

Mireasma
plăcută a lui Hristos

Există **ă** *victorie*
în înfrângere!

Am ales să *cred*

Când Dumnezeu
a prelungit
firul vieții...

Colectivul de redacție **SUFLET DE FEMEIE** vă mulțumește!

Venim spre voi cu recunoștință și cu mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru că împreună, în unitate să putem sluji și lăuda un Dumnezeu glorios. Revista "Suflet de femeie,, nu ar fi ajuns la numărul 51 fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunoscător.

De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale "să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 6 : 6 – 9), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu" (2 Corinteni 9:7).

Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea "Suflet de femeie", atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

E-mail: contact@sufletdefemeie.ro
Fundația Mater, cont în lei Banca Românească Tg. Mureș
RO11BRMA0999100082072472

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Suntem prezente și online, pentru a fi mai aproape de tine și pentru a-ți oferi ocazia să ne cunoști mai bine prin lucrarea pe care o facem.

 RevistaSufetDeFemeie
 revista.suflet.de.femeie

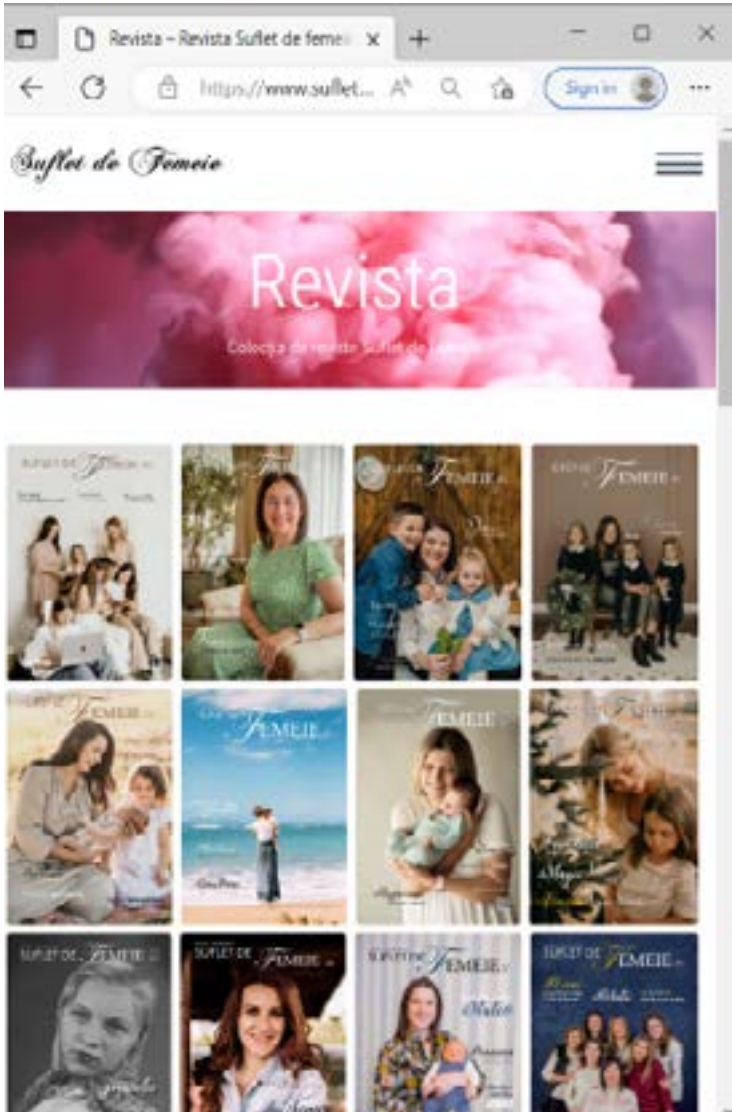
Revista "Suflet de Femeie" a început în Decembrie 2009 cu câteva femei dornice de a scrie, de a face cunoscute experiențele lor cu Dumnezeu și de a fi o încurajare pentru semenele lor. Astăzi, după 10 ani de "Suflet de Femeie", publicațiile sunt tot mai bogate, valoroase, iar echipa de scriitoare tot mai mare. Revista se publică în 2.500-3000 de exemplare și este distribuită în toată România și chiar în străinătate.

Feedback-urile din partea cititoarelor sunt cele care ne motivează să ducem această lucrare mai departe. Dorim să vedem vieți atinse și schimbate prin articolele revistei.

Suntem deschise oricărei femei care dorește să ne împărtășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa contact@sufletdefemeie.ro.

Poți oricând accesa articole si ediții mai vechi ale revistei, în arhiva online - www.sufletdefemeie.ro/revista.

CUPRINS

- 6 **MIREASMA LUI HRISTOS**
DIANA BACIU
- 8 **EXISTĂ VICTORIE ÎN ÂNFRÎNGERE**
ILE STANCU BERECKZI
- 10 **ÎMPREUNĂ PENTRU COPIII NOȘTRI**
NATALIA ROMAN FLOREA
- 12 **PRIVIND SPRE FIUL LUI DUMNEZEU**
ANCA DRAGOTA
- 14 **SCRISOARE FIULUI**
ALEXANDRA-LIGIA NEGRU
- 16 **SCRISOARE DE LA PĂRINȚI**
CORNELIA ANDREIKA
- 18 **DOMNUL DUMNEZEUL TĂU ESTE ÎN MIJLOCUL TĂU**
FLAVIA PRECUP
- 20 **CÂT UN GRĂUNTE DE MUȘTAR**
LAVINIA JINAR
- 22 **RUGĂCIUNE PENTRU IERTARE**
LIDIA ALDEA
- 24 **CÂND VIITORUL E DEPARTE**
LIDIA BLEAHU
- 26 **PĂȘESC ÎNAITE**
LIUDMILA PINTILEI
- 29 **ADĂPOSTUL DRAGOSTEI**
TABITA CURACIUC
- 30 **SUFERINȚA...O COMOARĂ ASCUNSĂ ÎN ÎNTUNERIC**
LORENA DAMIAN
- 32 **RUGA UNEI BUNICI**
SUSANA PRECUP
- 33 **AM ALES SĂ CRED**
DANIELA BELEAN
- 34 **BUNĂTĂȚILE DOMNULUI**
CĂTĂLINA MOISUC
- 36 **MAI ARE RELEVANȚA TERMENUL DE „SLUJIRE” ÎN ZIUA DE AZI?**
NAOMI MOLDOVAN

- 38 **BÂRNA DIN OCHIUL MEU**
NAOMI BOTA
- 40 **SOȚIE, MAMĂ, INSTRUCTOR DE ȘCOALĂ DUMINICALĂ...**
SIMONA RAUCA
- 42 **FAMILIA CEL MAI DE PREȚ CADOU**
SIDONIA DANCIU
- 43 **TRECERE**
VERONICA DINU
- 44 **O SINGURĂ PROMISIUNE**
CRISTINA-DANIELA GHEORGHIAS
- 45 **MĂRTURIE**
MARIA RÎTEA
- 46 **CÂND AȘTEPTAREA ESTE RĂSPĂLĂTITĂ**
ALEXANDRA PENCEA
- 48 **NU RATEZ NIMIC CÎND SUNT ÎN VOIA LUI DUMNEZEU**
RAMONA LAZĂR
- 52 **CÂTĂ VREME SE ZICE "ASTĂZI"**
LAURA FRIM
- 53 **IMPORTANȚA FEMEII, ÎN OCHII LUI DUMNEZEU**
PARASCHIVA POP
- 54 **TĂCEREA DURERII ȘI DUREREA TĂCERII**
NICOLA-MARIENA MUREȘAN
- 56 **FĂ RAI DIN CEEA CE AI!**
ROXANA COVRIG
- 58 **ACCEPTÂND VOIA LUI DUMNEZEU**
VICTORIA NATEA
- 59 **NU TOATE LUCRURILE CARE SE VĂD ȘI SE AUD SUNT REALE**
DAMARIS NEAMȚIU
- 60 **CÂND DUMNEZEU A PRELUNGIT FIRUL VIEȚII...**
MIHAELA CIOREI
- 62 **SUNTEM MAI MULT DECÂT CEEA CE CREDEM**
DIANA CRISTEA
- 64 **CÂNTECUL MEU**
GETA LUPOIU
- 65 **TEST DE TEMPERAMENT PENTRU FEMEILE BIBLIEI**
CORINA LUNG
- 66 **PRĂJITURĂ SNIKERS**
SARA COSTIN
- 67 **PRĂJITURĂ SNIKERS**
SARA COSTIN
- 68 **RECENZIE CARTE- CORNELIA ANDREIKA**

Colectivul de redacție:

Rodica Baci
Biserica "Emanuel", Târgu-Mureș
Mia Pop
Biserica "Noul Legământ", Târgu Mureș
Lidia Aldea
Biserica "Bethel", Târgu Mureș
Natalia Zsoldos
Biserica "Emanuel", Târgu Mureș
Diana Dora Baci
Biserica "Emanuel", Târgu Mureș
Ruxandra Petrina
Biserica "Harvest", Târgu-Mureș
Lidia Bleahu
Biserica "Harul", Târgu Mureș
Luciana Sand
Biserica "Filadelfia", Târgu-Mureș
Andreea Damian
Biserica "Maranatha" Luduș

Design

Luciana Sand

Corectură și redactare

Diana Dora Baci
Andreea Damian

Dragi cititoare,

Acest număr apare la mijlocul anului, în preajma sărbătorii de Ispas și a Rusaliilor. Sărbătorile acestea reprezintă punctul culminant al lucrării Mântuitorului Isus pe pământ: Învierea – sărbătoarea biruinței, apoi Înălțarea la cer – Ispas – arată încheierea lucrării pe pământ și promisiunea revenirii să ne ia acolo unde se duce El. Însă, deși fizic nu este pe pământ Mântuitorul, a promis că este cu noi în fiecare zi și aceasta se întâmplă în mod real, datorită coborârii Duhului Sfânt pe pământ, la Rusalii.

Sărbătoarea Cincizecimii este ziua de naștere a Bisericii, prin revărsarea prezenței și puterii Duhului Sfânt, a treia Persoană din Dumnezeu, Cel ce va urma să îngrijească și să dezvolte Biserica.

Concentrându-ne pe esența acestor sărbători creștine, în acest număr dorim să atragem atenția asupra beneficiilor spirituale de care avem parte în calitate de femei evlavioase, care își conduc viața după Cuvântul Lui Dumnezeu și lucrează în strânsă comuniune cu Duhul Sfânt.

Avem diferite roluri și în toate aceste responsabilități avem nevoie să fim organizate, inspirate, înțelepte, să putem iubi necondiționat, să fim pline de energie, neobosite, să căutăm binele celor din jurul nostru, să-i mângâiem și să încurajăm.

Pentru a nu ne epuiza, Duhul Sfânt a fost trimis să ne dea acea putere, ca să fim martori ai Lui Isus, pentru a-L reprezenta pe El în toate rolurile, în familie, în Biserică, în societate, la locul de muncă sau la școală.

Isus a venit să reabiliteze pe cei disprețuiți printre care și pe femei, care erau marginalizate, tot așa a reabilitat fiecare popor, acordând acces la mântuire atât grecilor cât și romanilor și apoi, pas cu pas fiecarei națiuni prin porunca dată apostolilor Săi de a duce mesajul Evangheliei până la marginile pământului.

Noi, femeile, avem valoare datorită lui Isus, dovadă este faptul că Duhul Sfânt s-a coborât deopotrivă peste femei și peste bărbați, iar darurile spirituale sunt acordate fără deosebire, în funcție „măsura credinței fiecăruia”.

Femei misionare, sau cele cu dar de profeție, de administrare, de ajutoare, cu darul compasiunii, al dărnicii sau al slujirii, sunt o adevărată bogăție pentru familie, Biserică și societate. Și nu e doar atât, aceste daruri pe care le-am primit fără să le merităm, sunt adevărate podoabe pentru lume și reprezintă monumentul prezenței Lui Dumnezeu, o prezență vie, binefăcătoare, activă.

Femeile sunt preocupate de frumos și caută mereu surse de inspirație pentru a fi încântătoare, pentru a face din locul și contextul unde sunt un loc în care să te simți bine. Cine poate evalua bogăția răbdării și tăria de a rezista suferinței, puterea de a ierta și de a iubi necondiționat, valoarea unei fapte bune? Cine poate păstra pacea în timp de război? Cine arată bunătate chiar și dușmanilor? Cine poate fi loial, fidel când instabilitatea în relații este la modă în societatea în care trăim? Dar cum putea avea autocontrol, stăpânire de sine, când atâtea influențe externe și interne stârnesc în fiecare secundă nenumărate dorințe și poftes?

Noi oamenii suntem limitați și vom eșua la toate testele enumerate mai sus, fără să fim plini de parfumul ceresc, pe care doar Duhul Sfânt îl aduce în inimile noastre: „o mireasmă de la viață spre viață.” (2 Corinteni 2:16).

Parfurmile originale sunt scumpe și apreciate pentru că mirosul lor plăcut rezistă în timp, datorită ingredientelor extrase din plante prin procese complicate și costisitoare. Parfumul ceresc, mireasma vieții trebuie să însoțească pe orice femeie. Însuși numele primei femei, Eva, dat de Adam soției sale, înseamnă „mama tuturor celor vii”, deci oricine ai fi trebuie să aduci viața în jurul tău, atât prin nașterea de fii și fiice, cât și prin suflul de viață spirituală și sufletească, încurajând, sprijinind, hrănind sufletele oamenilor cu bucurie și frumusețe. Vom putea să ne îndeplinim cu succes acest obiectiv, de a aduce viața în măsura în care îl vom lăsa pe Dumnezeu să ne conducă, să ne umple de Duh Sfânt, așa cum s-a întâmplat cu primii creștini la Cincizecime.

Dacă ne alegem parfumurile vremelnice cu multă atenție, cum ar trebui să ne alegem gândurile, cuvintele și faptele pentru a pune „parfumul lui Hristos” în vasul de lut al trupului nostru?! Oare nu trebuie și de sufletul nostru să avem mult mai mare grijă cu ce este „parfumat”? De acolo din inimă ies toate planurile, acțiunile bune sau rele și acestea formează destinul nostru, și nu doar al nostru, dar și al soților, copiilor, nepoților și a altor oameni pe care ni i-a dat Dumnezeu în grijă. Care este destinul unui parfum pământesc? Să înmiresmeze ființa celui prețuit, a celui care merită un astfel de cadou... Printr-o astfel de perspectivă înțelegem de ce Isus a apreciat gestul femeii cu vasul de alabastru, plin cu mir: „Ea a făcut un lucru frumos pentru Mine...” luda voia să facă lucruri frumoase pentru alții. Un altul era chiar el. Scopul lucrurilor dăruite de Dumnezeu nouă este să facem cu ele lucruri frumoase pentru Dumnezeu. Și dacă îl identificăm pe Dumnezeu în aproapele nostru, parfumând viața celor în care se ascunde Isus, îi înmiresmăm și îi înviorăm sufletul. Care este deci scopul și destinul nostru, al celor care purtăm comori de parfum în niște vase fragile? Prin tot ceea ce gândim, spunem și facem să aducem slava-parfum Celui care o merită: Dumnezeu.

La Cincizecime sau la Rusalii, evreii, conform Vechiului Testament, prăznuiau Sărbătoarea primelor roade, coincidentă care trebuie să ne sugereze că lucrurile bune care trebuie să fie produse în viețile noastre sunt de fapt niște roade ale Duhului Sfânt, și când Duhul Lui Dumnezeu ne ia în stăpânire, atunci avem ADN-ul divin și emanăm ceea ce este frumos și plăcut, fără să ajungem la epuizare.

Adeseori miasme, mirosuri neplăcute se simt în aer și se răspândesc până departe, fapte rele, vorbe urâte... Toate lasă o duhoare ca și gunoaiele. Nu vrem putrefacție sufletească, răni sufletești deschise, infectate și nepansate, destine distruse și falimentate. În oricare din aceste situații e nevoie de curățenie, alinare, vindecare și de balsam ceresc și parfum dumnezeiesc. Cine poate oferi Mângâiere pe parcursul călătoriei terestre, celor ce sunt în astfel de situații? Rămânem adesea singuri, fără părinți, fără copii, sau adesea ei sunt neputincioși în fața valurilor vieții care ne lovesc cu furie. Putem alina durerea, putem șterge rușinea, putem restaura ceea ce a fost distrus cu balsamul Mângâietorului, cu parfumul ceresc al faptelor bune, toate acestea izvorâte din puterea Duhului Sfânt.

Deci cu gândul la sfintele sărbători de Ispas și Rusalii, aș dori ca acestea să nu fie doar zile de celebrare, ci efectiv să conștientizăm că fiecare om a primit, cu aceste ocazii, un cadou de la Dumnezeu, și anume că Dumnezeu a trimis Mângâietorul, pe Duhul Sfânt să ne aline suferința și să ne învețe să dobândim o inimă plină de empatie pentru fi o mângâiere pentru alții. Tatăl din cer este Părintele îndurării și Dumnezeul oricărei mângâieri, El ne mângâie în toate necazurile noastre, ca să putem mângâia pe cei ce se află în necaz (2 Corinteni 1:3-4).

Se spune despre cărți ca sunt copiii creierului. Da, așa este. Ceea ce este în minte se așterne apoi pe hârtie, ne dorim ca acest număr al revistei Suflet de Femeie să fie impregnat de parfumul Duhului Sfânt pe fiecare pagină și să ne insuflă încurajare, mângâiere și tot ce mai avem nevoie.

Rodica Baciu

Mireasma

plăcută a lui Hristos

În ultima perioadă, mult m-a urmărit aceasta întrebare: „Ce fel de mireasma sunt? Sunt o mireasmă de la viață spre viață?” – „În adevăr, noi suntem înaintea lui Dumnezeu o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării: pentru aceștia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasmă de la viață spre viață.” (2 Corinteni 2:15).

Am înțeles tot mai clar că, pentru a fi o mireasmă plăcută a Sa, e nevoie de Duhul Sfânt și implicit, de roadele Duhului Sfânt. Pentru a fi o lumina în contextul în care Domnul ne-a pus, avem nevoie de călăuzirea Sa, ca prin fiecare acțiune, atitudine, cuvânt, gest să-l reflectăm pe EL. De aceea, cred că această întrebare este foarte benefică să ne însoțească zi de zi, pentru a nu uita chemarea noastră pe acest pământ. Am să folosesc o analogie: precum un parfum este format dintr-un amestec lichid de uleiuri aromatice, la fel este și cu această mireasmă despre care am ales să scriu. Și aceasta este formată din mai multe „esențe” și anume roadele Duhului Sfânt – „Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.” (Galateni 5:25-26).

Astfel, pentru a răspândi în jurul nostru acest „parfum” într-un mod cât mai plăcut, este nevoie de fiecare roadă a Duhului Sfânt, fiindcă în viața de zi cu zi ne întâlnim cu diferite situații, contexte în care avem nevoie de acestea.

Fiind însoțite de aceste roade, vom putea impacta și influența în cel mai bun mod pe cei din jurul nostru. Vom putea zidi pe cei care au diferite probleme, vom putea ridica pe cei căzuți, vom putea spune o vorbă de încurajare pentru cei descurajați, vom putea arăta dragoste chiar și celor ce poate nu ne-au arătat dragoste. Dar toate acestea prin puterea Duhului Sfânt. Dumnezeu nu ne-a așezat la întâmplare în locul în care suntem; El nu dorește de la noi doar să fim, ci are un mare plan pentru fiecare din noi, prin care să ne minunăm cum El a lucrat prin noi,

pentru cei din jurul nostru.

Dumnezeu dorește ca influența pe care ne-a dat-o să o folosim spre slava Sa, făcând toate acțiunile cu mare responsabilitate și cu călăuzire din partea Lui, dar pentru aceasta e nevoie să ne răstignim tot mai mult firea, ca El să crească, și noi să avem tot mai mult din Duhul Său cel Sfânt.

Această influență nu o au doar cei ce fac o slujire vizibilă în fața oamenilor. Această influență o avem fiecare dintre noi în contextul în care Domnul ne-a așezat, însă în primul rând trebuie să avem această convingere, că noi, chiar influențăm pe mulți din jurul nostru, în bine sau în rău.

În perioada aceasta, am meditat mult asupra acestui aspect: după fiecare interacțiune pe care o am avut-o cu diferite persoane, am lăsat o fărâma de cer în urma mea? Sau am lăsat ceva lipsit de esență, care poate nu-L onorează pe El? Oamenii care interacționează cu mine se simt mai încălcați, zidiți sau îi conduc mai mult spre lucrurile firești?

Orice discuție, orice context, orice eveniment, este o ocazie pierdută dacă nu urmărim să avem această „mireasmă” care trebuie să ne însoțească în fiecare clipă, fiind tot mai responsabile de purtarea, vorbele și atitudinile noastre. Dacă nu avem acest stil de viață ancorat în El, fiind luate de agitația din jurul nostru, încărcate cu lucrurile cotidiene, putem deveni vulnerabile, și astfel să uităm că trăim cu un scop pe acest pământ.

Cred că fiecare dintre noi putem vedea câtă nevoie este de oameni integri, morali, în lumea în care trăim, și care zace tot mai mult în întuneric. Primul lucru pe care Dumnezeu l-a creat prin cuvântul Său a fost lumina – acest lucru nu este întâmplător.

Oamenii, mai întâi de toate, au nevoie de lumină, adică de Isus și apoi de noi, femeile credincioase Lui, care putem să biruim întunericul doar cu ajutorul Duhului Sfânt.

Așa cum noi la rândul nostru am fost zidite, încurajate de alte persoane prin slujirile lor, prin cuvintele lor, exemplu lor, tot așa au nevoie și cei din jurul nostru ca noi să fim LUMINĂ, pentru a avea MIREASMA DE LA VIAȚĂ SPRE VIAȚĂ.

Așadar, mă îndemn pe mine și vă îndemn pe voi, dragi cititoare, să reflectăm mai adânc la importanța rodirii noastre spirituale, la importanța Duhului Sfânt în viețile noastre.

Da, slujirea nu este ușoară, dar este plină de bucurie, satisfacție și Domnul ne va răsplăti mai mult decât ne putem imagina!

Să fim lumină! Să fim mireasma plăcută a lui Hristos!

„Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă.

Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.”
(Matei 5:14-16).

Diana Baci,
Târgu Mureș

Există victorie în înfrângere!

Atunci când mă gândesc la viața mea, pot spune cu o inimă plină de dragoste și recunoștință că Dumnezeu meu este unul credincios, prezent și implicat în toate detaliile poveștii vieții mele scrise de către însăși mâna Lui!

Îl slujesc pe Cel pe care îl numesc Tată, de la o vârstă foarte fragedă, având doar 12 ani. Anul acesta am împlinit 24 de ani de ani de slujire, de jertfă, dar în același timp foarte plini de roadă!

Am studiat arta muzicii mulți ani, absolvind atât Facultatea de muzică, dar și Masteratul în Clasa de operă. Dar chiar dacă am învățat să cânt corect din punct de vedere tehnic, a trebuit să învăț să îmi acord corect inima la bătaile inimii Lui!

Sună așa de diferit, nu?

A trebuit să mă micșorez ca El să crească în viața mea și a fost necesar să nu accept să ascult vocile acestei lumi care îmi spuneau că mă pot împărți... Și a trebuit să aleg să îmi ofer slujirea doar Lui, cu o inimă întreagă!

Cele mai frumoase „jertfe de bun miros” sunt ale celor ce iubesc pe Domnul! Vreau să fie și viața mea o „jertfă de bun miros” înaintea Sa și doresc să Se bucure atunci când privește la mine! Zilele acestea mă gândeam că cea mai mare răsplată pe care o pot primi atunci când Îl slujesc cu talentul meu este însăși prezența Sa manifestată! Ce frumos este să știi că lauda este arma pe care Dumnezeu a pus-o în mâna ta!

Dragele mele, vă scrie o femeie care poate mărturisi ca a primit vindecare, eliberare și restaurare prin laudă! Și nu, nu este o poveste sau un refugiu în muzică, ci a fost un refugiu în prezența Sa!

De fiecare dată când îl lauzi, El vine, și atunci când El vine, te vindecă și te umple de prezența Sa! Este atât de minunat să știi că El luptă pentru tine și vede în tine un dar prețios care a meritat crucea și moartea! De multe ori poate ne privim și nu vedem ceea ce ne-am dori, dar El a văzut prețul și a știut că merită să Se dea ca jertfă pentru noi!

Am avut un traseu al vieții nu tocmai ușor, cu foarte multe pierderi și răni, dar ce frumos este că El mi-a legat rănilor și m-a purtat pe umerii Săi până la capăt!

**Am primit un dar extraordinar!
Am primit o inimă nouă!
Aleluia!
Binecuvântat să fie Cel în care ne încredem!
Binecuvântat să fie Dumnezeuul nostru!**

Ile Stancu Bereczki

”...El mi-a legat rănilor și m-a purtat pe umerii Săi până la capăt!”

ÎMPREUNĂ pentru copiii noștri

Căderile părinților tulbură sufletele copiilor!

Trăim vremuri în care tentațiile și pericolele ce vin spre copii sunt extrem de serioase, iar noi- părinții, profesorii și comunitatea în întregul ei- părem dezarmați, amorțiți, anesteziați chiar, incapabili să articulăm un răspuns pe măsura acestor provocări.

Cum am ajuns aici? Cum am pierdut autoritatea asupra copiilor noștri? Cum au ajuns să își ia drept modele de viață niște "asistente", "influenceri", "creatori de conținut digital" și alte personaje ce populează mediul online și ecranele mass-media și să se îndepărteze de propriile familii și de valorile acestora? Cum am ajuns ca valorile perene ale umanității să fie aruncate la coșul de gunoi al istoriei și să fie îmbrățișate drept valori niște deviații sinistre ce otrăvesc sufletele, mințile și corpurile copiilor noștri? De ce tot mai mulți copii, de la vârste de 11-12 ani chiar, au ajuns să consume droguri și să facă videochat, ucigând astfel puritatea, inocența și candoarea specifice copilăriei? Ce se întâmplă cu școala de astăzi și de ce nu mai reușește să transmită elevilor cunoștințe solide despre viață, despre lume și să îi pregătească pentru a face față realităților de zi cu zi? Cum am ajuns să negociem TOTUL, să spunem răului bine și binelui rău??

Ca mamă, ca femeie, ca jurist îmi pun aproape obsesiv, zi de zi, aceste întrebări, în încercarea de a găsi răspunsuri care să mă ducă apoi spre a creiona niște soluții; iar răspunsul care mi-a apărut ferm, ca o lovitură de baros în moalele capului, cu greutatea unei sentințe definitive, a fost acesta:

"Căderile părinților tulbură sufletele copiilor!"

Oricât de dur pare acest răspuns, el este unul corect, în condițiile în care adulții, în special cei care suntem părinți, au potrivit legii "dreptul și îndatorirea de a crește copilul, îngrijind de sănătatea și dezvoltarea

lui fizică, psihică și intelectuală, de educația, învățătura și pregătirea profesională a acestuia, potrivit propriilor lor convingeri, însușirilor și nevoilor copiilor; ei sunt datorți să dea copilului orientarea și sfaturile necesare exercitării corespunzătoare a drepturilor pe care legea le recunoaște acestuia". (art.487 Cod civil)

Generațiile actuale de copii și tineri sunt puternic dezrădăcinate și trăiesc o rană puternică de abandon, la nivel personal și la nivel de grup; ei nu mai simt că aparțin comunităților din care fac parte fizic, de la cele familiale, locale, până la cele regionale, naționale sau universale, ci dimpotrivă, se simt și se percep ca fiind "diferiți" de toate celelalte generații, dar într-un grad mult mai accentuat față de percepția firească, naturală a fiecărei generații, ce o face să se distingă de generațiile dinaintea ei.

Ei se simt dezrădăcinați pentru că au fost abandonați de familii și de comunitatea proximală restrânsă, prea ocupate să muncească și să facă bani "pentru a le oferi un viitor mai bun", așa cum auzim atât de des în spațiul public. Dar este acesta viitorul pe care l-am visat și l-am construit pentru copiii noștri? Dacă suntem onești cu noi înșine, vedem că moștenirea noastră pentru ei este mai degrabă un loc plin de pericole, de frici și de nesiguranță, de incertitudini și fără de repere stabile, o societate desacralizată, din care au fost alungate credința, etica muncii și competența, onestitatea și loialitatea în relații, un spațiu pe care este aproape imposibil să îl poți numi "acasă".

Și pentru că viața își urmează nestingherită cursul și nu poate fi pusă pe pauză până găsim noi adulții soluții pentru problemele noastre, adolescenții își găsesc alte modele sau repere în procesul de maturizare- grupurile de prieteni și rețelele sociale- și niciunele din acestea nu sunt modele sau repere valide și autentice! De ce nu sunt?

Grupul de prieteni/gașca/băieții/fetele/amicii nu pot reprezenta o comunitate aptă să sprijine și să ajute în procesul de maturizare, în primul rând pentru că este/sunt alcătuite tot din adolescenți cam de aceeași vârstă și cu un grad de maturitate asemănător, adică foarte redus. Este o situație asemănătoare cu cea din pilda cu orbul care conduce pe alt orb pe drum, iar rezultatul este că amândoi cad în șanțul de la marginea drumului.

E evident că nu poți cere și nu poți primi sfaturi valide, care să ajute la alegeri mature, de la cineva care încă nu a parcurs el însuși acest drum ca să îl știe cu adevărat. Un alt adolescent nu poate spune decât despre maturitate, doar un adult matur și înțelept ȘTIE, întrucât autenticitatea experienței personale este singura care validează și sprijină adevărul personal, acesta fiind și singurul care poate fi cu adevărat împărtășit cu ceilalți.

Rolul grupului de prieteni este altul, sau ar trebui să fie altul, și anume acela de grup de sprijin/suport, în care adolescenții se simt "normali", în sensul că simt că trec prin aceleași încercări și dificultăți, știu și simt că sunt înțeleși și acceptați fără să fie nevoie să se explice și să se justifice, au toți aceleași "probleme, suferințe, cicatrici".

De aceea, grupul de prieteni este în fapt, și absolut necesar, grupul de oglindire, în cadrul căruia adolescentul își vede "problema" sub toate fațetele ei și are curajul să o privească în față pentru că știe că nu este judecat pentru asta, că realitatea și importanța problemei sale nu este negată sau luată în neserios sau în derâdere, că nu trebuie să se explice sau să se justifice, că nu simte că este defect sau inadecvat.

În grupul de prieteni, adolescenții simt că au toți aceeași "problemă/defecțiune" de rezolvat, însă pentru a găsi o rezolvare este nevoie de un "mecanic", și acesta nu poate fi decât o persoană adultă, care știe să pună un diagnostic corect și știe ce

trebuie făcut în concret pentru ca adolescentul să poată funcționa mai bine în continuare.

Rețelele sociale sunt comunități extinse în care adolescenții se simt liberi să comunice și de unde își iau informațiile și soluțiile pentru frământările și problemele sau preocupările lor.

Documentarul HBO "Dilema socială" prezintă modul de funcționare și algoritmi folosiți de rețelele sociale, precum și impactul major pe care acestea îl au asupra oamenilor, în sensul dirijării și controlării comportamentului și a percepției celor care le folosesc, deopotrivă copii, adolescenți, tineri sau adulți, în egală măsură, în sensul manipulării lor.

Adolescenții caută în rețelele sociale soluții pentru problemele lor, astfel că acestea devin "mecanicul" de sfaturi căruia ascultă și pe care le aplică și le urmează fără să le filtreze, să le discearnă; adolescenții cred necondiționat ceea ce li se prezintă pe rețelele sociale și nu au niciun filtru interior, o "stație de epurare internă" prin care să treacă amestecul de informații ce sunt vehiculate pe rețelele sociale, pentru a-l purifica și pentru a internaliza apoi doar acele informații care sunt valide și de folos.

Puterea de influență și de manipulare a rețelilor sociale e imensă, iar părinții nu au astăzi aproape nicio șansă să-și convingă copiii adolescenți să nu urmărească rețelele sociale, să nu creadă necondiționat ceea ce se vehiculează pe acestea sau să îi convingă de contrariul celor ce se prezintă pe acestea. Generația actuală de adolescenți este prima generație crescută de rețelele sociale, ceea ce înseamnă, în primul rând, că așa-zisele "valori" promovate de aceste rețele sociale sunt aproape automat și în întregime preluate de către adolescenți și însușite ca valori personale, în funcție de care își fac apoi alegerile personale.

Capcana rețelilor sociale este că le dă adolescenților un fals sentiment de apartenență, o falsă impresie de maturitate de a decide pentru ei și pentru viețile lor, o falsă senzație că nu sunt consecințe și responsabilitate pentru alegerile și faptele lor, că totul este posibil, că lucrurile pot fi făcute cu lejeritate, ușor, fără efort sau sacrificii personale și că dacă nu este așa în cazul lor, atunci părinții, profesorii, adulții, comunitatea, societatea e de vină pentru că nu le furnizează tot

ceea ce vor, cum vor și când vor; le creează o falsă impresie în legătură cu drepturile și libertățile lor, fără a menționa consecințele, responsabilitățile și obligațiile corelative ce le revin.

Relativismul moral și neomarxismul ce domină ca doctrină comunitară spațiul public actual, inclusiv la nivel universitar, puternic propagat și inflammat de rețelele sociale și de media (ce și-a abandonat aproape complet rolul de informare corectă și echilibrată a publicului, în favoarea rolului de propagandă pentru cei care o plătesc) lasă generațiile de adolescenți și tineri fără valori autentice, reale și fără repere morale după care să se poată ghida în acest proces extrem de anevoios și de dificil de maturizare, în care sunt foarte vulnerabili.

Înțelepciunea populațiilor străvechi ne arată că adolescenții/tinerii nu trebuie abandonați, lăsați să treacă singuri prin acest proces pentru că este mult prea periculos pentru ei în lipsa unor repere autentice, iar repere autentice nu pot să le fie decât persoanele mature, înțeleptite prin trecerea personală prin experiențe de viață formative, și care își asumă conștient să transmită celor tineri valorile comunității și căile de integrare a acestora: ce să caute, spre ce să tindă, ce pași să facă în acest sens, care sunt capcanele pe drum, cum să le ocolească, cum să realizeze că au rătăcit drumul și ce să facă să revină pe calea cea dreaptă, cu cine să se însoțească pe cale și de cine să se ferească, cum și de la cine să ceară ajutor, cum să își clădească ancore interne și cum să se ancoreze în interiorul lor în momentele dificile, cum să descopere în ei curajul de a parcurge drumul vieții zi de zi.

Aceasta ne conduce la întrebarea esențială: cine își asumă astăzi conștient acest rol de pază și îndrumare a copiilor?

Aș vrea ca în loc de un răspuns personal, să ofer drept răspuns apelul public făcut de marele nostru istoric Nicolae Iorga în anul 1937, apel publicat în Revista Neamul Românesc din data de 16 aprilie 1937. Citez:

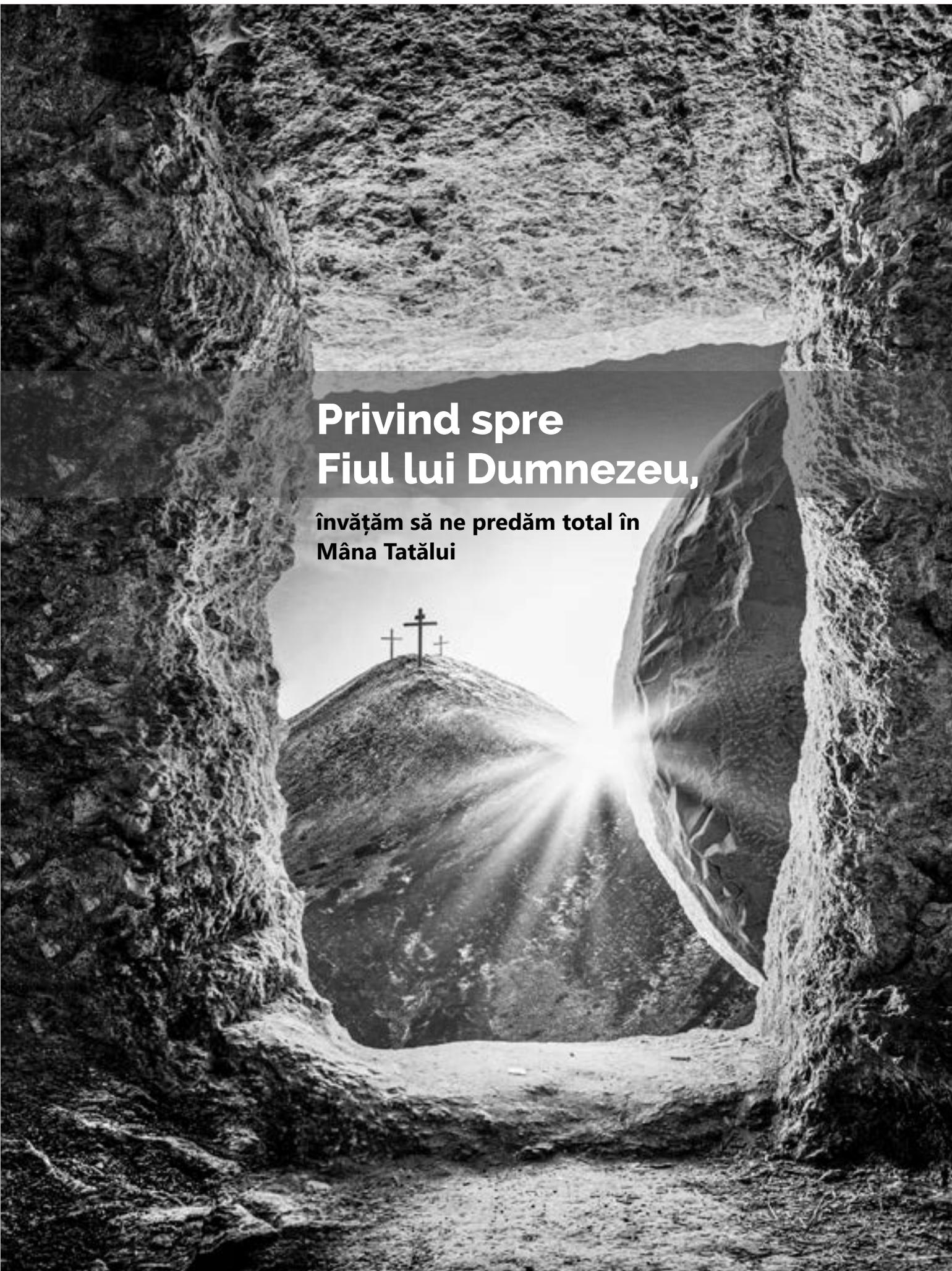
**"Păziți-vă copiii, oameni buni!
Căci vremurile sânt rele!**

Școala la care râvniți, ca să vi-i înălțați în viață, nu e ce credeți. Se capătă acolo multă învățătură deșartă și se deprind multe fumuri. Ajungă-i cuiva ce trebuie, ca să se întoarcă, dacă n-are aripi peste măsură de largi și tari, la truda cinstită și sfântă a părinților! Și ce tovărășii rele îi pândesc! Sufletele blânde se prefac în zvâcniri sălbatece către desfrâu sau către lăcomia de putere și pentru aceasta trec și peste moarte de om.

**Păziți-vă copiii, oameni buni,
țineți-i cât mai mult lângă brazdă și lângă biserică.
Țineți-i mai ales lângă caldele inimi ale voastre!"**

Natalia-Floarea Roman
Presedinte al Asocatiei
"IMBRATISEAZA-MA"

Privind spre Fiul lui Dumnezeu,

**învățăm să ne predăm total în
Mâna Tatălui**

„Fiecare dintre noi, este un templu al lui Dumnezeu în care
El va locui și va lucra cu putere cu o singură condiție:

predarea totală față de El”.

(Andrew Murray)

De-a lungul timpului, am fost mereu preocupată de ceea ce înseamnă, sau mai degrabă de modul în care se materializează în viața de zi cu zi „predarea totală” în brațele Creatorului – Tatăl meu ceresc.

La începutul acestui an, capitolul 12 din Evrei mi-a atras atenția într-un mod special îndemnul de a privi țință la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus – astfel am primit speranță pentru noi începuturi. Ce mare eliberare să redescopăr cu întreaga ființă că Isus, Fiul lui Dumnezeu, a suferit împotrivirile, disprețul, rușinea și toate acestea cu bucurie pentru mine, fiica Lui răscumpărată.

Meditând asupra subiectului, realizez că de multe ori predarea mea totală înaintea Tatălui este tulburată de factori exteriori, de modul în care sunt tratată, respectată sau înțeleasă de cei din casa mea și de cei din jurul meu. Acesta este un punct sensibil uneori în viața noastră ca femei. Eșecul ocazional în relația cu copiii sau cu soțul, cu prietenii nu ar trebui lăsat să împiedice umblarea noastră în sfințenie înaintea lui Dumnezeu. Datoria mea zilnică este să privesc țință la Fiul, să-mi predau în fiecare dimineață mintea, inima, voința voii Tatălui pentru viața mea, privind cu seriozitate modul în care Isus a dus la îndeplinire scopul pentru care s-a coborât pe pământ.

Ascunse cu Hristos în Dumnezeu vom deveni izvoare de încredere, pace, și har în relațiile noastre. Lucrul acesta îmi va permite „să nu-mi pierd inima” sau altfel spus, să nu-mi pierd focalizarea asupra aspectelor cu valoare eternă, din care e formată viața de zi cu zi. Să ducem astfel până la capăt scopul pentru care am fost create – să slujim cu inimi pline de îndurare și bunătate celor din casele noastre și nu numai, modelându-ne unii pe alții astfel încât Hristos să fie reflectat prin noi și toate acestea... de dragul Lui!

Un alt beneficiu al trăirii cu privirea ațintită spre Fiul este că vom evita „să cădem de oboseală în sufletele noastre”. „Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre”. (v. 3).

În câte rânduri și în câte moduri n-am eșuat deja în a fi mai bune, mai răbdătoare, mai pline de dragoste, mai îndeajuns pentru cei pe care Domnul i-a lăsat în preajma noastră?...

Astăzi, Tatăl ne invită la o predare totală, nu privind spre noi, spre forțele și abilitățile noastre, ci privind spre Fiul – spre Cel ce a suferit de dragul tău și al meu. Lucrarea Sa, Fiul a dus-o la îndeplinire printr-o ascultare totală față de Tatăl și astfel ni s-a descoperit nouă, pământeniilor, ce înseamnă harul, acest dar nemeritat. Suntem îndemnate „să luăm aminte” la Hristos, care cu atâta bunătate ne-a îmbrăcat în har.

A îmbrăca pe cineva în har înseamnă a-l acoperi, a-l vedea frumos, împodobit, a nu-i vedea goliciunea, defectele și slăbiciunile. Cu această haină ne-a acoperit Tatăl oferindu-ne o nouă identitate, demnitate și protecție. Să învățăm dar de la El să oferim la rândul nostru har celor din jur, încredințate fiind că Dumnezeu ne va da și voința și înfăptuirea!

***De aceea, „să nu cădem de oboseală”,
ci să ne înfrumusețăm mintea hrănindu-ne cu
Cuvântul Lui dătător de viață.***

Să nu ne abatem de la harul Lui Dumnezeu, ca nu cumva „să dea lăstari” rădăcinile amărăciunii sau nemulțumirii, care vor genera tulburare în universul interior al inimii, iar apoi spre exterior răsfrângându-se asupra semenilor... „Lu-ați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie înținați de ea.” (v. 15).

Așadar în toate lucrurile să rămânem ancorate în Hristos, Ținta credinței noastre!

Scriitorul creștin, Fenelon, spunea: „Esența încrederii în Dumnezeu nu este să faci lucruri mari care îți plac, ci să te încrezi în Dumnezeu dintr-o poziție de adâncă slăbiciune”. Ceea ce avem noi de făcut ca femei, soții, mame, este să ne deschidem inima, astfel încât harul să poată găsi loc să lucreze. Să ne predăm voii lui Dumnezeu cu o inimă smerită. Nu suntem singure! Duhul lui Dumnezeu este Cel ce va folosi Cuvântul să motiveze umblarea noastră.

Mamei, cu exemplul și sfaturile ei sfinte, îi datorez indemnul pe care vi-l las și vouă: „viața binecuvântată se trăiește începând cu dimineața în care te încredințezi Domnului cu tot ceea ce ești, cu familia ta, cu tot ce e al tău, iar seara te îndrepti din nou spre Creator aducându-l mulțumire, cu recunoștință pentru ajutorul dat”.

Așadar, să continuăm umblarea pe acest pământ alături de Domnul care ne oferă har zi de zi cu toată inima noastră, cu tot sufletul nostru, cu toată puterea noastră într-o comuniune perfectă cu Tatăl și o privire permanentă spre Fiul.

Cu prețuire...

Anca Dragota

Scrisoare Fiului

Ascultă, fiul Meu, îndemnul și sfatul bun de-Acasă,
Ce ți-l aștern ca o cunună, pe frunte, luminoasă...
Condeii Mei îți desfășoară, sub pleoapele gândirii,
O lume-n care-nțelepciunea e taina viețuirii.
(Prov. 1:8-9)

De-o vei păstra în adâncimea simțirilor curate,
De-o vei căuta ca pe-o comoară de rare nestemate,
Vei desluși atunci izvorul vieții lungi și-al păcii,
Reîntregindu-ți cunoștința pe căile dreptății.
(Prov. 2:1-5, 3:1-2)

Te vei păstra atunci ferice pe drumul spre lumină,
Când ochii tăi drept înainte privi-vor, spre cunună.
Când netedă-ți va fi cărarea pe orișunde-ai merge,
Iar pasul tău, neabătut, pe lângă orice-ar trece.
(Prov. 4:25-27)

Primește, fiul Meu, mustrarea, în inima-ți curată,
Cu voioșia întâlnirii iubirii unui Tată...
Căci sfatul ce ți-l dau vestește cărările luminii
A căror strălucire crește până la miezul zilei.
(Prov. 3:11-12, 4:18)

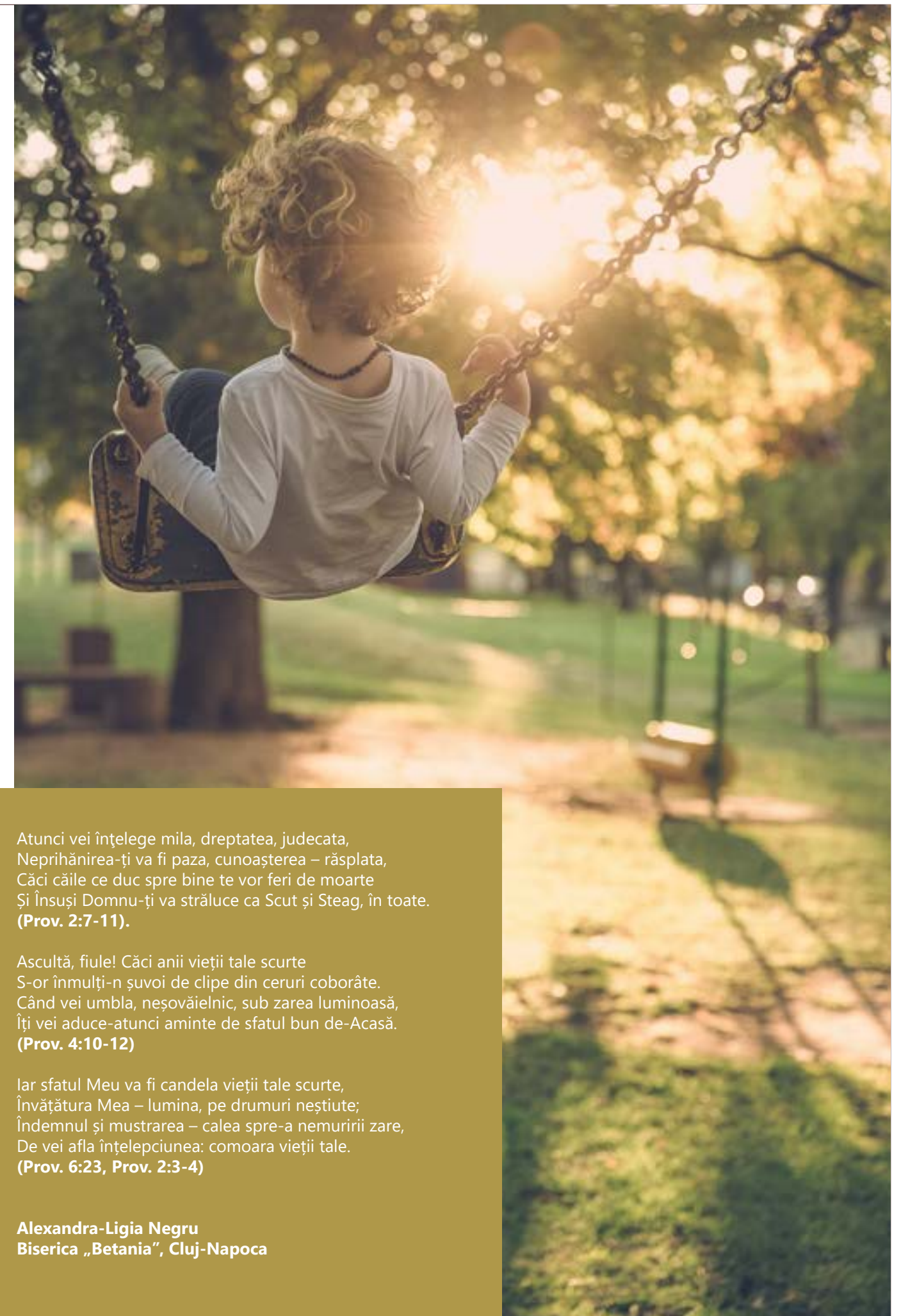
Înțelepciunea să-ți străbată a minții izvodire,
Rodind, prin Duhul, bunătatea în tainica-ți trăire.
Credincioșia, de asemeni, ca un șirag de stele,
Scrie-o adânc, pe o tăbliță a inimii stinghere.
(Prov. 3:3)

Păzește-ți inima mai aprig prin vadul cu suspine,
Căci seva vieții e într-însa, nădejdea spre mai bine.
Un leac de vrei: păstrează-ți duhul și inima voioasă,
Iar sănătatea-ți va fi soră, pe cale, credincioasă.
(Prov. 4:23, 17:22)

Nu părăsi înțelepciunea – te va păzi în taină!
Iubește-o-adânc – vei fi ferice sub ocrotirea-i caldă.
Înalț-o și vei fi-nălțat, cu dânsa, împreună...
Îmbrățișează-o, căci pe frunte-ți va pune o cunună.
(Prov. 4:5-9)

Aceasta este-nțelepciunea: să te cunoști pe tine,
Și, cunoscându-te, să-ți birui și patimi, și rușine;
Să afli drumul spre limanul cunoașterii de Domnul,
Și cunoscându-L, să-i porți teamă și să-i urmezi îndemnul.
(Prov. 2:3-5, 3:7, 15:33)

Să-L recunoști în tot ce trece și mișună sub soare,
Să știi să taci când ispitirea te pune la-ncercare;
Să-ți stăvilești noian de gânduri ce-ți vor, iar, înălțare,
Să porți în duhu-ți potolirea mâniei, prin răbdare.
(Prov. 3:6, 15:33, 17:27-28)

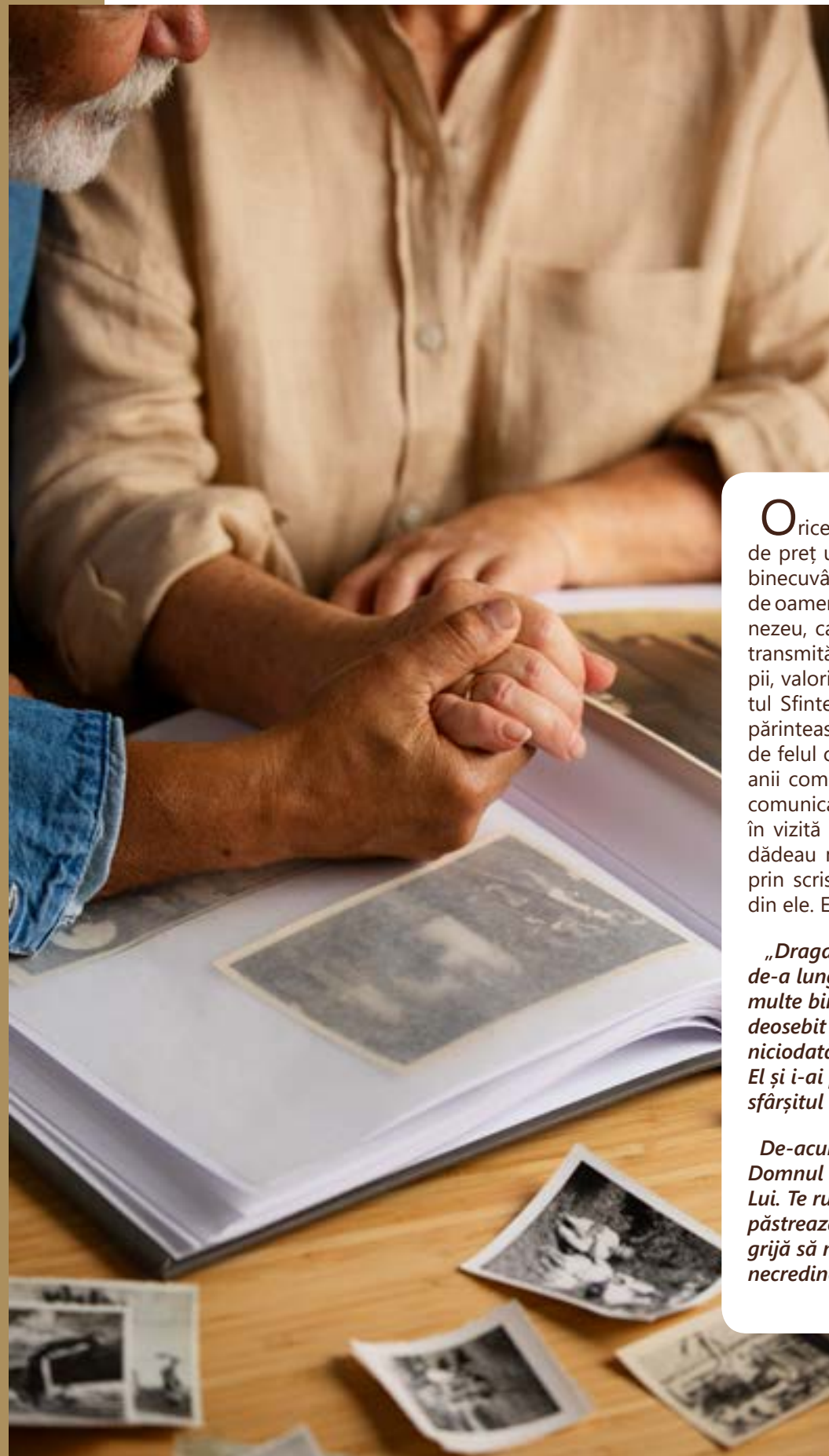
Atunci vei înțelege mila, dreptatea, judecata,
Neprihănirea-ți va fi paza, cunoașterea – răsplata,
Căci căile ce duc spre bine te vor feri de moarte
Și Însuși Domnu-ți va străluci ca Scut și Steag, în toate.
(Prov. 2:7-11).

Ascultă, fiule! Căci anii vieții tale scurte
S-or înmulți-n șuvoi de clipe din ceruri coborâte.
Când vei umbla, neșovăielnic, sub zarea luminoasă,
Îți vei aduce-atunci aminte de sfatul bun de-Acasă.
(Prov. 4:10-12)

Iar sfatul Meu va fi candela vieții tale scurte,
Învățătura Mea – lumina, pe drumuri neștiute;
Îndemnul și mustrarea – calea spre-a nemuririi zare,
De vei afla înțelepciunea: comoara vieții tale.
(Prov. 6:23, Prov. 2:3-4)

Alexandra-Ligia Negru
Biserica „Betania”, Cluj-Napoca

Scrisoare de la **părinți**

Orice părinte încearcă să lase lucruri de preț urmașilor săi. Personal, am fost binecuvântată să mă nasc într-o familie de oameni credincioși, temători de Dumnezeu, care au făcut tot posibilul să ne transmită nouă, celor patrușprezece copii, valori creștine bazate pe fundamentul Sfințelor Scripturi. Plecând din casa părintească, fiecare am fost responsabili de felul cum le-am prețuit și împlinit. În anii comunismului nu erau mijloace de comunicare ca acum. Mergeam mai des în vizită la părinți. Ca orice părinte, ne dădeau multe sfaturi prin viu grai, sau prin scrisori. Nu voi uita niciodată una din ele. Era prin anii 1978-1980:

„Draga noastră copilă, ai crescut și de-a lungul anilor, Dumnezeu ți-a dat multe binecuvântări. Ți-a dat un dar deosebit să-L lauzi pe El. Să nu uiți niciodată că ai făcut un legământ cu El și i-ai promis că-L vei sluji până la sfârșitul vieții.

De-acum ești o tânără pe care Domnul te o poate folosi în lucrarea Lui. Te rugăm în Numele Domnului, păstrează-ți tinerețea curată și ai grijă să nu te împrietenești cu băieți necredincioși.”

O scrisoare de neprețuit, dar, la un moment dat am „pierdut-o” în mulțimea de lucruri pe care cel rău mi le-a pus înaintea și am făcut exact contrariul. Am cunoscut un băiat necredincios și cu toate că am luptat să rup această prietenie, până la urmă ne-am căsătorit. Am încercat să rezolv singură problema, fără să vorbesc cu părinții sau cu alte persoane care m-ar fi putut ajuta. Omeneste vorbind, a fost o căsătorie frumoasă de la început, bazată pe dragoste sinceră și respect reciproc, dar Vasile, soțul meu, nu putea să-l înlocuiască pe Dumnezeu.

Mai mult, fiind un comunist convins, nici măcar nu credea în existența lui Dumnezeu. Era ofițer în armata română și după căsătorie a fost ținta ofițerului de la contrainformații, care nu de puține ori l-a amenințat că va fi dat afară din armată. Drept urmare, mi-a fost luată Biblia și orice literatură creștină, mi-a rămas doar chitara. Nici nu se punea în discuție să pot merge la biserică. Abia acum am realizat cât de gravă era situația în care mă aflam, nici nu îmi imaginam suferințele prin care urma să trec. E greu de explicat ce am simțit atunci.

Au urmat mulți ani de durere, descurajare și un puternic sentiment de vinovăție. Pe cine să mă supăr, cu cine să vorbesc? Știam că sunt vinovată, în primul rând înaintea Tatălui Cereș, apoi inima părinților era devastată de durere, ce puteam să le spun? M-am trezit deodată singură. Cum să trăiesc fără Biblie și toate celelalte? Mă simțeam de parcă L-am alungat pe Domnul din casa noastră și că se depărta tot mai mult. Mi-am amintit de Petru. După ce s-a lepădat de trei ori că nu-L cunoaște pe Domnul, a cântat cocoșul. În acel moment a întâlnit privirea Domnului Isus și Petru și-a adus aminte că Domnul i-a spus cu câteva ore înainte că se va întâmpla acest lucru. „Atunci Petru a ieșit afară și a plâns cu amar.” (Luca 22:62). Eram furioasă pe mine însămi, uitându-mă la starea și neputințele mele, plângând cu amar, dar neavând puterea să-mi ridic ochii și să întâlnesc privirea Domnului Isus. În deznădejdea mea, credeam că nu mai pot fi iertată și sentimentul de vinovăție devenea tot mai puternic. Diavolul căuta să mă acuze mereu și să mă descurajeze, astfel încât nu puteam să mă rog, nici măcar să mai cânt, dar Domnul nu era departe așa cum credeam. El veghea mereu lângă noi și a îngăduit multe situații în care sufletul meu să se poată apropia de El, la început mai timid, iar apoi mai mult și mai mult.

A venit un moment în care m-am prăbușit cu toată ființa mea făcută țandări, i-am cerut iertare și El S-a îndurat. A fost un proces greu, cu multe opintiri.

Dumnezeu a îngăduit să primesc din nou Biblia, într-o situație prin care credeam că sunt pedepsită pentru ceea ce am făcut, dar de fapt a fost o binecuvântare. El ne-a dăruit primul copil, o fetiță minunată, sănătoasă și foarte cuminte. Când avea aproximativ zece luni, într-o seară la ora 23:30 s-a trezit brusc plângând foarte speriată. După vreo zece minute s-a liniștit, dar s-a repetat seară de seară, la aceeași oră timp de trei săptămâni. Desigur, ne-am îngrijorat amândoi. Am simțit că este un atac demonic. Știam că numai Dumnezeu poate să o elibereze.

M-am rugat Domnului, dar fetița nu și-a revenit. Atunci, mi-am făcut curaj și i-am spus soțului meu: „Cuvântul Domnului are putere, cred din toată inima aceasta, te rog să-mi aduci Biblia înapoi!”

Spre surprinderea mea, fiind și el îngrijorat, fără să spună un cuvânt, s-a întors cu o Biblie pe care și acum o păstrăm, după aproape patruzeci de ani. În seara acelei zile, înainte de culcare, m-am rugat din nou și am pus Biblia sub pernita fetei. Dumnezeu este Cel ce are ultimul cuvânt. El s-a atins și fetița nu a mai avut nici o problemă.

Dumnezeu ne-a binecuvântat cu patru copii minunați, dar educația din punct de vedere creștin a fost aproape imposibilă, în primii șapte ani, până la Revoluția din 1989, ceea ce mi-a provocat și mai multă suferință, dar nu am renunțat. După Revoluție, Dumnezeu a lucrat mult mai intens și încet, încet, lucrurile au început să capete altă formă. Duhul Sfânt a lucrat și la inima soțului meu și după douăzeci și unu de ani de rugăciune, Vasile l-a acceptat pe Domnul Isus ca Mântuitor. Este interesant că au trecut alți douăzeci și unu de ani, de când spunem și altora ce a făcut Domnul în viața și familia noastră. SLĂVIT SĂ FIE NUMELE LUI!

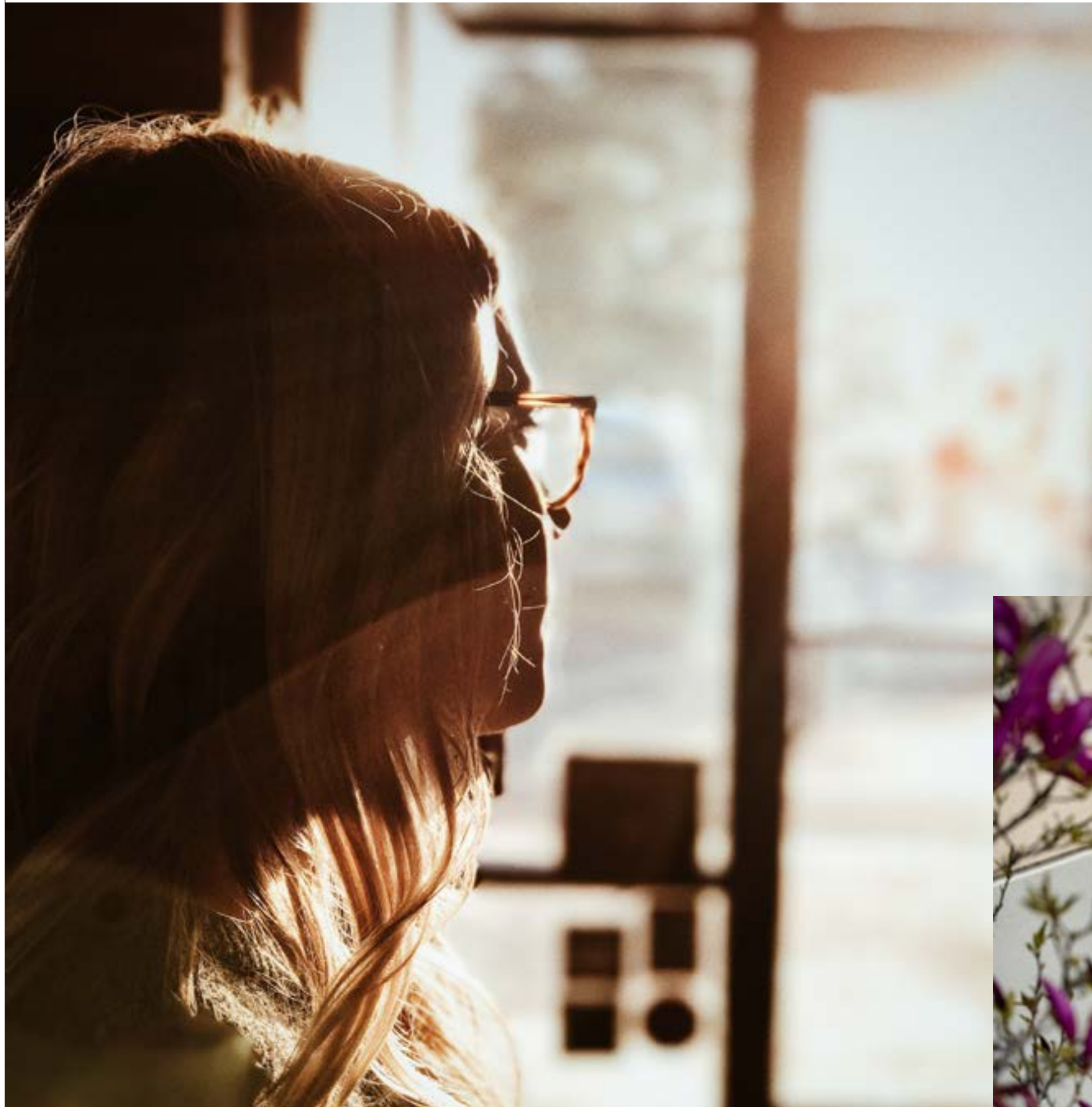
Îmi doresc mult, ca tinerele creștine necăsătorite, să fie mai puternice decât mine. Poate sunteți într-o relație de prietenie de acest fel, sau poate Cel rău va încerca să vă ademenească cu alte „feluri de mâncare cu un miros plăcut la început, dar toxice până la urmă”. Poate veți spune: „O, dar în cazul meu nu este atât de complicat, pot să merg la biserică, să am Biblia și încă multe alte posibilități.” Nu vă lăsați înșelate, diavolul este atât de șiret! Aș vrea atât de mult să vă pot feri de aceste capcane! Dacă sunteți atacate de orice fel de ispite, nu ezitați să cereți ajutor! În jurul vostru sunt multe mame, multe surori care vă pot ajuta și mai mult, Domnul Isus este Cel ce are toată puterea în cer și pe pământ.

DOAMNE DĂ IZBÂNDĂ, DOAMNE DĂ BIRUINȚĂ!

Cornelia Andreika
Biserica “Bethel” Târgu Mureș

„Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău,
ca un viteaz care poate ajuta!”

Am privit trenurile care vin și pleacă. Am privit tunelul și mi-am comparat viața, în momentul de față, cu unul. Știu că voi ieși la lumină, știu că voi ajunge până la capătul tunelului. Îmi cunosc destinația dar nu toate stațiile. Mi-aș dori să pornesc și să mă opresc în stația finală, Acasă. Dar nu e alegerea mea, e alegerea Lui și știu că va mai trebui să fac față multor greutăți, dar știu și că El va fi cu mine până la ultima stație – Cerul mult așteptat și mă va aștepta acolo.

Poate, alături de mine, simți și tu că ești într-un tunel și prea des plângi și implori să ieși la lumină. Dumnezeu știe ce face. El nu greșește.

„Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine.” (Țefania 3:17)

Nu contează că ești în tunel și nu vezi ieșirea. Nu contează că ești la pământ și nu știi ce să faci ca să te ridici. Nu contează că relația ta cu părinți tăi se sfârșimă. Nu contează că soțul tău te-a părăsit. Nu contează că prietenii ți-au trădat încrederea. El e în mijlocul tău și vrea să ajute. El vrea să aducă pacea în inima ta și să restaureze relațiile tale. Când vei lăsa ca El să aibă controlul vieții tale, El se va bucura!

El este în mijlocul tău, vrea să ajute, se bucură și chiar și atunci când tace, El nu mai poate de veselie pentru tine! Crede în El. Crede că El te va scoate la lumină. Crede că El este cu tine și jos în vale și în tunel. Crede că alături de El vei ajunge la destinație.

*„E prea-nțelept ca să dea greș,
E mult prea bun să fie rău;
Deci chiar și-atunci când nu-nțelegi,
Când planul Lui tu nu-l pricepi,
Când nu-l simți mâna pe a Ta,
Crede-I inima!”
(„Crede-I inima” – Eddie Carswell)*

Dacă până acum te-ai îngrijorat și ți-a fost teamă de ziua de mâine, amintește-ți că Dumnezeu „este în mijlocul tău, nu trebuie să te mai temi de nici o nenorocire!” (Țefania 3:15).

Flavia Precup
Biserica Creștină „Casa Pâinii”

Cât un *grăunte* de muștar

Un țipăt scurt s-a auzit în stradă, prin geamul larg deschis al unui mic salon de spital. Un țipăt scurt, ce purta cu el atâta durere, de parcă tot ceea ce știa pacienta era durere.

Adevărul e că doar atât știam de câțiva ani. Stăteam cu forța în pat, întinsă, cu perfuzia de morfină, în timp ce doctorul încerca să scoată un cablu din abdomenul meu, dar tot ce îmi doream era să fug sau să mă ascund și să sufăr în tăcere. În urmă cu ceva timp, trecusem prin prima operație de colecist. Ar fi trebuit să fie ușoară, să treacă repede, dar m-am trezit în ATI, plină de cabluri și pungi. Aveam atâtea cabluri pe mine de parcă eram într-un film SF. Plângeam de dureri pentru că fiecare părtică din corp durea atât de tare, că nici nu mă mișcam. Pe coloană aveam alte diagnostice rare, care provocau dureri și o operație de hernie de disc toracală rară, care nu era vindecată. În abdomen aveam trei tuburi cu pungi pe care le simțeam mișcându-se la fiecare respirație, la fel sonda nazogastrică.

Printre lacrimi, mă rugam. Nu mă certam cu Dumnezeu, dar îmi doream cu disperare să fie acolo cu mine și să liniștească durerile. În ultimii ani, au mai fost dați în care am simțit mâna Lui peste mine și cum liniștea durerile. Mă tot gândeam cu mintea mea de asistentă, că are să fie mai bine. Până la urmă și operațiile clasice se vindecă și trec. Întinsă pe spate, cu sonda nazogastrică străpungându-mă, am început să vomit. Simțeam că mă înec și tot ce puteam să fac era să întorc capul într-o parte, de parcă mă dăduse-m bătută. Nu puteam să mișc mai mult. Ca o furtună s-a deschis ușa salonului și au năvălit asistentele. Una îmi ținea capul, alta pungile, sondele, perfuziile, aveam atâtea pe mine de nici nu știam pe unde mai sunt eu. M-au șters cât au putut și mi-au aranjat cablurile. Tot speram că v-a fi mai bine. Dar în noapte am vomitat din nou și în loc să meargă spre mai bine, eu eram tot mai rău. Când Dani și mama au venit 2 minute să mă vadă, m-am rugat cu insistență de ei să se roage pentru mine. Poate credința lor se apropie de grăuntele de muștar și pot muta munții mei de durere. Știam că și pe mine mă ascultă Dumnezeu și e cu mine, dar parcă credința mea nu era îndeajuns, din moment ce apăreau așa multe complicații.

În următoarele zile, tot ceea ce știam era să plâng. Plângeam eu, plângeau părinții, plângea Dani, plângeau asistentele. La toți le era milă de mine. Ajunsese-m să am atâtea complicații că părea imposibil de supraviețuit. Tot ce știam era durere. Am stat cu cablurile în abdomen 2 luni din cauza complicațiilor. Două din cabluri au ieșit mai ușor, dar unul s-a încăpățânat și nu vroia să iasă.

Câteva zile de-a rândul au tot încercat să tragă de el. Când vedeam că intră doctorul în salon cu instrumentele, simțeam că pierd pământul de sub mine. Eram ca la tortură. Tot o dată la câteva minute încerca iarăși. Eu țipam de durere și zgâriam peretele cu unghiile. Știam că e spre binele meu să încerce să-l scoată, așa că mă forțam să stau liniștită și mă rugam neîncetat. Când doctorul vedea că nu reușește, chema pe alt doctor și pe altul și pe altul... De fiecare dată aveam credință că e gata, că o să îl scoată. Am încercat și eu să trag de el, dar mă copleșea durerea. Mă

rugam și spuneam că știu că Dumnezeu îl va scoate. Tubul era lipit de ficat și de intestin, așa că de fiecare dată când trăgeau de el, trăgeau de organele mele de parcă cineva vroia să le scoată cu forța afară, și așa era. Nici o perfuzie cu morfină nu putea liniștii durerea. M-au anunțat că va fi nevoie de altă operație, pentru că nu au ce să mai facă. Oh cât am plâns de frică, amintindu-mi prima operație. S-au rugat atâția oameni pentru mine. Veneau la spital și spuneau că ei știu sigur că Dumnezeu nu v-a mai îngădui a doua operație. Sincer și eu credeam la fel. Chiar și când m-au așezat pe

patul de operație și îmi puneau perfuziile, speram că o să scap și cumva vindecarea va veni pe moment. Dar asistenta s-a apropiat de mine cu masca de oxigen și mi-a spus să număr. Am spus: „Dumnezeul meu împărătește, Doamne la tine vin!” și am închis ochii. M-am trezit din operație de parcă am dat câteva luni înapoi și eram la prima operație. Eram iarăși plină de tuburi și cabluri, sonde și dureri infernale. Și m-am certat cu Dumnezeu, printre lacrimi, vomă, diaree și tuburi.

„De ce din nou așa? Oare nu te slujesc îndeajuns, oriunde merg spun despre Tine.” În cearta mea cu Dumnezeu, a intervenit Satan, doar nu mă așteptam să stea degeaba. „Renunță la Dumnezeu și te vindec!

Chiar crezi că Dumnezeu te iubește dacă nu te ascultă la rugăciuni, uite unde ești!”

Era un câmp de luptă mic, de 3/3 m. Eu plângeam, Satan mă certa, Dumnezeu tăcea. „Eu nu renunț la Dumnezeu nici măcar pentru vindecare!”, spuneam șoptit printre lacrimi. Atâtea complicații apăreau, încât am început să vomit în jet, vomă neagră. Am stropit tot prin salon, inclusiv pe infirmieră. Le cred că erau sătule de mine așa că m-au mutat la salon și l-au lăsat pe Dani să stea peste noapte cu mine. Alt salon liber nu mai era, iar al meu era împrăștiat cu vomă. Am început amândoi să ne rugăm, dar pe parcursul nopții Dani a adormit, iar lupta s-a întetit. Satan încerca din răsuputeri să mă facă să renunț la Dumnezeu. Nu renunțam, știam că și dacă Dumnezeu tace, e pentru că stă în spatele meu ca un viteaz care poate ajuta.

M-am coborât din pat plângând de dureri și m-am pus în genunchi. Nici nu știam cum să țin toate cablurile și sondele, dar știam ce am de făcut. Pe genunchi am strigat: „Dumnezeul meu împărătește!”

Credința mea cât un grăunte era îndreptată greșit. Eu voiam vindecare, să nu mai trec prin altă operație și prin atâta durere. Credința mea cât un grăunte trebuia să fie „Dumnezeul meu împărătește!” și dacă trebuia să trec prin Valea Umbrei Morții, trebuia să cred că mâna Lui mă va susține. Eu trebuia să am încredere deplină în El, indiferent de complicații. „Doamne unde mă duci Tu acolo merg, credința mea e în Tine!”, am strigat. Pe câmpul de luptă am rămas 2, eu și Dumnezeul meu. „Doamne fă ce vrei cu viața mea, că e a ta”. Oh, câte v-aș povesti despre luptele și relația mea cu Dumnezeu! Cât de frumos și în tăcere a biruit mereu pentru mine. Zilele au trecut, complicații au apărut nenumărate, a mai urmat o altă operație și alte complicații, încât și acum după 2 ani jumătate de la ultima operație, parte din operație este încă deschisă.

De 2 ani jumătate mă pansez și mă copleșesc durerile. Nu știu să mut munții pe genunchi și nu mai plâng după vindecare. Grăuntele meu de muștar e că Dumnezeu știe ce face și unde merge El, merg și eu. În ultimii 2 ani, ne-a purtat Dumnezeu pe câmpul de misiune, în lucrarea cu copii și femeile. Mă pansez pe unde apuc, mă odihnesc pe unde pot și mergem mai departe în lucrare. Am învățat să scriu despre Dumnezeu și relația mea cu El. M-a învățat că nu vindecarea fizică e totul, ci cea a sufletului. Că mă primește în cer și cu toate diagnosticele mele, cu lichidul din coloană, cu operația deschisă, cu fisuri lombare și atâtea hernii de disc și multe alte diagnostice că nici nu are rost să le înșir. Dar nu pot intra fără credință deplină în El, fără slujire, fără iertare și dragoste. Am învățat că poți sluji și dacă ești bolnav. Până și cărja mea a devenit un atuu în misiune, pe unde merg, se opresc oamenii și mă întreabă ce am pățit. Și eu pot să le spun despre Jertfa de pe cruce și despre cât de frumos lucrează Dumnezeu. Luptele nu sunt gata, ci se dau zilnic, dar eu stau pe genunchi și Dumnezeu luptă.

De multe ori ne direcționăm greșit credința și credem că Dumnezeu nu ne va lăsa să trecem prin încercări și dureri. Ne rugăm și stăruim să fim vindecați de parcă asta e tot ce contează. Când rugăciunea noastră ar trebui să fie: „Doamne făcă-se voia Ta!”.

Prin fiecare salon de spital pe unde am ajuns, au fost oameni care au avut nevoie să audă de Hristos.

Într-unul din spitale era o asistentă bine făcută, rea, care când intra în salon te băga în sperieți. Când venea la patul meu se schimba la față. Aveam atâtea complicații și dureri cât pentru tot etajul și eu zâmbeam. Într-o dimineață, înainte să fiu trimisă la alt spital, s-a oprit la patul meu și m-a întrebat cum pot să zâmbesc. Trebuia să fiu trimisă la alt spital pentru că aveam așa multe complicații că nu mai știau ce să-mi facă. Am început să-i spun despre Dumnezeu și cum în toate încercările El îmi dă bucurie pentru că am încredere deplină în El. I-am spus despre Jertfa de pe cruce și harul minunat să putem să-L cunoaștem pe Dumnezeu.

Ce har minunat să poți să spui oamenilor despre Hristos și ei să-L vadă în tine chiar și în cele mai grele încercări! Mai pot eu să mă rog doar pentru vindecarea mea, când văd cum Dumnezeu lucrează și e suveran în fiecare situație? Pe grăuntele meu stă scris: „Dumnezeul meu împărătește!” Să mă mai tem de ceva?

**Lavinia Jinar (Foto-Tribul mic al lui Daniel)
Biserica Baptistă „Betel” Sebeș**

Rugăciune pentru Iertare

Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar, dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre. (Matei 6:14-15) Există cineva care nu a greșit și nu a avut nevoie de iertare?

Ai fost iertată când ai greșit? Ai fost pusă în situația de a ierta? Să vedem ce înseamnă a ierta, conform DEX: „a scuti pe cineva de o pedeapsă, a trece cu vederea vina, greșeala cuiva, a nu mai considera vinovat pe cineva.” Eu înțeleg din această definiție că iertarea este în primul rând un act de voință, o alegere pe care putem să o facem. Iertarea este acțiunea de a ierta și rezultatul ei. Dacă ne raportăm la Biblie, vedem lucrurile mult mai profund. Noi suntem chemate să-i iertăm pe alții, așa cum am fost iertate și noi de către Tatăl nostru ceresc.

Ni se cere ca: „Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.” (Efeseni 4:31-32).

Haideți să vedem ce este și ce nu este iertarea:

Iertarea nu înseamnă uitare; uitarea este un efect secundar al iertării. Când Dumnezeu spune că nu-și va mai aduce aminte de păcatele noastre, El spune că nu va folosi trecutul împotriva noastră. Hristos îți va vindeca rănila, după ce alegi să ierți pe cineva. - Iertarea este o alegere, o decizie a voinței. Dacă Dumnezeu îți cere să ierți, înseamnă că iertarea stă în puterile tale. Prin refuzul de a ierta pe cineva, te ții legat de acea persoană în continuare în lanțurile trecutului, înfășurat în amărăciunea ta. Prin iertare câștigi libertatea față de trecutul tău și față de cei care te-au rănit. Răzbunarea este a Domnului.

Iertarea înseamnă să fii de acord să trăiești suportând consecințele păcatului altei persoane.

Toți trăim suportând consecințele păcatului altcuiva. Singura alegere care ne stă la îndemână este între a face aceasta în robia amărăciunii sau în libertatea iertării. Noi trebuie să iertăm așa cum ne-a iertat Hristos. - Iartă din toată inima. Permite-I lui Dumnezeu să scoată la lumină amintirile dureroase. Dacă iertarea ta nu atinge esența emoțională a vieții tale, ea va fi incompletă. - Iertarea înseamnă să alegi să nu mai ții în socoteală păcatul unei persoane. Nu invoca jigniri trecute în relațiile cu cei care te-au rănit. Nu ești chemată nici să suporti în continuare jigniri sau ofense. Dumnezeu nu tolerează păcatul și nici noi nu trebuie să o facem. Stabilește niște granițe scripturale, care să pună capăt pe viitor păcatului altora împotriva ta.

- Nu așteptă până când vei simți imboldul să ierți.

La decizia dificilă de a ierta, chiar dacă nu îți vine să o faci. O dată ce alegi să ierți, Satana își va pierde puterea asupra ta și Dumnezeu îți va vindeca emoțiile rănite. Scrie o listă cu persoanele care îți vin în minte, pe care trebuie să le ierți. Roagă-L pe Dumnezeu să ți-i amintească. Trece-te și pe tine însăși dacă nu te poți ierta. Dacă ești nemulțumită de modul cum a lucrat Dumnezeu în viața ta, ai și gânduri împotriva lui Dumnezeu.

Fă următoarea rugăciune.

RUGĂCIUNE:

Doamne Isuse, ALEG să-i iert pe oamenii aceștia și tot răul pe care mi l-au făcut, ALEG să nu mă agăț de resentimentele mele.

Renunț la răzbunare și Te rog să-mi vindeci emoțiile rănite.

Îți mulțumesc pentru că Tu m-ai eliberat din robia amărăciunii.

Te rog acum să-i binecuvântezi pe cei care m-au rănit.

În Numele Domnului Isus mă rog. Amin.

Neiertarea formează o „rădăcină de amărăciune”. Suntem chemate să veghem în vorbire și atitudine: „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul. Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea.” (Evrei 12:14-15). Și dacă totuși apar stări conflictuale cu rănire și ofensă, trebuie să alegem să iertăm așa cum ne-a iertat Hristos: „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi.” (Coloseni 3:12-13).

Să avem în vedere că, dacă noi nu iertăm celor care ne greșesc, nici Tatăl nostru nu ne va ierta nouă greșelile, păcatele. Dacă vrem să trăim veșnicia cu Hristos, o condiție esențială este IERTAREA, deci să alegem să iertăm.

Fiți binecuvântate!

(bibliografie: Pasi spre libertatea în Hristos, Neil T. Anderson)

**Lidia Aldea,
Biserica Bethel, Târgu-Mureș**

Când viitorul e departe...

Deși suntem atât de obișnuite să ne zicem unele altora că ziua de mâine nu este a noastră, că ce va fi va fi, că Dumnezeu știe ce va fi... și uneori chiar suntem pregătite de a da aceste sfaturi, și da, DOAR DUMNEZEU DEȚINE ACESTE DATE, însă...

Unul din versetele mele preferate este chiar acesta care vorbește atât de clar și ne arată atât de bine că nu e nimic greșit în a ne face planuri, vise, idealuri pentru viitor, atâta timp cât Dumnezeu face parte din planul nostru și îl implicăm pe El. Ieremia 29:11-13 „Căci eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire ca să vă dau un viitor și o nădejde. Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta din toată inima.”

Uneori ne limităm la ziua ce o avem și este bine să fie trăită din plin, însă zilele ce le trăim nu întodeauna ne aduc bucurii, poate sunt zile pline de nori în care ploaia de greutate este din abundență și parcă nu mai vedem razele de soare și uneori nici nu credem că vor mai răsări.... Draga mea, te încurajez să crezi că Dumnezeu a pregătit pentru tine un viitor plin de nădejde, un viitor în care a pus și soarele bucuriei și raze clare ce îți vor însenina zilele și vor încălzi inima, să știi că rugăciunea ta este ascultată și poate să deschidă cerul și ești plină de valoare în ochii lui DUMNEZEU. Deși consideri că viitorul este departe și tot ce va veni este un necunoscut, vreau să îți spun că tot ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru tine este mai mult decât ceea ce tu ai plănuit pentru viața ta. Ca și femei de-a lungul anilor trecem prin felurite etape ale vieții, momente în care ne îngrijorăm pentru viitorul nostru, dar ce minunat că avem cartea sfântă ce ne-a învățat despre curaj și despre faptul că Domnul poartă de grijă atât în prezentul nostru, cât și în viitor.

De ești tânără și te gândești când va veni vremea căsătoriei, cine va fi omul cu care te vei căsători amintește-ți de Rebeca. De ești soție și viitoare mamă, ia exemplul Anei. De viața te-a încercat și a luat de lângă tine pe omul drag, încurajează-te să crezi că poți fii și tu o Rut. De ai îmbătrânit și Domnul îți dă zile, fii înțeleaptă ca Naomi.

Fii plină de curaj să îl cauți pe El, atât în zilele întunecate, cât și în cele senine, îl vei găsi și îți va arăta exact calea pe care trebuie să mergi. Un citat plin de adevăr zicea: „Nu îți fie teamă să încredințezi un viitor necunoscut în mâna unui Dumnezeu Atotputernic”. Când viitorul e departe, ține-l pe Dumnezeu aproape!

Lidia Bleahu

Biserica Baptistă „Harul”, Târgu-Mureș

“De ești tânără și te gândești când va veni vremea căsătoriei, cine va fi omul cu care te vei căsători
amintește-ți de Rebeca.

De ești soție și viitoare mamă,
ia exemplul Anei.

De viața te-a încercat și a luat de lângă tine pe omul drag, încurajează-te să crezi că
poți fii și tu o Rut.

De ai îmbătrânit și Domnul îți dă zile,
fii înțeleaptă ca Naomi.”

“Când viitorul e departe, ține-L pe Dumnezeu aproape!”

Pășesc înainte nu pentru că sunt eu puternică, ci pentru că în spatele meu e Dumnezeu!

Trăim momente în viață când dorim cu tot dinadinsul să lăsăm mâinile în jos, să renunțăm, să sărim peste văile suferințelor copleșitoare, și să ne refugiem într-un colț ascuns de lume pentru a avea liniștea și siguranța mult dorită. Însă în ciuda dorințelor noastre, pare că planul lui Dumnezeu nu coincide cu al nostru. Și ne continuăm calea cu toate ofertele ei – obstacole, urcușuri, văi și primejdii, însă în acest timp, realizăm că ceva miraculos se întâmplă, putem înainta în ciuda greutăților cu care ne confruntăm, realizăm că totuși avem puteri chiar dacă rezervorul nostru îl știam gol, și aceasta nu pentru că noi suntem capabili de toate acestea, ci pentru că în spatele nostru este Acela care este Viața și sursa puterilor, este Acela care ține totul în controlul Său, este Acela care te-a chemat și ți-a trasat calea și azi suflă putere din puterea Sa peste tine și viața ta. Poți continua pentru că în spatele tău pășește Însuși Dumnezeu!

În ultima perioadă din viața mea am trăit nenumărate și intense asemenea momente, însă dacă azi sunt ce sunt și sunt unde sunt, se datorează doar lui Dumnezeu, care a fost cu mine de-a lungul acestui traseu mai dificile.

24 februarie 2022 – o zi care a întrerupt firul pașnic din calendarul țării noastre. Această zi a venit din zori cu sunete de bubuituri tari pe care nu le-am priceput din prima ce sunt, despre care mai apoi totul a fost clar – vestea căci țara noastră a intrat în război, a zguduit inimile noastre, iar cruzimea ce a dat năvală peste țară ne sfâșia inimile.

Oamenii, cu zecile de mii părăseau țara, fugeau cum puteau din calea crudului război, cei ce nu apucau să iasă din zonele ce se ocupau erau supuși fie torturilor, fie omorâți, foarte puțin salvați ca prin minune.

Toate aceste întâmplări ne înspăimântau, ne dureau inima după pentru țara noastră, ne dureau inima după atât lumea ce într-o clipă rămăneau fără nimic, iar alții chiar și fără cei dragi. Plângeam, plângeam pentru că pacea ne-a fost răpită, și ne-a fost răpită foarte crud.

Cei mai mulți plecau, plecau cu miile, vama din Siret era arhiplină, coada se întindea în pe zeci de kilometri, iar la pentru fiecare persoană dragă nouă care pleca, de asemenea, simțeam cum ceva din noi se rupe. Au plecat mulți în acea perioadă, rămăsesem tot mai puțini, iar cei ce rămăseserăm, toți aveam semne de întrebare, nu eram siguri de ziua de mâine, alarmele sunau continuu, ceea ce însemna că trebuia să stăm undeva la subsol pentru a fi la adăpost, însă ceva nu ne lăsa să căutăm propriul adăpost, ci ne împingea să ieșim afară, să plecăm acolo unde oamenii aveau nevoie. Astfel am slujit zecilor de mii de oameni din vamă ce stăteau la rând zile întregi pentru a trece frontiera, oferindu-le hrană caldă și ceai fierbinte, alături de un zâmbet încurajator și cuvinte pline de speranță: „Orice ar fi, amintiți-vă căci Dumnezeu vă iubește și vă oferă viață veșnică dacă îl acceptați ca Domnul în viața voastră!”. Eram atât de copleșiți de durerea ce se citea pe chipurile tuturor, soțiile se despărțeau de soții lor, copiii de tații lor, fără să știe dacă se vor mai revedea vreodată.

Toate aceste imagini ne umpleau inimile de suferință. Nu toți își permiteau să părăsească țara, atunci am înțeles că mai avem de lucru și în alte direcții.

Clădirea centrului românilor creștini din Cernăuți, care slujea pentru Colegiul Biblic și Biserica „Elim”, le-am pus la dispoziție pentru refugiați. În toate încăperile puneam saltele, oferind adăpost și hrană caldă refugiaților ce se opreau în orașul nostru. Unii se opreau doar pentru o seară, două, alții pentru o perioadă mai îndelungată.

Apoi, văzând nevoia oamenilor care veneau fără haine, și fără lucrurile cele mai elementare, (veneau doar cu ce aveau pe ei), am slujit cu ajutorul oamenilor din România, care cu inimă largă și compasiune față de vecinii lor suferinzi, s-au oferit să ne ajute, și ne trimiteau haine, alimente și tot ce aveau nevoie, pentru ca noi să le putem oferi aici refugiaților. Așa ne-am pus la dispoziția Domnului și munceam dis-de-dimineată până seara târziu, pentru ca să fim disponibili la cât mai mulți refugiați. Deși mulți plecaseră, totuși Dumnezeu mai avea oameni prin care să-și continue lucrarea aici. Unii din cei ce plecaseră ne ajutau de dincolo cu tot ce puteau și știau.

Însă a venit momentul când oboseala își spunea cuvântul, resursele noastre fizice erau limitate, era prea mult de lucru și prea multe nevoi. Dormeam puțin, mâncam puțin și mereu trebuia să fim atenți la nevoile celor ce aveau soarta mea cea mai grea. Simțeam cum tot trupul mă durea, eram sleită de puteri și nu mai rezistam la toate cerințele, nu puteam face față tuturor nevoilor, pe deasupra era familia mea, cele trei fete scumpe care meritau cel mai mult îngrijirea mea și pe care nu le puteam lipsi de atenția mea, iar eu mă simțeam extenuată de puteri.

Într-una din dimineți, precum în multe altele, mă trezisem deja obosită, obosită de toate trăirile din ultima perioadă, obosită de vocile gălăgioase ce veneau din curtea din spatele Centrului creștin la care locuiam împreună cu familia mea. Eram refugiații ce dădeau buzna să primească ajutoare cu noaptea-n cap. Eram mulți, veneau zilnic cu sutele, iar noi pentru a putea fi de folos la fiecare și pentru a face față nevoilor tuturor, munceam mult, fără să ținem cont de starea noastră fizică și morală. Ajunsesem foarte obosiți și aceasta doar timp de o lună, de când totul începuse. Pe lângă lucrul muncă fizică pe care îl o depuneam, pentru a fi folositori oamenilor loviți de cauza războiului, trăiam diferite momente și stări ce veneau fiecare cu presiunea lor aparte, de la oameni cu trăiri și povești îngrozitoare ce veneau să își verse amarul pe care ce i li l-a produs crudul război.

Astfel ajunsesem și moral și fizic foarte istoviți. Ceream zilnic puteri de la Dumnezeu, însă în acea dimineață, nu mai aveam chef de nimic absolut, nu mai doream să-mi continui alergarea, aș fi preferat să fiu în alt loc, să nu mai aud vocile gălăgioase, să am liniște și să nu mai fiu în această alergătură care părea fără sfârșit, pur și simplu îmi doream liniște și pace, îmi doream să fug departe de tot ce trăiam în ultima vreme...

Priveam de pe geamul bucătăriei noastre la cei aproape 150 de oameni ce așteptau gălăgioși și certăreți să coborâm la ei pentru a le oferi ajutorul, pe care ei de altfel îl credeau că li se cuvine de drept (mai erau și foarte îndrăzneți mulți dintre ei). Mi-am ridicat apoi privirea spre cerul senin, singurul care încă ne mai surâdea în această vreme, cu ochii împăienjeniți de lacrimi scoțând un suspin adânc și implorându-l pe Dumnezeu să îmi mai de-a puteri, dacă încă tot mai sunt aici eram acolo. Însă, imediat sunetul strident al alarmei aeriene mă aducea la realitatea crudă în care ne aflam, nu era timpul să negociem, nu era timpul să ne plângem sau să ne dorim propria liniște, când atâția nu o mai aveau deloc.

Coboram apoi în grabă pentru a-mi îndeplini cu credincioșie datoria de copil al lui Dumnezeu – să fiu lângă cei ce suferă și sunt în nevoi mari.

*„Fii tare suflete,
rămâi puternic
până la capăt căci
Eu sunt cu tine!”*

Iar ceva supranatural se întâmpla, simțeam căci toate puterile mele îmi sunt reînnoite și pentru încă o zi aveam să reușesc să-mi îndeplinesc rolul de mesager al cerului. Dumnezeu mergea în spatele meu! El îmi înnoia puterile ca vulturului!

Cernăuțiul devenise ca și un Gosen pentru toți cei afectați de război.

Dumnezeu a pus protecție divină și nici o rachetă rusească nu a aterizat pe teritoriul regiunii Cernăuți, și aceasta nu pentru că noi suntem mai buni, ci pentru ca noi să fim o binecuvântare pentru toată această mare mulțime de oameni ce năvăleau cu miile în orașul nostru.

Apoi a venit un alt moment, o veste care a sfâșiat ceva înlăuntrul meu. Abia mai zăream drumul prin noapte, lacrimile îmi șiroiau pe obraz, eram obosită, starea de război avea o presiune mare asupra noastră, iar vestea din seara aceea, vestea căci soțul meu primise înștiințare de la armata ucraineană pentru a fi luat pe front, mi-a sfâșiat inima. Conduceam microbusul nostru în noapte spre casa părinților mei unde erau fetițele noastre, și simțeam cum lumea s-a prăbușit, nu rezistam gândului că soțul meu va fi luat. Însă Dumnezeu ca un Tată iubitor nu a întârziat să vină pentru a-mi demonstra încă odată dragostea Sa. A intervenit pentru a-mi dovedi că El pășește în spatele meu, prin muzica care rula în magnetofonul ce se auzea din casetofonul microbusului, care spunea așa: „Fii tare suflete, rămâi puternic până la capăt căci Eu sunt cu tine!” Aceste cuvinte au venit ca o licărire în întunericul gros în care mă aflam. Dumnezeu era acolo, în spatele meu și avea grijă de toate circumstanțele, totul era în controlul Său, iar inima mea primise înviore pentru a pași înainte cu îndrăzneală, lăsând totul în seama Atotputernicului Tată.

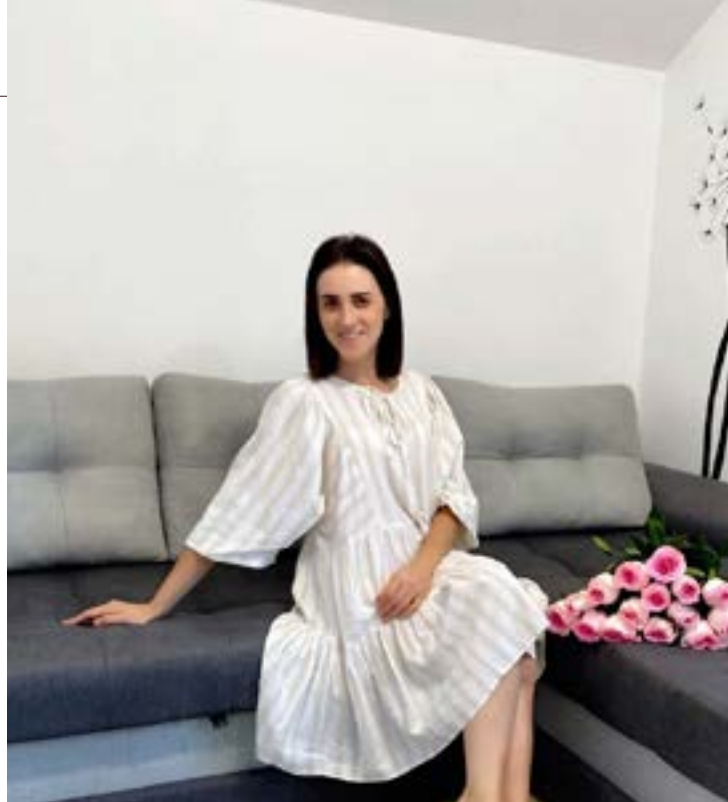
În următoarea zi am aflat căci soțul meu poate fi scutit de această înștiințare, din cauza celor trei fetițe minunate pe care le aveam. Bărbații care aveau trei copii sub vârstă majoră, erau scutiți. Dumnezeu chiar e bun, mărit să fie Numele Lui!

Venise însă momentul când soțul meu a venit să-mi zică că va pleca benevol în acele zone afectate de război de, pentru a evacua oamenii și pentru a duce ajutoare umanitare în acele zone. Da, știam căci inima lui mare și dragostea pentru cei suferinzi nu va rămâne nepăsătoare, încă de la început știam că va veni acest moment, dar îmi era frică, îmi era greu să accept pentru că știam ce se întâmplă acolo, știam de atâția voluntari ce nu s-au mai întors niciodată acasă, știam pericolul la care ar putea fi expus. Plângeam în rugăciune și ziceam: „De ce tocmai el, de ce Doamne? Dumnezeule, dar nu e de ajuns ce face soțul meu aici?” Și Dumnezeu blând și duios mi-a mângâiat din nou inima zicându-mi: „Eu îl chem pe soțul tău, și cât timp va merge în voia Mea, va fi sub protecția Mea, chiar dacă va întâmpina momente dificile!” Atunci am zis: „Da Doamne, soțul meu este de fapt fiul tău, îl încredințez în brațul Tău și te rog să fii cu el clipă de clipă, condu-i Tu pașii în fiecare călătorie pe care o va face!”. Și da, au fost momente și trăiri de tot felul, de multe ori fiind pe linia unu, sau chiar zero, era în pericol de viață moarte. S-a întâmplat ca să evacueze oamenii pe care, dacă nu i-ar fi luat la timpul potrivit, ar fi trebuit ca ei să moară sau să fie răniți de o rachetă ce aterizase exact în locul unde trebuiau să se afle acele persoane. Au fost momente când, în timp ce împărțeau plasele cu alimente, pământul se zguduia sub picioarele lor de forța bubuiturilor rachetelor ce explodau nu departe de ei, un alt caz în care din nou mâna Domnului a fost foarte vizibilă la lucru, a fost o întârziere de câteva minute, datorită căreia soțul meu a fost salvat de o rachetă ce aterizase exact pe drumul pe unde trebuia să treacă. Au mai fost și stări și momente când, din cauza presiunilor și situațiilor dificile, a fost atacat de duhul morții și deznădejdiei, dar toate acestea soțul meu le-a trecut biruitor, pentru că în spatele lui era Dumnezeu care a rostit VIAȚĂ pentru el. Dumnezeu e mare și minunile Lui sunt vizibile și astăzi, iar noi le putem vedea și trăi datorită bunătății Sale care în fiecare dimineață se înnoiește față de noi!

Da, Dumnezeu a fost, este și va rămâne cu noi, pentru că El ne-a promis: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului!” (Matei 28:20). Important este ca noi să rămânem în voia Lui și să pășim înainte prin credință și nu prin propriile forțe!

Astăzi țara noastră încă e în război, iar noi suntem tot aici, la Centru, împreună cu echipa cu care slujim încă din prima zi a războiului, oferind ajutor atât material cât și spiritual celor suferinzi care vin la noi. Soțul meu cu o altă echipă de frați, merg săptămânal în zonele afectate de război pentru a fi folositori oamenilor din răsăritul țării.

Prin centrul nostru au trecut mii de oameni, care odată cu o plasă de alimente, haine, medicamente, consultații medicale, au primit și consultație spirituală.

Mulți, datorită acestei lucrări au auzit despre Dumnezeu și au văzut pentru prima dată căci există Cineva Atotputernic dincolo de lumea noastră, există Cineva care pune dragostea Lui în copiii Lui pe pământ, pentru ca aceștia s-o transmită mai departe! Noi Ne continuăm alergarea și mergem înainte nu pentru că noi suntem tari, ci pentru că în spatele nostru este Dumnezeu. El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin (Isaia 40:29). „Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea; ei zboară ca vulturii; aleargă, și nu obosesc, umblă, și nu ostenesc. (Isaia 40:31)

Cât timp pășim în voia și planul lui Dumnezeu, trăim miracole, am văzut vieți schimbate, vieți salvate de la moarte și accidente, răspuns divin la o clipeală de ochi, lucrări mărețe care din punct de vedere uman păreau imposibile. Slujim unui Dumnezeu măreț care nu încetează să ne învăluie în iubirea Sa și să ne surprindă plăcut cu bunătățile Lui care se înnoiesc continuu. Pe acest Dumnezeu îl vom sluji până la capăt și vom rămâne în voia Lui orice ar implica aceasta! Pentru că până la urmă, voia lui Dumnezeu pentru viața noastră este cea mai bună!

Dragă cititorule, poate căci și tu treci tocmai acum prin momente dificile, stări pe care ai prefera să le eviți, însă ai încredere în planul lui Dumnezeu cu privire la viața ta, chiar dacă acesta implică și trecerea prin momente dificile, văi și pustii.

Pășește încrezător, căci Dumnezeu, Creatorul întregului Universului, ține totul în control, și da, te asigur, El ține în control și viața ta, familia ta și casa ta, doar încrede-te deplin în brațul Lui și vei vedea, căci atunci când nu vei mai putea pași înainte, vei trăi minunea – vei merge înainte în ciuda epuizării și situațiilor tale dificile, și aceasta pentru că în spatele tău va merge însuși Dumnezeu, planul lui pentru viața ta e perfect, acceptă-l, și vei trăi miracolul!

Liudmila Pintilei (foto)

Adăpostul dragostei

***Tu îți îndrepti privirea înspre mine –
Un ne-nsemnat ca firul de nisip,
Și nu mă lași când brațe reci, străine,
Ar vrea să mă înlănțuie perfid.***

***În fața mea ești ca un scut puternic
Și-n urma mea sunt pașii Tăi pe drum;
Tu îmi promiți c-ai să mă iei pe brațe,
Când n-am să pot răzbate prin furtuni.***

***N-am să mă clatin, căci mă ții de mână
Și de-aș cădea, rămâi să mă ridici –
Un Stâlp de nor veghează peste mine:
E Cel ce din neant m-a întocmit.***

***Un Soare peste noaptea neputinței
E Dumnezeul meu biruitor –
Când sunt cu Tine, am scutul credinței
Și sunt ascuns de Cel necruțător.***

***Ce Tată credincios făgăduinței
Își va iubi copilul rătăcit –
Când el e un risipitor în lume
Cu sufletul atât de împărțit?!***

***Domnul e Tatăl care ne primește
Și chiar ne cheamă în odihna Sa –
N-am să mă tem la adăpostul veșnic
Pe care mi-l oferă dragostea!***

Versuri: Tabita Curaciuc

*„Și pacea lui Dumnezeu
care întrece orice pricepere,
vă va păzi inimile
și gândurile în
Hristos Isus.”*

Filipeni 4:7

Suferința... o comoară ascunsă în întuneric

Povestea mea este caracterizată de acest cuvânt: suferință. Ce înseamnă de fapt suferința? „Iată lucrul de care avem parte cu toții garantat: suferința. Ea vine și este de neoprit, la fel ca timpul.” Înțelegem că suferința este indispensabilă vieții.

Totul a început în anul 2020. Anul în care viața mea de până atunci s-a schimbat. Un an plin de evenimente pe care nu mi le-aș fi imaginat niciodată. Anul în care am devenit mamă. N-aș fi crezut în naivitatea mea că acest cuvânt – „mamă” va veni cu atâtea implicații.

Așteptam cu nerăbdare venirea pe lume a întâiului nostru născut, Zian. Ce mare bucurie este venirea pe lume a unui copil, nu-i așa? Și așa a și fost! Dumnezeu a decis ca Zian să se nască în data de 19 aprilie, ca mai apoi lumea mea să se zdruncine. În decurs de 24 de ore de la naștere, fiului meu i s-au pus 7 diagnostice și i s-au dat șanse minime de viață. În următoarele 48 de ore, Zian a intrat într-o operație lungă și grea luptându-se pentru viața lui. Eram la pământ! Totul era nou pentru noi, iar prin toate acestea mi-au fost răpitate acele momente unice după care tânjeam și despre care am auzit că atunci se formează o legătură specială între mama și bebelușul nou născut, pentru că Zian era departe de mine, înconjurat de oameni străini. În tot acest timp a fost purtat în rugăciunile bisericii, a celor dragi, dar și a celor pe care nu îi cunoșteam și pe care Dumnezeu i-a sensibilizat în acest sens, deoarece cazul lui Zian a devenit cunoscut de mulți alții într-un timp destul de scurt.

În final, după operație, medicii l-au diagnosticat pe Zian cu atrezie intestinală, în urma căreia i s-a amplasat ileostomia la nivelul abdomenului. În acele 2 săptămâni în care Zian s-a recuperat la terapie intensivă, nu mi-a fost deloc ușor având în vedere că primele 5 zile postoperatorii au fost critice. Orice medic pe care îl întrebam de starea lui Zian nu se pronunța, însă pot spune că am simțit pacea lui Dumnezeu exact așa cum ni se descrie în Filipeni 4 cu 7: „Și pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.” Inima și gândurile mele erau atacate de Cel rău. Aveam îndoieli cu privire la vindecarea lui Zian, la starea mea de sănătate ca și proaspătă mămică și aveam întrebări la care nu găseam răspunsuri. În mintea mea s-a născut frica și îngrijorarea: „Dacă nu vom ști cum să îl îngrijim pe Zian?”, „Dacă ne vor considera incapabili și va trebui să stau acolo cu el în spital?” „Dacă va rămâne cu ileostomia pe viață?”.

Vindecarea deplină nu s-a produs pe loc, miraculos, așa cum ne-am fi dorit noi. Medicii ne-au recomandat să revenim peste 6 luni pentru definitivarea operației prin îndepărtarea ileostomei. Dumnezeu ne-a îngăduit să trecem prin 6 luni de foc în care Zian a necesitat îngrijiri speciale față de alți copilași de vârsta lui. Boala lui ne-a limitat din multe puncte de vedere. Am fost obligați de situație să învățăm cum să îngrijim un bebeluș cu ileostomie.

Timpul trecea, Zian se apropia de vârsta de 6 luni, medicii amânau operația din cauza restricțiilor impuse deoarece, din perspectiva lor, Zian nu reprezenta o urgență, iar eu intram tot mai mult în disperare. Cu toate că ușile păreau închise, Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile fierbinți, iar inevitabilul s-a întâmplat. Zian s-a îmbolnăvit, a ajuns la urgențe, iar astfel a fost operat exact la 6 luni, așa cum stabilisem inițial. Aveam mari emoții pentru că luând în calcul spusele medicilor, operația ar fi putut să nu reușească, iar Zian să rămână așa pe viață. Nu aveam o garanție din partea lor că 100% se va rezolva problema noastră.

Cele 2 operații au fost grele și recuperările de la terapie intensivă la fel, însă intervalul acela de 6 luni dintre ele a fost adevărata încercare pentru mine. Inima mea de mamă era frântă ori de câte ori mă uitam la copilul meu și vedeam câtă durere trebuia să îndure. Însă eram convinsă de un lucru: Isus își face simțită prezența mai profund acolo unde este suferință. Ființele noastre devin mai sensibile față de prezența Lui când trecem prin suferință. Dumnezeu ne-a dat multă putere și El a fost bucuria noastră în încercare.

După prima operație am primit un cuvânt profetic prin care El ne-a spus că va revărsa peste noi picuri noi în fiecare zi. Prin aceasta am înțeles că va trebui să trecem printr-un proces de zdrobire, printr-o cale a frângerii. Domnul a lucrat mult la inima mea revărsând în fiecare zi câte un picur de îndurare, de răbdare, de putere și de vindecare. În tot acest timp Dumnezeu m-a îngenucheat pentru ca inima mea să privească în sus înspre El.

Au trecut 3 ani de atunci, iar în prezent Zian este perfect sănătos, a crescut, iar Dumnezeu l-a înzestrat cu atâtea veselie și bună dispoziție, parcă pentru a compensa durerea și suferințele pe care le-am trăit și noi împreună cu el. De atunci nu am mai avut probleme legate de boala lui, iar Dumnezeu ne-a ajutat să trecem cu bine și peste riscurile postoperatorii.

Uneori Dumnezeu îngăduie să trecem prin asemenea procese pentru a ne pregăti pentru ceva mai mare. De multe ori nu știm de ce îngăduie Dumnezeu frângerea inimii, dar răspunsul trebuie să fie destul de important. Să nu disprețuim încercarea pentru că El nu îngăduie nimic peste puterile noastre. De aceea, draga mea, nu te teme niciodată să fii frântă! În Hristos, știm deznodământul. Mântuitorul nostru ne înconjoară. Viitorul nostru este sigur. Bucuria noastră este certă. Pentru că nu există creștere fără schimbare, fără durere. Nu există abundență fără frângere.

Rănilile noastre deschid sufletul pentru a fi plantate în el semințele creșterii lăuntrice. Realizând toate acestea, mă simt onorată și îi mulțumesc că El m-a ales să fiu mama lui Zian.

Lorena Damian
Biserica “Maranatha” Luduș

Ruga unei bunici

*De când în lumea noastră ai venit
Fetița mea în rochie albastră,
Bunica zi și noapte-a mijlocit
Ca Bunul Dumnezeu să te-ocrotească!*

*Astfel rosteam asupra-ți rugăciuni
Când te plimbam pe-aleile Artessa...
Mă minunez acum – culeg minuni
Și Îl slăvesc pe Cel ce este Sursa!*

*Să te asculte bunul Dumnezeu
În generația-aceasta digitală,
Căci El a ridicat mereu, mereu
Fetițe și băieți pe Verticală!*

*Când nu o să mai fiu nici eu pe-aici
Să mă înlocuiești în mijlocire;
Iubită, mâini curate să-ți ridici
Și Dumnezeu v-aduce izbăvire!*

*Iubite mame și-nțelepți bunici
Să mijlocim cât vom avea suflare,
Să fim exemple pentru cei mai mici
Pân' vom fi Sus la marea Sărbătoare!*

Susana Precup
Biserica Creștină „Casa Pâinii”

Am ales să cred

Cuvintele sunt prea puține pentru a-I mulțumi Domnului nostru pentru bunătatea, îndurarea și credincioșia Lui față de noi.

Domnul a fost atât de bun cu mine, cu noi toți și se cuvine să-I aducem mulțumire și să Îl glorificăm pe Cel care are toată puterea în cer și pe pământ.

Îi mulțumesc din inimă Domnului pentru că mi-a ascultat rugăciunea, având o revelație personală.

Într-o zi de marți, în preajma sărbătorii Învierii Domnului, citind din Biblie și luând carnetelul cu notițe, pe prima pagină notasem cândva un vers: „Am ales să cred”. Mi s-a oprit privirea asupra versului acestuia și mi-am spus „Doamne, ce frumos ar fi să citesc dintr-o poezie sau o carte în care să fie evidențiate aceste cuvinte despre credință. Iar pe când meditam, am primit mai multe versuri, care o dată așternute pe hârtie, au luat forma unei poezii. M-am bucurat foarte mult și am mulțumit Domnului din toată inima.

Dragile mele, doresc ca prin această poezie, Domnul Dumnezeu să vă încurajeze, să vă umple inimile de credință în orice vreme și să vedeți minunile Domnului din viața voastră!

*Am ales să cred în Domnul meu
Cel Atotputernic, măreț și minunat,
Fiindu-mi Stâncă, Scut și Ajutor
Turn de scăpare, Domn, Mântuitor!*

*Am ales să cred în jertfa de pe cruce:
La Golgota fiind crucificat,
O, Domnul meu, Tu ai plătit un preț
Ca eu să pot fi azi răscumpărat.*

*Am ales să cred c-a treia zi ai înviat,
Că biruința Tu ai câștigat,
Lăsând mormântul gol Te-ai înălțat
Precum s-a proorocit de Mesia!*

*Am ales să cred că bun e Domnul,
Milos, îndurător și iertător,
Că azi încă mai e Izbăvitorul
Ce dă iertare tuturor.*

*Am ales să cred că și în suferință,
Chiar și prin răni să simt o alinare
Și de-am căzut, m-ai ridicat Isuse
Și de-am pierdut, prin Tine-am câștigat.*

*Am ales să cred că vei veni în slavă
Pe nori ca să-ți răpești copiii Tăi
Ce bucurii, ce frumuseți nespuse
Ne-ai pregătit o Tată-n cerul Tău!*

*Am ales să cred că vom fi pururea cu Tine,
Serbând la masa Ta de Împărat
Tu Rege-al regilor din veșnicie
Ai fost, ești și vei fi în veci lăudat!*

*Te laud pentru toate scumpe Tată,
Te laud pentru tot ce ai creat;
Te voi mărturisi la orișicine
Că Tu ești Domn și Dumnezeu din veșnicie!*

Amin!

**Pentru Dumnezeu nimic nu este prea greu.
El nu a promis o viață fără probleme,
dar a promis că va fi cu noi în toate zilele,
până la sfârșit.
Domnul să vă poarte în brațul
Său biruitor!**

**Cu prețuire,
Daniela Belean
Biserica „BethEl”, Târgu-Mureș**

Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață.”

(Plângerile lui Ieremia 3:22-23).

Nu știu în ce măsură realizăm ce promisiune extraordinară și plină de putere este conținută în acest verset și câtă încurajare poate și trebuie să ne aducă un asemenea adevăr. Textul nu spune doar că bunătățile lui Dumnezeu se înnoiesc, fără a preciza periodicitatea înnoirii, nici nu spune că acest fenomen este condiționat de circumstanțe favorabile sau de oameni binevoitori, ci, în calitate de copii ai Lui, ni se promite zilnic o reîmprospătare a îndurării Sale, o reînnoire a bunătății Sale.

În fiecare dimineață când ne trezim suntem reasigurați că bunătățile lui Dumnezeu ne sunt puse la dispoziție, gata să aducă transformare și să își pună definitoriu amprenta asupra fiecărei zile în parte, dându-i un curs binecuvântat.

Ce înseamnă bunătatea lui Dumnezeu și care sunt unele dintre formele ei de manifestare descrise în Scripturi?

„Domnul a fost cu Iosif și Și-a întins bunătatea peste el. L-a făcut să capete trecere înaintea mai-marelui temniței” (Geneza 39:21).

O fațetă particulară a bunătății lui Dumnezeu este favoarea, sau trecerea înaintea oamenilor, experiență de care avem parte doar datorită intervenției Sale în viața noastră și nicidecum prin propriile forțe. Care erau șansele ca Iosif, un rob, un străin aruncat în închisoare pentru o formă de trădare față de stăpânul său, să aibă atâta trecere și să devină mai mare peste ceilalți deținuți!? Cum era posibil, din perspectivă pomenească să fie ridicat Iosif la un asemenea rang?

Dacă însă, ne uităm la aceste aspecte prin lentila Cuvântului, înțelegem de pe ce poziție pornim în călătoria fiecărei zile, având în vedere faptul că bunătatea Lui este înnoită față de noi. Avem de înfruntat obstacole care implică persoane greu de mulțumit, oameni cu care relaționăm cu dificultate, sau care poate ne sunt împotrivitori? Bunătatea lui Dumnezeu ne promite trecere și favoare chiar și înaintea lor și aceasta ne poate da îndrăzneala de a le aborda de pe o poziție cu totul nouă, una a odihnei și încrederii că vom ști ce să facem și cum să le răspundem. O altă manifestare a bunătății lui Dumnezeu stă în asigurarea resurselor de care avem nevoie pentru a trăi, pentru a ne bucura de viață, pentru a fi îndestulați: „Au ajuns stăpâni pe cetăți întărite și pe pământuri roditoare, au stăpânit case pline de tot felul de bunătăți, puțuri săpate, vii, măslini și pomi roditori din belșug; au mâncat, s-au săturat, s-au îngrășat și au trăit în desfătări, prin bunătatea Ta cea mare” (Neemia 9:25).

Când Dumnezeu spune că bunătatea Lui față de noi este înnoită în fiecare dimineață, știm că și dacă se conturează lipsă și deficit în viața noastră, totuși bunătatea Lui ne poate fi temeiul îndestulării, al acoperirii nevoilor noastre, chiar dacă nu mereu în forma în care o gândim noi. Putem avea speranță în orice vreme, în fiecare zi, indiferent de sezonul pe care îl traversăm, știind că El poate acoperi și poate împlini, în bunătatea Lui, nevoile noastre de orice natură ar fi ele.

Pavel, în cartea 1 Timotei 6:17, ne atrage atenția asupra faptului că, temeiul îndestulării noastre nu stă în resursele pe care le agonisim noi, ci în manifestarea îndurării lui Dumnezeu „Care ne dă toate lucrurile din belșug ca să ne bucurăm de ele”.

O altă expresie a bunătății lui Dumnezeu este izbăvirea în vremurile de necaz, înălțarea și ridicarea noastră din mijlocul circumstanțelor menite să ne zdrobească: „Tu îmi dai scutul mântuirii Tale și ajung mare prin bunătatea Ta” (2 Samuel 22:36).

Dacă știu că o parte din moștenirea care mi-a fost dată, o parte din darul fiecărei zile, chiar dacă în formă de potențial la început, este biruința și ridicarea mea deasupra oamenilor și circumstanțelor care mă pot răpune, atunci am o cu totul altă perspectivă asupra vieții la răsăritul soarelui. Când mă uit la împotriviri, când anticipez cu mintea mea, la trezire, provocările zilei ce mi se așterne în față eu știu că deopotrivă, odată cu acestea pot conta pe resursele lui Dumnezeu care se înnoiesc chiar în timp ce eu fac primii pași în zi.

Uneori ni se întâmplă să ne trezim dimineața și să avem încă gustul amar al falimentului personal din ziua precedentă. Dar atunci când lumina zilei cade peste ochii noștri, la inima noastră ajunge promisiunea aceasta ca o amintire a harului care acoperă deja și căderile zilei trecute și nevoile celei ce ne stă în față: „Domnul este îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate. Nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepsește după fărădelegile noastre, ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cât de departe este răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi.” (Ps. 103).

Un alt mod binecuvântat în care ia chip bunătatea lui Dumnezeu în viețile noastre este rugăciunea ascultată, și nu doar atât, ci un răspuns al strigătelor noastre către Domnul, care vine de la El mult peste ceea ce noi cerem și gândim: „În bunătatea Ta, Tu ne ascuți prin minuni, Dumnezeul mântuirii noastre”. (Psalmul 65:5).

Atunci când aruncăm asupra Lui îngrijorările noastre, atunci când aducem înaintea Sa pricinile noastre, putem avea încredințarea că bunătatea Lui este garanția unui răspuns, a unei Mâini întinse de sus spre noi, a unei soluții care depășește capacitatea noastră de înțelegere și așteptările cu care venim înaintea Lui. În felul acesta, atunci când ne începem ziua cu rugăciune, și știm că bunătatea Lui se înnoiește în fiecare dimineață, putem să ne ridicăm de pe genunchi cu o inimă ușoară și plină de pace, știind că Dumnezeu lucrează în chip minunat în dreptul vieților noastre și al situațiilor încredințate Lui.

Este o minune să ne trezim dimineața și să știm că bunătatea Lui se înnoiește, aceasta însemnând har nou gata să acopere slăbiciunile noastre, gata să ne ierte căderile mărturisite, gata să ne restaureze dincolo de eșecurile și falimentele noastre și gata să ne echipeze potrivit cu bogățiile harului Său. Bunătatea lui Dumnezeu privită din această perspectivă ne dă odihnă, nu acea odihnă a nepăsării, a nevegheții și resemnării, ci odihna că El ne dă și voința și înfăptuirea și deopotrivă harul restaurator pentru a birui neputințele noastre.

Cred că dacă avem înaintea ochilor măcar câteva dintre manifestările bunătății lui Dumnezeu, și le privim în lumina înnoirii lor în fiecare dimineață, nu avem nici un motiv să fim descurajați, plini de teamă, paralizați de neputință la începutul unei zile, oricum ar arăta ea privită la început omenește

Cătălina Moisuc

Mai are relevanța termenul de „slujire” în ziua de azi?

Cu toate că lumea din jurul nostru e în continuă schimbare, cu toate că provenim din medii diferite și avem ocupații diferite, indiferent de trecutul pe care îl avem în urmă sau prezentul pe care îl avem în față, ca urmașii ai lui Isus, ceea ce ne unește este că toți așteptăm ca la sfârșitul vieții noastre să auzim: „Bine rob bun și credincios [...] intră în bucuria stăpânului tău”. Dar neglijăm faptul ca acesta e doar răspunsul lui Dumnezeu la ce îi spunem noi, e o consecință a modului în care noi am trăit. Și totuși, ce ar trebui să îi spunem lui Dumnezeu ca El să ne răspundă așa? Răspunsul îl găsim în Ioan 17:4 unde Isus, în dialog cu Tatăl, spune: „Te-am glorificat pe pământ, sfârșind până la ultimul detaliu lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.”

Natural, se desprinde întrebarea: „Care e lucrarea pe care mi-a dat Dumnezeu să o fac?”. Lucrarea, modul în care tu ar trebui să slujești e ceva ce Dumnezeu a ales pentru tine, El a hotărât locul tău în biserică și în comunitate și te-a proiectat în conformitate cu acestea: „Eu te-am ales înainte de a te fi întocmit în pântecul mamei tale și mai înainte de a te fi născut, te pusesem deoparte pentru o slujire specială”. Dar ca să îți poți identifica chemarea specială pe care ți-o adresează Dumnezeu, trebuie să înțelegi ce e slujirea.

Slujirea, clișeic, e definită ca modul de a trăi pentru un creștin. Și nimic nu poate fi mai adevărat, dar oare înțelegem cu adevărat ce înseamnă să trăim slujind?

De multe ori vedem slujirea ca pe o modalitate de petrecere a timpului liber, un hobby sau de ce nu, un fel de muncă de voluntariat, pentru a părea mai sfinți înaintea lui Dumnezeu. Dar El nu așteaptă o slujire confortabilă, nu are nevoie de slujirea noastră din timpul liber, ci se așteaptă ca fiecare lucru pe care îl facem să îl facem spre slava Sa: „Voi ați fost chemați la libertate, fraților, însă nu să faceți din libertate un prilej ca să trăiți pentru fire, ci ca să vă slujiți unii altora prin dragoste” (Gal. 5:13-14, NTR). Noi nu suntem mântuiți prin slujire, dar suntem mântuiți ca să slujim: „Datorită îndurării extraordinare a lui Dumnezeu, oferiți-va pe voi înșivă ca o jertfa vie lui Dumnezeu, dedicați pentru slujirea Sa.” (Rom. 12:1).

Astfel, să slujești înseamnă să fii o jertfa vie, să fii la dispoziția Lui, să-L lași să se folosească de calitățile și abilitățile cu care te-a înzestrat, dar totodată să-L lași să-Și arate slava prin slăbiciunile tale, să-Și demonstreze puterea prin punctele tale slabe.

De multe ori, căutăm scuze care să nu ne scoată din comoditate și să fim totuși considerați robi buni și credincioși, așteptăm mereu să fim mai competenți și mai potriviți, uitând faptul că Dumnezeu e cel care ne-a creat competenți și e Cel care ne califică pentru slujirea pe care ne-o încredințează. Poate că ne considerăm prea imaturi spiritual, dar uităm că maturitatea spirituală nu este un scop în sine, noi creștem ca să dăm și creștem în timp ce dăruim. Poate credem că punându-ne în slujba celorlalți, ne pierdem pe noi, dar știm că „oricine își pierde viața o va câștiga”, oricum adevărata împlinire și mulțumire o vom regăsi doar când ne aflăm în planul Lui.

Slujirea este singura cale pentru semnificația reală, te simți valoros pentru că ai un scop și un loc, simți ca aparții... te regăsești în timp ce te pierzi slujindu-i pe ceilalți, și asta e paradoxul frumuseții trupului lui Dumnezeu.

Mii de generații au încercat să caute scuze valabile în fața lui Dumnezeu și totuși, niciuna nu a fost destul de bună pentru a-L opri pe Dumnezeu, chiar mai mult, niciuna nu a fost destul de bună pentru a-L opri pe Dumnezeu să îi transforme în modelele pe care noi le urmăm astăzi. Avram a fost bătrân, Iacov a fost în nesiguranță, Lea a fost neatractivă, Iosif a fost vândut, Moise a fost bâlbâit, Ghedeon a fost sărac, Samson a fost co-dependent, Rahav a fost imorală, David a trăit în adulter, Ilie a dorit să moară, Ieremia a fost deprimat, Iona a fost împotrivitor, Naomi a fost văduvă, Ioan Botezătorul a fost cel puțin excentric, Petru a fost impulsiv, Marta s-a îngrijorat mult, femeia samariteană a avut mai mult multe căsătorii ratate, Zacheu a fost nepopular, Toma a avut îndoieli, Pavel a avut o sănătate șubredă și Timotei a fost timid.

Vrei să te obosești în continuare căutând o scuză pe care nu o vei găsi niciodată sau ești gata să te pui la dispoziția lui Dumnezeu?

Naomi Moldovan

Bârna din ochiul meu

Brusc, a trebuit să mă opresc din orice făceam. O geană în ochi, nu e de joacă. Începi să clipești repetat în încercarea de a scăpa de disconfort. Se poate chiar să îți lăcrimeze acel ochi, care găzduiește, fără voie, acea geană rebelă.

Dacă o geană la locul nepotrivit poate fi atât de deranjantă, cum ar putea cineva să aibă o bârnă în ochi și să mai poată vedea paiul din ochiul cuiva?

Iată ce spunea Isus în Matei 7: 1. Nu judecați, ca să nu fiți judecați. 2. Căci cu ce judecați judecați, veți fi judecați; și cu ce măsurați măsurați, vi se va măsura. 3. De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? 4. Sau cum poți zice fratelui tău: 'Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău' și, când colo, tu ai o bârnă într-al tău? 5. Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.

Cu siguranță Domnul Isus folosește această imagine, ca să ne reprezinte cât de absurd e să stăm cu o bârnă în ochi, și să credem că vedem clar chipul celui de lângă noi. Dar totuși, ne găsim în poziția aceasta din nou și din nou.

Însă vreau să scap din acest tipar de gândire al omului firesc. Ce ar trebui să fac? Și iată câteva răspunsuri, pe care le-am găsit în Cuvântul lui Dumnezeu:

1. Nu judeca...

Ceea ce vedem în afară, poate fi adesea atât de diferit de realitate. Avem tendința să ne lăsăm furați de aparențe, fie ele strălucitoare sau greu de privit. Vedem un act de dărnicie, și punem verdictul: e generoasă. O fotografie într-un loc de vis și fețe zâmbitoare, și deja suntem siguri că ne uităm la niște oameni impliniți și fericiți.

Însă doar Dumnezeu este Acela care cunoaște inima, intențiile, motivațiile și procesul de transformare în care se află fiecare om. El nu lucrează doar în inima ta, ci și în ale semenilor tăi.

Ceea ce vedem și înțelegem noi despre ceilalți, e atât de limitat. Cum am putea noi, să stabilim verdicte și să emitem judecăți drepte? Dacă am fi fost contemporani cu apostolul Pavel, și l-am fi văzut coordonând acțiunile de prigonire și ucidere a creștinilor, cine ar fi crezut că el însuși va ajunge un creștin care va da naștere unor biserică întregi?

Locul Judecătorului este doar al lui Hristos. Nici eu, nici tu nu ar trebui să încercăm să îl ocupăm.

Chemarea noastră este să iubim. Dacă vezi că cineva e la marginea prăpastiei, avertizează-l cu dragoste și har, așa cum a făcut și Dumnezeu cu tine.

...ca să nu fii judecat.

2. Uită-te în oglindă...

Verifică-ți propria inimă și adevăratele motivații pentru care faci ceea ce faci. Întreabă-L pe Dumnezeu dacă ești pe o cale bună și cere-L să îți îndrepte pașii spre alegeri după Voia Lui.

Întreabă-te:

Sunt eu un administrator bun a ceea ce mi-a încredințat Dumnezeu pe acest pământ?

Sunt eu mâinile și picioarele Lui?

Sunt eu ca Tatăl meu în dragoste față de aproapele meu?

Mă complac în murdărie și păcat?

Dacă întreaga mea imaginație și fiecare conversație din mintea mea ar fi expuse în fața tuturor, ar fi Dumnezeu onorat de ceea ce e scos la iveală?

Atunci când mă judec singură, când există pocăință și schimbare, și las Adevărul Scripturii să mă transforme, mă îmbrac într-o armură protectoare.

Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt ne deschid ochii ca să vedem adevărata noastră inimă.

Însă Dumnezeu vrea să facem mai mult decât atât. Auzi și tu cuvintele Domnului Isus? „Nici Eu nu te condamn. Du-te, și nu mai păcătui.”

...și nu pleca la fel.

3. Acceptă mustrarea...

Nu îmi place deloc atunci când sunt gata să ies din casă și soțul meu mă avertizează că am o pată pe haină, pe care eu nu am observat-o. Chiar trebuia să vezi tu pata aceasta?

Oricât mi-aș dori să vă atrag de partea mea, știu că nu e vina lui că am eu o pată pe care el nu a trecut-o cu vederea.

De fapt, ce fel de soț ar fi dacă vede asta și nu îmi spune nimic? Alege să te înconjoari cu oameni maturi, preocupați de voia lui Dumnezeu, care să te ajute să vezi în „unghiurile tale moarte”. Oameni care Îl iubesc pe Dumnezeu și te iubesc pe tine, și de aceea îți vor spune atunci când greșești. Permite să ai în viața ta oameni care să te întrebe despre ceea ce e în spatele aparențelor pe care le afișezi. Fii transparentă și cere suport atunci când te-ai privit în oglindă și ai descoperit păcate în viața ta.

Astfel de prieteni sunt o binecuvântare. Dacă îți vine în minte o astfel de persoană, scrie-i chiar acum un mesaj și mulțumește-i.

...și culege-i roadele.

4. Dumnezeu te iartă...

Ceea ce a făcut Dumnezeu pentru tine, e mai mare decât orice rău ți-ar putea pricinui cineva. Modul în care ne iubește și ne iartă Dumnezeu, e copleșitor de generos.

Însă așa cum El ne iartă datoria noastră, cauzată de păcatele noastre, El ne cere să facem și noi la fel cu datoria celui de lângă noi. „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelile noastre...”

Dacă nu iertăm ceea ce ne greșesc oamenii, nici Dumnezeu nu ne iartă. Domnul Isus vorbește în pilda robului nemilostiv despre robul care e iertat de o datorie inestimabilă, însă nu iartă la rândul lui, și astfel e dat pe mâna chinuitorilor.

Nu-i așa că atunci când nu ai iertat, mintea ta e chinuită de repetiția la infinit a răului ce ți s-a făcut?

Așa-i că e greu să mai ai pace și bucurie, și să adormi în liniște când continui să te gândești la modalități de a răsplăti răul cu rău?

Amărăciunea îți fură de pe limbă orice cuvânt de recunoștință?

Sufletul tău e împovărat de deciziile greșite ale celui care te-a rănit?

Știu. De aceea, când alegi să ierți, tu ești prima care beneficiază de eliberare.

Oamenii ne rănesc. Chiar oamenii dragi.

Dar nu lăsa să îți fie furat mai mult decât ți-a fost luat deja. Diavolul ar vrea să rămânem prinse în ofensă și pline de mânie.

Pentru că știe că asta ne va face să fim un pământ uscat și neroditor.

Va încerca să ne țină captive în propria închisoare. Nu rămâne în neiertare. Nu poți schimba trecutul, dar poți răscumpăra timpul prezent și viitor.

Atunci când ierți, nu înseamnă că minimizezi sau aprobi greșeala celuiilalt. Nu înseamnă că nu te doare sau că nu suferi. Înseamnă că înțelegi cât de iubită ești de Dumnezeu și alegi să ierți, de dragul Lui.

...iartă și tu datoria celuiilalt.

Procesul de curățire al propriei inimi e dureros uneori. Dar va fi fericire de cei cu inima curată pentru că ei îl vor vedea pe Dumnezeu.

**Naomi Bota
Biserica "Emanuel", Târgu Mureș**

Soție, mamă, instructor de Școală duminicală... *oportunitate sau provocare?*

De mai bine de 30 de ani, de când Dumnezeu m-a găsit în praful acestei lumi, m-a curățat și m-a făcut perla pe care o poartă zi de zi în Palma Sa, preocuparea mea a fost cum să îl slujesc cât mai autentic pe Creatorul meu, pe Dumnezeu.

Provocarea s-a accentuat atunci când am devenit soție, iar mai apoi, mamă. L-am cunoscut pe Dumnezeu la vârsta de 14 ani, iar în lucrarea de la Școala Duminicală m-am implicat de la 18 ani, atunci când lidera de la acea vreme, a văzut în mine un om cu potențial, un om potrivit acestei lucrări speciale.

După numai doi ani, prin viziunea aceleiași persoane, votul învățătorilor, dar sunt tot mai singură, prin desfășurarea marelui plan pe care Dumnezeu îl avea pentru viața mea, am preluat slujba de coordonare a lucrării cu copiii, din cadrul bisericii noastre. Am simțit această slujbă ca pe o povară care m-a responsabilizat mult, dar nu am putut să refuz, din drag pentru Cel care a murit pentru mine.

„Dacă îmi slujește cineva, să mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti” (Ioan 12:26), era gândul care îmi stăruia în minte și în inimă, să-L cinstesc pe Dumnezeu pentru a fi cinstită de El.

În anul 2012, m-am întâlnit „întâmplător” cu fratele Samuel Muică (coordonatorul la nivel național, din acea vreme, a lucrării cu copiii), pe care îl cunoșteam și alături de care am slujit la mai multe evanghelizări cu copiii, la turneele Speranța. Atât de mult a insistat să mergem și învățători din biserica noastră, și chiar din județul nostru la cursuri de instructori. L-am refuzat politicos, motivând faptul că noi suntem familiste (soții și mame cu responsabilități) și nu ne-am putea dezlipi prea mult de acasă, iar el a zis: „Bine. Venim noi, la voi!”

Pasiunea pentru Dumnezeu și respectul pe care i-l purtam fratelui Samuel, m-au dezarmat. Astfel, în vacanța inter-semestrială a anului 2013 am organizat și participat alături de alți învățători de școală duminicală, din țară și Diaspora, la primul nivel de instructori, Pro 7. Acest prim nivel l-am considerat și ultimul. Mă gândeam eu, că îi voi câștiga bunăvoința fratelui Samuel văzând buna mea intenție de a organiza un nivel, dar ajunge, că doar lucrurile, la nivelul Școlii duminicale de la biserica noastră, merg bine. Așa credeam noi, sau cel puțin eu. Dar Cuvântul Lui Dumnezeu care este o sabie cu două tăișuri, cu fiecare zi ce se derula din nivelul 1, inciza, curăța, lumina și începea să vindece și să dea noi viziuni de structurare corectă, temeinică și riguroasă a lucrării cu copiii. La finalul zilelor petrecute în prezența Cuvântului Lui Dumnezeu și a colegilor, îmi era tot mai clar că vor urma și alți ani, deși îmi venea greu să cred că se vor așterne în istoria vieții noastre, toți cei șapte ani. Provocarea de acum era să găsim calea înțeleaptă ca cei din casă să nu simtă presiune și lipsa noastră prea mare din familie.

Versetul care îmi stăruia în minte era cel din 1 Timotei 5 cu 8:

„Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință, și este mai rău decât un necredincios”.

Personal m-am bucurat foarte mult de susținerea soțului. Asta a presupus, bineînțeles, un efort sporit din partea mea de a mă trezi mai devreme și de a mă culca poate în miez de noapte, ca lucrurile în casă să rămână în parametri normali, chiar dacă ulterior aveam de recuperat și alte activități gospodărești. Un lucru știam sigur...că Domnul meu merită orice efort.

Un alt gând de la Dumnezeu a fost să iau copiii cu mine (atât cât au dorit, fără a face presiune), să știe că sunt cu mami și să aibă ocazia să cunoască oamenii minunați de care ne leagă acum prietenii de un deceniu. De asemenea, cu mult tact și diplomatie planificam zilele ulterioare cursurilor, zile rămase din vacanță, pentru un timp doar cu familia (fie o excursie, fie un weekend la munte), ca nu cumva să se instaleze frustrare în inima soțului, dar mai ales, pentru copii nu aș fi vrut să fie vreodată întrebați, „ce au făcut în vacanță?” și ei să răspundă „Nimic, că mami a fost la curs!” Chiar dacă până atunci nu mergeam mereu undeva, de acum Dumnezeu mi-a dat gândul să previn vreo frustrare sau încrâncenare împotriva mea, și implicit a cursurilor, a lucrării Lui Dumnezeu.

Cei șapte ani au trecut ca un vis! Astfel în februarie 2020 am finalizat cele șapte niveluri de instructori ale cursului Pro 7. Ce pot spune privind în urmă? „Da. A fost gândul și planul Lui Dumnezeu”. Au urmat ani de implicare în echiparea învățătorilor care lucrau deja la Școala Duminicală, neinstruiți, așa cum am fost și noi, dar și a multor tineri care s-au înrolat lucrării. Preocuparea mea personală este aceeași: să las lucrurile în rânduială în casa mea (curat, mâncare, haine curate etc.), când pot, iau copiii sau cel puțin unul cu mine, ca inima mea să fie gata de slujire și Dumnezeu să primească slujirea mea. Bucuria mea, în anii aceștia de slujire, a fost încununată atunci când și băiatul (18 ani) și de curând, fata noastră (14 ani) au parcurs nivelul 1 de învățători de Școala Duminicală. Atunci când au ales să slujească copiilor și să dorească să fie instruiți am avut garanția că Dumnezeu m-a ajutat să fac lucrurile cu înțelepciune și că această frumoasă lucrare a prins aripi și în casa mea. Atunci când implici pe Dumnezeu și ești gata să plătești prețul, El nu rămâne dator. Nu știu cui au vorbit aceste

rânduri așternute cu multă melancolie, cu lacrimi ce brăzdează obrazul meu din pricina recunoștinței înaintea Lui Dumnezeu, dar dacă te afli în frământarea dacă să accepți sau nu o slujire unde simți că te cheamă Dumnezeu, te provoc să spui „DA”.

Este ca și atunci când te întrebi dacă vei putea ține pocăința sau nu. În Numele Lui și cu ajutorul Lui, vei reuși. Oricum suntem dependenți de harul și ajutorul Lui Dumnezeu, dar ai pace în suflet știind că ești în voia Lui.

În final aș vrea dori să răspundem împreună întrebării din titlu, pentru că sunt sigură că deja sunteți de acord cu mine. Da, să fii soție, mamă și în același timp instructor de Școală duminicală, sau lucrător de Școală Duminicală, sau orice altă slujire pe care ți-o încredințează Dumnezeu este o mare provocare, care duce la oportunitate. Cu înțelepciune să îndeplinești toate rolurile pe care le deții atât în familie, cât și în viața laică, cu slujba de lucrător cu copiii, de roabă a Lui Hristos implicată în slujba Lui înseamnă acceptarea provocării, depășirea ei, dar la final intrarea în marea oportunitate de a fi parte a lucrării Lui Dumnezeu. Beneficiile atât pământești, cât mai ales cele spirituale nu vor întârzia să apară. Și chiar dacă nu ne va fi dat să le gustăm aici, pe pământ, să zicem ca și Habacuc: „Chiar dacă nu... eu tot mă voi bucura în Domnul!” și în dulceața slujirii Lui, aș mai adăuga eu!

Vă mai spun doar atât, ceea ce vă spune și Domnul nostru drag:

„În sângea Fiului fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul.

Slujiți Domnului!”

**Simona Rauca (foto)
Biserica “Sfânta Treime”, Bistrița**

„Dacă acceptăm că ne este mai bine cu Dumnezeu decât singuri, atunci înțelegem că a-L sluji este un mod de a ne arăta recunoștința față de El.”

Familia, cel mai de preț cadou

Cred că lucrarea din familie la care este chemată o mamă este o lucrare sfântă. Ea crește următoarea generație de războinici curajoși și femei puternice, iar una dintre cele mai mari bucurii pe care o mamă poate să o aibă este să vadă credința prinzând rădăcini în inimile copiilor ei!

Mă numesc Sidonia Danciu, sunt soție și mamă a doi copilași: Scarlett (3 ani și 4 luni) și Seth (1 an și 5 luni). Este un privilegiu atât de frumos și o binecuvântare să aduci viață nouă în lume, iar de când am devenit mamă am parte de cea mai mare slujire a vieții mele. Îmi doresc să cresc copii care cunosc Cuvântul lui Dumnezeu și care să rodească pentru Împărăția Lui. Am o mare chemare să le slujesc și să-i învăț căile Lui. Toate acestea cu mulțumire și bucurie.

Slujind chiar și în cele mai mici lucruri în familiile noastre, noi de fapt urmărim chemarea și exemplul Lui Hristos, devenind astfel mai asemănătoare cu El. "El Însuși a venit să slujească".

Pe măsură ce ne desfășurăm activitățile, să ne amintim că noi suntem un vas în mâna Tatălui. El este Cel care ne modelează. Puterea, bunătatea și generozitatea noastră ca femei vor face diferența în lume, și ce important este să rostim binecuvântări și să fim o încurajare pentru cei care ne înconjoară!

Familia este un dar. Să fim pe deplin recunoscătoare pentru acest dar folosindu-ne timpul cu înțelepciune pentru a crește copii care cunosc harul, dragostea și mila Lui! Ce dar măreț!

Sidonia Danciu (foto)

"Această treabă mi-a fost dată să o fac.

Prin urmare, este un cadou.

Prin urmare, este un privilegiu.

*Prin urmare, este o jertfă
pe care o pot face lui Dumnezeu.*

Prin urmare, trebuie făcută cu bucurie.

Aici, nu altundeva, pot învăța calea lui Dumnezeu.

*În această slujbă, nu în alta, Dumnezeu caută
credințioșii."*

Elisabeth Elliot

Trecere...

Mă trec ușor... cu ticăit de ceas ca un ecou în noapte,
Momente pendulate, rostite printre șoapte...
Cu fiecare clipă de Cer sunt mai aproape,
Iar lutul de țărâna în care se va-ntoarce.
Durerea îmi e umbra ce-aieva m-a purtat,
Iar pe sub pleoape am picuri de lacrimi care cad...
Am cicatrici pe suflet... Sunt răni ce-au fost cusute –
Mă bucur că vor trece... Multe mi-au fost făcute.
Nu vindecă nici timpul durerea-usturătoare;
Nu vindecă nici omul ce stă în nepăsare;
Doar Dumnezeu mai poate a mă vindeca –
A pune un balsam, a coase rana grea.
Nu-mi pare rău de greul pe cari l-am îndurat
Mi-a fost dată și mie o cruce de purtat.
Sunt doar un lut ce-și poartă crucea în spinare,
Cu inima cusută... pe răni usturătoare.

Veronica Dinu

O singură promisiune....

Mă uit șăgalnic la clipele care se scurg fără să le pot opri... Uneori, iluzia timpului e o idee al cărei nesaț îl înfulecăm lacomi, uitând că totul trece mai repede decât ne-am fi gândit. Nu avem timp, doar ne place să ne hrănim cu o minciună otrăvitoare: în realitate, avem atât de puțin timp, încât ar trebui să nu mai îndrăznim să lăsăm vremea prețioasă pe care am primit-o să treacă fără rod...

Mă uit la anii care au zburat — nu pot schimba nimic din ce a fost, cu toate că aș fi vrut ca unele momente să mă găsească dând dovadă de mai multă maturitate —, și, în cel mai sincer mod, recunosc că nu înțeleg tot ce s-a petrecut; mai exact, nu știu ce a fost în mintea lui Dumnezeu când a ales să acționeze într-un anumit fel, pe care eu îl admir doar datorită Lui, deși nu înțeleg... Văd cum unii ani au fost repede îngropați în diferite bucurii trecătoare, în vreme ce alții vor rămâne veșnic săpați în suflet cu un priboi de fier, ca o piatră de aducere aminte; pentru că adevărul e că mai mult apreciem ceea ce a lucrat Dumnezeu în noi în urma suferințelor, decât să îl lăudăm pe El pentru toate ceasurile de fericire.

Da, multe au fost momentele de întristări înlăcrimate prin care am trecut și multe au zilele în care soarele lucea pe cer, însă nu a pătruns în inimile înghețate și înțepenite de durere. Dar, mult mai multe au fost, sunt și vor fi promisiunile lui Dumnezeu pentru copiii Lui! Doar o singură promisiunea a Lui este de ajuns, și, totuși, alegem atât de des să plângem în dureri care nu au nicio relevanță în dimensiunea eternității, uitând Cine este Dumnezeul Căruia I-am jurat credință.

Cât despre mine, ca una care mi-am legat întreaga viață de promisiunea suveranității lui Dumnezeu, afirmând cu îndrăzneală, ca apostolul Pavel, că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce îl iubesc pe Dumnezeu”, știu că nimic nu este întâmplător și că am Un Dumnezeu viu, pentru care sunt prețioasă și în ochii Căruia am un preț inestimabil.

Nu știu ce rezervă viitorul sau prin ce lecții va îngădui Dumnezeu să trec, dar I-am făcut și eu o promisiune: orice va veni Îl voi lăuda! Îl voi lăuda, căci merită toată cinstea, slava și gloria; iar eu nu cunosc o mai profundă împlinire, decât a-L lăuda pe El!

**Gheorghias
Cristina-Daniela,
Oradea**

Mărturie

Numele meu este Maria, sunt soție și mamă a trei copii.

Am fost diagnosticată cu cancer mamar în aprilie 2019. La recomandarea doctorului endocrinolog, după împlinirea vârstei de 40 ani, am efectuat prima mamografie. Ecografie mamară mai făcusem până la această vârstă. Eu nu aveam niciun simptom, era doar o investigație de screening, de rutină.

Rezultatul a fost unul neașteptat, pentru că se vedea un focar de microcalcificări la sânul drept. Doamna doctor care m-a examinat mi-a recomandat să mă întorc peste 6 luni sau să cer o a doua părere medicală, ceea ce am și făcut. Am repetat investigațiile, de această dată la o clinică din Cluj. Concluzia a fost aceeași. Recomandarea a fost să fac biopsie, să se stabilească tipul de cancer, respectiv tratamentul.

În urma rezultatului histopatologic de la puncție, a venit și diagnosticul: carcinom ductal in situ cu focar de microinvazie submilimetrică.

Tratamentul a fost doar chirurgical: patru intervenții chirurgicale în decurs de 7 luni (iunie-decembrie). Primele trei au fost de sector (sectorectomie) și excizia ganglionului sentinela axilar drept. Dar după fiecare intervenție, rezultatul histopat nu era bun, rămăneau „margini de rezecție pozitivă”. Între timp, am efectuat RMN mamar, care evidenția rest tumoral și teste genetice care erau negative. A urmat a patra operație: mastectomie radicală dreaptă.

A urmat o perioadă delicată în viața mea, cu dureri fizice, psihice, exerciții, masaj limfatic. Am continuat monitorizarea bolii pentru început la 6 luni, iar acum o dată pe an. La aflarea diagnosticului, am fost copleșită de frică, incertitudine și pe moment de disparare.

Dar m-am încrezut în Dumnezeu și încet, fricile mele au dispărut. Am primit acest diagnostic ca pe un test al vieții, nu ca pe o pedeapsă. De asemenea, rugăciunea bisericii și cuvintele de încurajare a celor apropiați, pentru mine și casa mea, au fost o sursă de putere.

Eu și familia mea îi mulțumim lui Dumnezeu pentru toate lucrurile prin care am trecut împreună. Mă bucur de fiecare dimineață — fiecare zi este un dar primit din mâna Lui. Domnul Isus este întotdeauna cu noi și ne stă alături în orice greutate.

**Maria Ritea
Biserica „BethEl” Târgu Mureș**

Când așteptarea este răsplătită

- O poveste de dragoste -

Niciodată nu mi-am închipuit că mă voi căsători la 31 de ani. Încă de când eram copil, am crezut că voi fi o soție și o mamă tânără. Dar Dumnezeu a avut alte planuri pentru viața mea.

Pentru mine, timpul așteptării viitorului soț a fost o împletire de perioade frumoase, împlinitoare, în care eram aproape de Domnul, când mă simțeam foarte bine în poziția de fată singură, cu momente dureroase, pline de întrebări, în care mă confruntam cu gânduri negative despre mine și despre viitorul meu.

De tânără mi-am propus să profit din plin de perioada de singurătate, să mă implic în biserică, în slujirea lui Dumnezeu, să mă dezvolt personal și profesional. M-am dedicat cu drag și bucurie facultății de arhitectură, m-am implicat cu pasiune în biserică, slujind în special prin cântare în diferite grupuri. De asemenea, am stat alături de mama mea în lucrarea socială pe care Dumnezeu i-a încredințat-o. Este vorba despre „Lucrarea cu sarmalele” despre care este scris în numărul anterior al revistei. Pe scurt, am utilizat timpul meu de așteptare cât de bine am putut, după călăuzirea Domnului. Și a fost un timp frumos, însă nu am crezut că va fi atât de lung.

Odată cu trecerea timpului, momentele mai puțin plăcute se strecurau în viața mea.

Atunci când ai 18 ani, este relativ ușor să rămâi încrezătoare în ceea ce privește căsătoria. Ai toată viața înainte să faci acest pas. Dar când ajungi la 25 de ani, apoi la 30, posibilitatea unei căsătorii scade tot mai mult. Iar îngrijorarea crește. Întrebări tot mai sensibile se nasc și rămân fără răspuns. De ce numai eu nu mă căsătoresc? De ce nu se uită băieții la mine? Ce este greșit la persoana mea de sunt trecută cu vederea de cei de sex opus? Oare a uitat Dumnezeu de mine?

De ce a pus în mine dorința atât de mare de a mă căsători, dacă nu Se ocupă și de a mi-l aduce în viață pe viitorul soț? Mai am șanse să mă căsătoresc cu un bărbat temător de Dumnezeu, curat, pus deoparte de El? Voi mai putea avea copii? Și întrebările continuă.

Mai mult decât atât, poți ajunge să te îndoiești că alegerea de a te păstra curată pentru soțul tău a fost cea mai bună. Dacă erai mai deschisă la abordările băieților, fie ele și mai puțin decente, poate că erai deja căsătorită. Sau poți ajunge să te întrebi dacă toată această dedicare a ta de a fi pură pentru Dumnezeu și pentru viitorul tău soț merită sau nu.

Mai ales în contextul în care observi că fetele nu neapărat serioase și cuminti s-au căsătorit cu niște băieți deosebiți.

Eu știu că m-am confruntat cu unele dintre întrebările și îndoielile acestea. Și sunt convinsă că sunt multe fete singure care își pun aceleași întrebări. Dar să revin la povestea așteptării mele. Văzând că momentul căsătoriei se tot amână și simțind că Dumnezeu mă cheamă să fac ceva mai mult pentru fetele necăsătorite, m-am decis să creez un canal de Youtube dedicat special acestora.

Mi-am spus:

„Dacă tot sunt singură și în așteptare, poate că Domnul vrea să mă folosească pentru întărirea și încurajarea fetelor ca mine.” Dar cât de departe erau gândurile mele de gândurile lui Dumnezeu!

Este adevărat că El a folosit și folosește canalul de Youtube pentru fete și femei de toate vârstele, dar El a făcut mult mai mult decât atât. Fără ca eu să știu, unul dintre videoclipurile mele a ajuns să fie vizionat de cineva, iar acel cineva este acum soțul meu.

Povestea noastră a început on-line.

Într-o după-masă am primit o cerere de prietenie de la un băiat. De obicei eu respingeam astfel de cereri, dar de această dată ceva m-a îndemnat să accept. După ce am săpat puțin mai adânc, am descoperit că băiatul respectiv pare să fie un om bun și respectabil. Părea la o vârstă matură, studiase la Institutul Teologic Penticostal și chiar avea o predică sau două publicate pe internet.

Aflând aceste detalii și având un sentiment aparte în interiorul meu, am acceptat cererea de prietenie. De acolo a început totul. Ulterior am aflat că un mare impact în decizia lui de a continua discuțiile cu mine l-a avut unul dintre videoclipurile mele de pe Youtube. Cine s-ar fi gândit că ceva ce am făcut ca o slujbă pentru Dumnezeu va fi folosit de El pentru a-mi aduce o bucurie pământească atât de mare?

Relația noastră a evoluat repede, mult mai rapid decât mi-aș fi închipuit. Nu a durat mult și am trecut de la etapa de a vorbi prin intermediul internetului și al telefonului la aceea de a ne vedea față în față. Trebuie să recunosc că încă de la primele discuții on-line am avut sentimentul că vorbesc cu viitorul meu soț. Nu pot să explic acest lucru, dar cred că a fost mâna lui Dumnezeu la lucru. Același sentiment l-a avut și Nelu, soțul meu.

Fiind deschiși unul cu celălalt, sinceri și transparentți, în decurs de câteva săptămâni relația a ajuns să fie serioasă. Ca un adevărat domn, Nelu a cerut voie părinților mei să mă curteze, să fie prietenul meu și a spus de la bun început că este serios în intențiile lui de a se căsători cu mine.

Ca doi copii, am intrat în această relație gata să îl descoperim pe celălalt și să ne lăsăm descoperiți. Am învățat că este foarte important să fii deschis cu partenerul tău. Discutând foarte mult și abordând subiecte profunde, concrete, răspunzând sincer la cele mai dificile întrebări, am pus o bază solidă pe care am putut construi, împreună cu Dumnezeu, o relație autentică și puternică.

Ne-am căsătorit la opt luni după ce am vorbit prima dată. Aveam deja 31 de ani împliniți. A fost prea repede? Prea târziu? Aș spune că a fost exact așa cum trebuia să fie. Dumnezeu a orchestrat totul și a lucrat diferit decât m-aș fi gândit eu. Și e bine că nu mi-a răspuns afirmativ tuturor rugăciunilor rostite în perioada așteptării. Planurile Lui sunt mult superioare planurilor noastre.

Acum, la final, aș dori să răspund întrebării: „S-a meritat așteptarea?” Da, de o mie de ori da! A fost ușor să aștept? Nu întotdeauna. Dacă aș avea de ales, aș mai aștepta încă o dată atât de mult? Da, pentru că omul pe care l-am primit ca soț depășește orice așteptări.

Acelora dintre voi care sunteți în perioada de așteptare, doresc să vă las o încurajare. Dumnezeu este în control. El este credincios și nu își lasă promisiunile neîmplinite. Nu este întotdeauna comod să așteptăm. Cu cât acest anotimp este mai lung, cu atât întrebările sunt mai multe, nesiguranța crește și frustrarea ne poate copleși. Dar, fie că ne căsătorim, fie că nu, rămânem ferm ancorate în Cel care este centrul a tot ce există, care nu Se schimbă și care ne poate oferi ceea ce niciun om nu are capacitatea să ofere: siguranță, pace, liniștire și, mai presus de toate, viața veșnică.

Alexandra Pencea (foto)

Nu ratez nimic

când sunt în voia lui Dumnezeu

“În clipele mele de slăbiciune ca mamă am simțit inima lui Hristos care a bătut ca o îmbrățișare în jurul inimii mele.”

Imediat după ce am devenit mamă, mi-am dorit să-mi reiau viața de dinainte. Mă bucuram de noua etapă în care am intrat, dar adeseori priveam în barca altora și nu înțelegeam de ce la ei apa pare mai adâncă, vâslesc mai cu spor, iar eu pare că stau pe loc și dau din vâsle, fără să se clikească ceva.

Eram dezamăgită aproape zilnic de mine și de lucrurile pe care le făceam, dar mai ales de cele pe care îmi propuneam să le fac, dar nu reușeam. Simțeam că pierd timp prețios, că irosc ore în șir alăptând, legănând și îngrijind un bebeluș care făcea progrese, dar pe care eu nu le puteam aprecia la adevărata lor valoare. Acest bebeluș care a intrat în universul meu de femeie independentă, stăpână pe situație, dornică să se dezvolte și să cunoască oameni noi, a reușit să „deranjeze” fiecare colțisor bine aranjat din acest univers care părea perfect dacă îl priveai din afară.

Mi-a luat multă vreme să mă obișnuiesc cu noua dezordine și să înțeleg că în acest sezon, cel mai important rol pe care mi l-a oferit Dumnezeu este acela de a fi mamă.

A fi mamă este o chemare pe care Dumnezeu mi-a făcut-o că să mă bucur și să mă frângă în același timp. Mi-a bucurat inima cu un zâmbet nou în lume și cu o săgeată în tolba mea și mi-a frânt-o prin fiecare moment în care am văzut firea din mine. „Mămicia” a adus la suprafață ce a fost mai frumos și ce a fost mai urât în mine.

Am văzut cât de multă fire am adunat și cât de puțin Duh a avut loc în inima mea.

Am încercat să mă privesc prin ochii acestui dar venit de sus și nu am oglindit cerul și bunătatea, așa cum m-am așteptat, ci frustrarea, nemulțumirea, mânia...

Dar, acolo în slăbiciunile mele, în lupta mea de a face lucrurile perfect în fiecare arie, de a nu renunța cu totul la pasiunile și chemările mele adiționale, l-am redescoperit pe Hristos. Pe acest Hristos care deși e tată pentru noi, simte și înțelege la modul absolut inima unei mame. Înțelege cât de incomod mă simt în acest rol pentru care nu m-a putut pregăti nicio carte și niciun curs, pentru că și El și-ar fi dorit ca paharul să fie dat la o parte. Înțelege că în tot sacrificiul și slujirea mea simt adeseori nevoia de o pauză, de un moment de liniște, lipsit de orice stimulare exterioară, pentru că și El s-a dus singur în grădină și s-a rugat. Înțelege că și atunci când nu îmbrățișez cu cea mai mare bucurie acest rol, nu aș da niciun pas înapoi de la chemarea pe care mi-a făcut-o, pentru că și El a fost ispitit, dar a biruit ispita. În clipele mele de slăbiciune ca mamă am simțit inima lui Hristos care a bătut ca o îmbrățișare în jurul inimii mele. Hristos m-a luat în palmele Lui și chiar și frământându-mă m-a mângâiat.

Rolul de mamă a venit cu multe anuri și scăzăminte, dar a venit cu un dar pe care poate nu l-aș fi cunoscut altfel. Darul harului în slăbiciunile mele și puterea Lui Hristos care se vede deasupra firii, a mâniei, a nemulțumirii și a durerii. Acest har e cel care astăzi mă ajută să îmbrățișez cu dedicare, pasiune și împlinire chemarea de a fi mamă.

Harul acesta m-a învățat că nu ratez nimic, nici măcar atunci când legăn acest copil timp de o oră, ca să doarmă 30 de minute. Că nu pierd traiectoria vieții mele, dacă alergăm împreună prin parc în timp ce alte femei cunosc expansiunea în carieră. Că nu irosc talanții pe care mi l-a încredințat, pentru că nu pot să îi mai folosesc în aceeași formă în care o făceam înainte. Că nu mă pierd pe mine dacă sunt înconjurată zilnic de acest glas și de aceste mâini micuțe, pentru că în îmbrățișarea lor mă reconstruiesc.

Nu e ușor să fii mamă, mai ales când acest rol aduce pe masă lucruri și întrebări la care nu te-ai gândit niciodată.

Dar dacă Dumnezeu mi-a dat harul de a fi mamă, El mi-a dat și resursele necesare pentru a crește acest copil, chiar dacă nevoile mele nu sunt de ordin financiar. Dumnezeu vede în profunzimea lucrurilor, nu doar la suprafața lor.

Nu e ușor să fii mamă și cred că nu-mi va fi niciodată ușor în acest rol. Dar, îmi va fi mai ușor să accept fiecare provocare pe care o aduce această chemare la a crește suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu.

De ce?

Pentru că, NU RATEZ NIMIC CÂND SUNT ÎN VOIA LUI DUMNEZEU!

Ramona Lazăr

Darul durerii

cum să îl folosești

Învăță să uiți. Dintre câte ți-ai propus să înveți, poate limbi străine sau îndemânări noi, aceasta este una dintre cele mai importante lecții pe care trebuie să le deprinzi. Să înveți care sunt locurile din trecut în care nu mai vrei să te întorci. Fiecare ușă a trecutului trebuie închisă cu grijă. Durerile nu pot fi ignorate, rănilile nu pot fi tratate cu superficialitate. Domnul condamnă pe cei care „leagă ușuratic rana poporului Meu” (Isaia 8:11).

Dar cum să închizi această ușă cu grijă, astfel încât să nu te mai întorci în același punct al amărăciunii și al durerii? Trauma nu este doar experiența dureroasă în sine, ci este felul în care percepi experiența, cât de mult îi permiți durerii să te fărâme. Cei care te-au rănit au făcut-o o singură dată, dar tu ai re trăit episodul acela de sute de ori și ai simțit durerea la fel de acut ca prima dată. Trebuie să încetezi să te mai rănești astfel. Trebuie să înveți să îți accepți trecutul și să închizi ușile trecutului tău.

Uneori măsurăm necazurile altora și le socotim mici și neimportante în comparație cu ale noastre. Dar felul în care percepi pierderea este mai important decât pierderea în sine. Ceea ce declanșează durerea, este modul în care te gândești la suferința ta: fie îți plângi de milă, sau te încarci cu resentimente față de cei care ți-au greșit sau încerci să înțelegi cum poți folosi durerea ta. Dacă tot trebuie să treci prin pasajul acesta îngust și spinos, ce poți învăța de aici?

Rănilile trebuie curățate, îngrijite ca să fie vindecate. Există un drum de ieșire din caruselul emoțiilor negative. Există o cale de a reduce intensitatea vocii trecutului nostru. Aș vrea să vedem cum se închid aceste uși corect.

Cea mai mare ruptură interioară o produce păcatul.

S-ar putea să nu ți se pară mare lucru că ai spus o minciună sau că ai făcut un compromis. În realitate, păcatul sfășie inima. Creează o suferință interioară mornită. Durerea cea mai acută nu este cea pe care ne-o provoacă ceilalți, ci este cea pe care ne-o provocăm noi înșine, prin înstrăinarea de Dumnezeu, cei care am fost creați după Chipul lui Dumnezeu. Înstrăinarea de acest Chip ne doare, ne fărâmă, ne face să ne urâm pe noi înșine și ne izolează de cei din jur. Păcatele trebuie mărturisite, ca să fie iertate. Dar odată ce ai mărturisit un păcat, închide ușa și pleacă de acolo. Dumnezeu te iartă, și mai mult, te eliberează și îți dă puterea să închei cu el. Nu te mai întoarce în camera aceasta și nu mai purta povara vinovăției și a rușinii. Nu aceasta este modalitatea lui Dumnezeu de a rezolva păcatul. El promite iertare deplină și acceptare totală și o face nu pentru că te-ai autopedepsit, ci pentru că a plătit prețul acestei iertări și a promis-o în Cuvântul Lui.

Cele mai mari dureri și răni emoționale ni le produc oamenii care ne sunt aproape. Aceleași cuvinte spuse de cineva îndepărtat par fără valoare. Dar uneori gesturi, atitudini sau chiar absența unui cuvânt bun, din partea cuiva apropiat, poate provoca durere și însingurare. Dumnezeu ne-a făcut ființe sociale și ne-a creat cu nevoia de a interacționa unii cu alții. Știe cât de adânc ne poate durea trădarea cuiva drag. Domnul Isus îi spunea lui Iuda: „cu o sărutare vinzi pe Învățătorul tău?” Simți amărăciunea din tonul Lui? El înțelege ce simți când ești trădat de cineva în care ai investit mult. Hristos nu rămâne blocat în relația aceasta disfuncțională. Se roagă pentru dușmanii Lui și aceasta este modalitatea în care poți experimenta și tu eliberare de resentimentele tale.

Fă-ți analiza relațiilor, discută cu fiecare persoană cu care ai un conflict și apoi iartă. Fii primul care ia inițiativa în împăcare și nu aștepta ca persoana care ți-a greșit să simtă că te-a rănit și să vină spre tine. Deși ți-ar fi mai ușor așa, nu aceasta este modalitatea corectă de a rezolva relațiile. Oamenii care ți-au greșit de multe ori, nici nu își dau seama că te-au rănit, iar tu rămâi sclavul resentimentelor și amărăciunii.

Închide corect ușa aceasta și nu te mai întoarce la greșelile celor care te-au rănit.

Observi că este un model în închiderea ușilor trecutului? Recunoaștere, asumare și decizia de a merge mai departe.

Cultivă obiceiuri noi. Leși din matricea acelorași gânduri, locuri, obiceiuri, care te duc din nou în trecut, în zonele în care ai experimentat durerea. Gândește-te la moduri noi în care ai putea să faci ceva cu ceea ce ai, ca să fii de folos cuiva. Fă-ți curat în dulap și donează-ți hainele pe care nu le mai porți. Multe poartă încă amintirile drumurilor tale. Organizează-ți timpul liber astfel încât să eviți perioadele lungi de lăncezeală cu propriile gânduri și remușcări.

Înconjoară-te cu oameni care cred și oferă speranță, oameni care știu să zâmbească și să slujească. Propune-ți să devii o astfel de persoană. Deși par lucruri exterioare, ele sunt instrumente care te ajută în procesul de vindecare.

Trăiește-ți corect solitudinea. În timp ce singurătatea doare, solitudinea te încarcă. Solitudinea îți creează spațiu de reflecție și analiză, te invită să aprofundezi și să cauți răspunsuri. Găsește-ți cărți miezoase și mentori duhovnicești pentru acest timp. În schimb, singurătatea este decuplarea de la lumea din jur. Se poate întâmpla să fii înconjurat de mulți oameni și totuși să te simți îngrozitor de singur, pentru că ceea ce trăiești și ceea ce exprimi sunt două lucruri diferite. Poate că nu găsești limbajul potrivit de a te exprima, sau poate că nu te simți înțeles de cei din jur. Fă distincția dintre solitudine și singurătate și cultivă relații puține și de calitate. Hristos se retrăgea adesea în solitudine, dar se înconjura de ucenici, de oameni în care investea. Alege-ți oameni pentru care să te faci disponibil, cărora să îți propui să le oferi ceva din atenția, timpul, slujirea ta. Vei descoperi cât de puternic te poate schimba faptul că te pui la dispoziția lui Dumnezeu ca să fii un sprijin pentru cineva. „Cel ce udă pe alții va fi udat și el”, spune cartea Proverbelor (11:25).

Fiecare pagină din viața ta se leagă de cea precedentă, însă modul în care aceste verigi se înlănțuiesc țin în mare măsură de alegerile noastre. Nu permite trecutului să te dărâme, ci folosește-l ca să crești și să scrii pagini noi, frumoase pentru viața ta.

Victor Frankl susținea că „o ființă umană poate pierde orice, mai puțin capacitatea de a alege cum să reacționeze în fața pierderii”. Poți alege să te îngropi în autocompătimire sau poți alege să înveți cum să folosești durerea ca să crești.

Dumnezeu îți spune că are lucruri noi pentru tine. Nu te mai întoarce în trecut și nu mai trăi aceeași suferință de mai multe ori. E suficient că ai fost rănit o dată. Nu te mai răni singur retrăind experiența ta dureroasă. Drumurile noi se croiesc pentru oamenii care au învățat să nu își ascundă cicatricile, ci să le folosească pentru a ajunge mai bine la oamenii din jurul lor. E un limbaj al dragostei, al autenticității și vulnerabilizării.

După Înviere, Mântuitorul a apărut într-un trup nou, care păstra urmele rănilor. Este limbajul iubirii Lui pentru noi, este invitația Lui de a ne apropia de El pentru a fi vindecați, este modul în care ne spune că ne înțelege suferința și că nu o ignoră.

Folosește-ți durerea.

Cristina Olariu
Radio Vocea Evanghelie

Câtă vreme se zice

astăzi...

Părinții mă vor cicăli întotdeauna. Am să rămân necăsătorită întotdeauna. Soțul meu mă va frustra întotdeauna. Copilul ăsta o să plângă întotdeauna. Boala asta mă va chinui pentru totdeauna. Păcatele astea negre mă vor umbri mereu... Ai avut și tu vreunul dintre gândurile astea?

Când ești așa de copleșită de ceea ce este în interiorul și exteriorul tău, încât nu mai poți spera că se va termina vreodată... Ai impresia că momentul acela nu se mai sfârșește și nu știi dacă sau cum ai să scapi.

Când poverile îți apasă atât de tare capul în pământ și parcă nici nu mai ai energie să-ți ridici privirile spre El... Eu am fost pe acolo. De fapt, de prea multe ori. Ajungem așa pentru că lăsăm problemele să se adune. Lăsăm îngrijorările să crească, lăsăm bolile să se dezvolte, lăsăm relațiile să se înstrăineze. Lăsăm zilele să treacă, sperând că timpul va rezolva totul. Dar timpul nu reușește să facă asta. Timpul nu va ridica poverile noastre, timpul nu va vindeca inimile noastre, timpul nu ne va apropia de cei dragi. Însă Domnul ne-a dat un model atât de simplu. „Câtă vreme se zice: «Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii.» (Evrei 3:15). O inima împietrită nu mai are speranță, nu mai simte viața adevărată, bucuria adevărată, pacea adevărată. O inimă împietrită are rezistență la tot ce este dătător de viață, însă este un singur lucru care poate să o înmoaie: dragostea Lui Dumnezeu. Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre (Romani 5:5), doar că Dumnezeu ne-a ales pe noi să ne păzim inima, să ne asigurăm că inima noastră nu se va împietri. El este suveran peste tot universul, însă noi suntem responsabili să ne conducem inima înspre viață. Dacă nu ne îngrijim inimile în fiecare zi, frământările se vor depune peste inimile noastre pic cu pic, până când vor fi deja împietrite. În fiecare zi, trebuie să trăim în mod conștient de realitatea inimilor noastre și să ne îngrijim de sufletul nostru, hrănindu-l cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Dragostea Lui Dumnezeu, turnată în inimile noastre, va aduce pacea Lui care ne va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus (Filipeni 4:7). Și asta trebuie să facem, câtă vreme se zice astăzi. Știu că poate părea ceva imposibil și nu ai încredere în tine că vei putea să faci asta toată viața. Poate ți-e teama de responsabilitatea de a-ți veghea inima.

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și vi se vor da și toate acestea. Nu vă îngrijorați deci de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Îi este de ajuns zilei necazul ei.” (Matei 6:33-34)

Te îngrijezi că poate vei avea un moment în care vei ceda păcatului, vei obosi pe cale și te vei îndepărta. Dar Domnul Isus ne-a dat rețeta perfectă pentru succes.

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și vi se vor da și toate acestea. Nu vă îngrijorați deci de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Îi este de ajuns zilei necazul ei.” (Matei 6:33-34)

Draga mea, indiferent cu ce te confrunți astăzi, vreau să te motivez să-ți schimbi perspectiva. Nu te mai consuma pentru ce s-ar putea întâmpla în viitor. Cum vei trece de școală, de examene, cum vei crește copiii, cum vei rezista în căsnicie, cum vei face față carierei, cum vei merge pe calea credinței. Ia zilele pe rând. Spunea cineva că Dumnezeu nu ne-a creat să cărăm poveri mai mari decât o zi. Asta nu înseamnă că nu planifici înțelept, că nu investești înțelept, dar după ce faci asta, ia zilele pe rând. Gândește-te că ai de trăit câte o zi pe rând. Ai în față 3 săptămâni de sesiune? Azi ai doar 2 examene. Ai în casa 4 copii de crescut? Azi trebuie doar să îi îngrijești, să-i iubești și să-i crești. Ai o boală grea în trupul tău? Trebuie să o rabzi doar astăzi.

Doar astăzi. Și oricât de grea ar fi ziua care îți stă în față, dacă înainte de toate, vei căuta mai întâi, Împărăția lui Dumnezeu, lucrurile pentru care te îngrijezi și se vor da pe deasupra. A căuta Împărăția lui Dumnezeu înseamnă să așezi toate lucrurile sub domnia lui Dumnezeu. Să împărătească El peste tot ceea ce va urma în ziua aceea să se întâmple și mai ales să domnească El peste inima ta.

Asta trebuie să fie prima și singura noastră preocupare pe zi. Isus a zis să ne preocupăm doar pentru ziua care ne stă în față. Pentru cea de mâine să nu ne îngrijorăm, pentru că îi va veni și ei rândul. Doar astăzi trebuie să fim mulțumitori, doar astăzi trebuie să răbdăm ispitele, doar astăzi trebuie să îndurăm suferința, doar astăzi trebuie să ne sfințim. Doar astăzi. Măine, o vom lua de la capăt și va fi din nou, „doar astăzi”.

Dar fii încredințată că Dumnezeu îți va da în fiecare zi ceea ce ai nevoie pentru viață și ia zilele pe rând Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit toate cele necesare pentru viață și evlavie, prin cunoașterea Celui Ce ne-a chemat prin gloria și măreția Lui.” (2 Petru 1:3 NTR).

Fii doar atentă câtă vreme se zice astăzi să nu-ți lași inima să se împietrească și să cauți Împărăția Lui.

Zi după zi, după zi, până când zilele se vor sfârși și vom intra în odihna Lui. Ce minunat va fi...

Mă rog ca gândurile acestea să te încurajeze să te ridici și să mai mergi o zi!

Laura Frim (foto)
Biserica „Harvest”, Târgu Mureș

Tăcerea durerii și durerea tăcerii

Avem noi oare parte de tăceri dure-roase pentru a putea auzi mai clar susurul blând al Vieții?

Doamne, fă-mă să Te văd ca Stâncă, chiar dacă îmi zgudui lumea...

În 2022 eu și soțul meu am aflat că vom avea un copilăș. Am primit vestea cu multă emoție și bucurie. Am auzit de câteva ori sunetul nostru preferat: inimioara primului nostru bebeluș. Am înregistrat sunetul. Am făcut poze la ecografii. Ne-am anunțat cu bucurie familia...

Îmi doream atât de mult să visez la nouă luni fericite, deși ceva din mine îmi puneă puternic mereu și mereu frâne. Când mă întorceam acasă după controlul medical, mă rugam cu rugăciuni fierbinți. Simțeam atunci că Dumnezeu în fiecare rugăciune îmi șoptea: „Pregătește-te și acceptă voia Mea”. Strigam și plângeam cu multă durere înaintea cerului și spuneam să nu fie îngăduită peste mine o vale adâncă pentru că nu voi mai putea să mă ridic.

După câteva zile și săptămâni, fără nici un simptom, într-o noapte, am spus în lacrimi celor din jurul meu că pur și simplu, simt că bebelușul nu mai este bine, iar ceea ce simt pare foarte real. Îmi doream atât de mult ca sentimentele mele să fie doar o simplă îngrijorare...

Totuși, în a doua zi, am decis să merg la un nou consult pentru a mă asigura că totul decurge normal.

Tăcere... am numit acea zi: ziua frângerii mele. Când vezi privirea medicului ațintită în pământ, când auzi cea mai dureroasă afirmație: „inima bebelușului tău nu mai bate”, te simți zdrobită fără să mai ai puterea să șoptești vreun cuvânt. Diagnosticul meu era: sarcină oprită în evoluție. M-am alăturat astfel procentului global de femei care pierd o sarcină... eram și eu acum, 1 din 4. Cadru medical fiind, mi-ar fi plăcut să rămân să cunosc termenul doar pur teoretic, din cărți, dar nu și practic, în mine. Acum știam... toate strigătele mele nu erau doar simple frământări, ci vocea Duhului mă pregătea pas cu pas pentru această vale grea.

O, moarte! Durerea unei femei ce află că din viață, moartea ajunge să se găsească înăuntrul ei... nu poate fi înțeleasă pe deplin de oameni, ci doar de Făuritorul vieții. „Trupul meu nu era ascuns de Tine când am fost făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului ochii Tăi mă vedeau (Psalmul 139: 15, 16)

Astfel am pierdut atunci, într-o clipită, un vis... am pierdut un zâmbet ce putea fi, un glas de copil, un viitor. Mai mult decât o sarcină oprită în evoluție, era inima mea de mamă care trebuia să își vină în fire, să se reseteze brusc.

Au urmat apoi zile cu dureri fizice puternice, săptămâni la rând în care mă trezeam plângând din somn. Nu îmi găseam întotdeauna cuvintele în rugăciune, dar știam atât eu, cât și soțul meu că „nici moartea, nici viața, nici cele prezente, nici cele viitoare nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu” (Romani 8: 38-39). L-am cunoscut amândoi pe Hristos încă de tineri. L-am văzut în atât de multe momente de bucurie... știam acum, undeva în adâncul inimii noastre, că El ne va rămâne alături și în durere. „Isus al meu, prieten bun, din zorii tinereții...”

Am trecut și printr-o perioadă grea de așteptare. Ne doream un nou copilăș, dar recuperarea fizică dura parcă mai mult decât mi-am imaginat eu...Trebuia să îmi cunosc Dumnezeul acum, dintr-o nouă situație... cea a Înțelegătorului durerii și a inimii frânte... cea a credinței „fără vedere”... cea a Păstorului Cel Bun, Dumnezeul văii și nu doar al muntelui. Știm acum că deșertul nu ne era dat să ne pierdem, ci ne era dat să vedem mai îndeaproape inima lui Dumnezeu... În zdrobire, mirosul de cer poate primi forme noi și sunetul inimii de Tată poate să se audă altfel. Dumnezeu îmi oferea acest timp pentru a vindeca fiecare părticică a durerii mele, în săptămâni și luni unde prezența cerului și vocea Lui aveau să fie speciale.

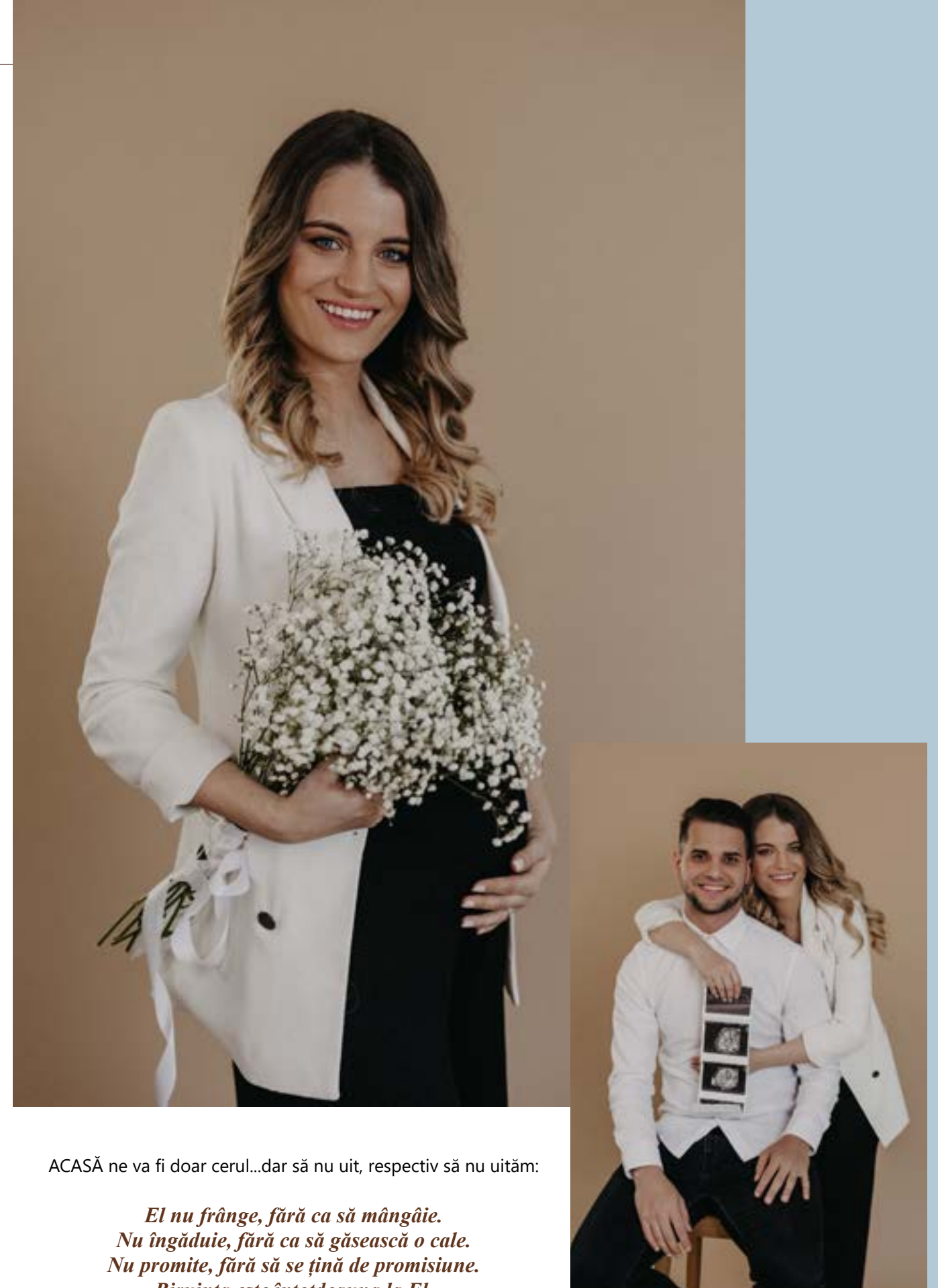
Deși nu știam deloc ce urmează pentru familia noastră și aveam multe îngrijorări cu privire la viitorul nostru, El ne-a vorbit că va face, la timpul potrivit, totul desăvârșit. Am învățat, pas cu pas, în tot acest timp să ne supunem voii Lui într-o așteptare complicată...

Anul acesta, exact în aceeași zi calendaristică, Dumnezeu ne surprinde să aflăm că așteptăm din nou un copilăș, care are data probabilă a nașterii identică cu primul bebeluș, într-un an diferit.

Astfel Dumnezeu oglindește orice formă de matematică pe care ne-am întipărit-o în minte și ne dovedește implicarea Sa în cele mai mici detalii, fiind suveran și cunoscător a tuturor zilelor. Așadar, noi vom avea doi copilăși pe care îi vom celebra în luna septembrie – unul pe care îl așteptăm să vină în curând în brațele noastre și unul care este deja în brațele Tatălui.

Eu și soțul meu, vom fi mereu de acum, un altfel de părinți: părinți de înger și părinți de băiețel, dar mulțumitori și entuziasmați pentru fiecare mișcare și bătaie de inimă dăruite. Suntem dependenți de har... copleșiți de un Dumnezeu credincios chiar și prin văi adânci, bucuroși și mulțumitori pentru ceea ce ne stă înaintea. Sarcina după o pierdere, spun eu, poate fi uneori un roller-coaster cu sentimente contradictorii, oximorone. Deși frica morții, mai apare uneori la ușa inimii mele, exersează, din nou și din nou, dependența continuă de Hristos... Având experiența unei sarcini pierdute, acum în noua sarcină, pot vedea, cu ochi largi, miracolul vieții care se desfășoară atât de perfect, într-o armonie atât de minunată în afara controlului meu.

O, moarte! „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?”...„Moartea a fost înghițită de biruință” (1 Corinteni 15: 55), de Hristos...Știu că multe familii trec sau au trecut prin pierderea unei sarcini. O durere înțeleasă atât de puțin de oameni și despre care se spun atât de puține lucruri!... Totuși, orice copilăș născut sau nenăscut va rămâne permanent amprentat în inimile noastre, a părinților de îngeri pentru că „dragostea nu va pieri niciodată” (1 Corinteni 13:8).

ACASĂ ne va fi doar cerul...dar să nu uit, respectiv să nu uităm:

***El nu frânge, fără ca să mângâie.
Nu îngăduie, fără ca să găsească o cale.
Nu promite, fără să se țină de promisiune.
Biruința este întotdeauna la El,
la Făuritorul vieții, la Hristos.***

**Cu prețuire,
Nicola-Mariena Mureșan,**
mereu de acum, mamă de înger și de un băiețel

Fă rai din ceea ce ai!

„...am încercat să îl fac pe Hristos să strălucească prin viața mea.”

Mă numesc Roxana Covrig, am 37 de ani, sunt din Bistrița și dacă ar trebui să mă caracterizez în câteva cuvinte, aș spune că sunt fiica lui Hristos, prințesa și răscumpărata Lui, sunt soție, sunt mama a trei copilași, sunt o persoană extrem de fidelă și caracterizată prin multă perseverență. Cel din urmă lucru, pe care l-am spus despre mine, cred că va reieși în ceea ce voi așterne în cuvintele ce urmează.

Dacă pentru cele mai multe femei (pentru că această revistă se adresează în mod special femeilor), adaptarea la nou este mai dificilă pentru că prin natura noastră suntem mai fragile, mai sensibile, Dumnezeu pe mine m-a înzestrat cu o putere incredibilă de adaptabilitate la nou, la situații inedite, la situații de criză chiar. Așadar, pe parcursul vieții mele, Dumnezeu m-a călăuzit spre mai multe locuri de muncă și poate ceea ce scriu astăzi va ajuta pe unele femei care își găsesc cu greu locul și în același timp nu au curajul de a încerca ceva nou.

Am absolvit liceul cu profil de matematică-informatică, urmând apoi facultatea de economie, servicii și turism. M-am căsătorit la 21 de ani și am început să muncesc pentru început ținând contabilitatea primară în firmele părinților mei, lucrul acesta formându-mă ca un om riguros, disciplinat, punând bazele unei orientări în meseriile pe care le-am îmbrățișat ulterior. După anii de contabilitate, am fost administrator de pensiune, iar apoi agent imobiliar, ocazie cu care am putut să socializez cu oameni, să cunosc mai multe tipuri de oameni, să nu mă las rănită de furia sau vorbele unora. A urmat o perioadă frumoasă în care am devenit mamă, primii doi băieți fiind apropiați ca vârstă. Nu am reușit să stau departe de a-mi câștiga un venit în plus, deoarece necesitățile erau prezente ca în viața fiecăruia, am început să lucrez ca și comerciant, am vândut haine și alte accesorii pentru femei, ocazie cu care în casa mea au intrat foarte multe doamne, domnișoare și chiar surori.

A fost o perioadă în care am legat relații frumoase cu femei din toate domeniile societății, care mai târziu aveau să îmi devină din nou cliențe, de data aceasta la un alt tip de serviciu, pe care momentan îl prestez.

Să ne întoarcem dar la călătoria meseriilor, iar următorul popas a fost munca de secretariat într-un partid politic creștin, care m-a învățat și mai mult rigoarea, disciplina și lupta pentru a face o schimbare în societate. Mereu mi-am dorit să las ceva în urma mea, deși nu am considerat că am extraordinare abilități în multe domenii, dar am știut că acolo unde pentru un timp mă aflu, eu trebuie să influențez, chiar dacă lucrul acesta s-a întâmplat de la om la om, cu alte cuvinte – de la mine la o altă femeie sau poate într-un cerc mai largit, cu fiecare ocazie pe care am avut-o am transmis din sinceritatea care mă caracterizează, din franchețea pe care în ani a trebuit să o mai ajustez și de asemenea, am încercat să îl fac pe Hristos să strălucească prin viața mea.

În acest timp, Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea și mi-a dăruit o fetiță mult așteptată, ocazie cu care m-am detașat cu totul de orice activitate externă, pentru a mă dedica în totalitate familiei și perioadei de maternitate, perioadă pe care am savurat-o din plin.

Dupa acești ani liniștiți, cu bateriile încărcate, Dumnezeu mi-a îndrumat pașii spre o nouă pasiune, aceea de a face artă dintr-o simplă manichiură.

Momentan, de cinci ani dețin propriul salon, ocazie cu care femei după femei, după programările pe care eu le stabilesc, vin și își găsesc odihna, poate un moment de răsfăț, în salonul meu. Am cliențe de ani de zile care vin în salon, altele vin sporadic (poate vin într-un concediu în țară sau cu ocazia unui eveniment), oricum sunt convinsă de faptul că fiecare femeie care intră în contact cu mine prin intermediul acestei slujbe pe care o am, este trimisă de Dumnezeu și îmi doresc să o tratez în felul acesta. Fiind și eu într-un proces de prelucrare continuă, sunt gata să încurajez femeile în momentele în care ele se deschid față de mine și singurul meu gând este întotdeauna, să le ridic ochii de la problemele pe care le văd de nerezolvat și să le îndrept spre Stânca noastră, care este Hristos. Am ocazia să spun acestor femei, iar eu să mă ancoriez și mai mult în versetul din Proverbe 18 cu 10: „Numele Domnului este un turn tare; cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost”. În toți acești ani, eu personal am stat la umbra lui Hristos, mi-am găsit refugiul în turnul cel tare și pot să mă bucur că am îndrumat și pe alte femei să își găsească odihna în acest Braț puternic, care este Dumnezeu.

Nu aș vrea să ratez nici o ocazie de a le da posibilitatea fără ca eu să provoc, doar să mă înarmez cu răbdare să ascult problemele pe care le au și lupta mea este de a rămâne discretă, de a le câștiga încrederea și dacă nu am poate la momentul potrivit un cuvânt de încurajare, să fiu două urechi care ascultă și o inimă care păstrează acolo confidența dată, pentru acel moment.

Am avut ocazia să ascult povești grele de viață, să cunosc lupte pe care poate nu mi le-aș fi închipuit, sau poate altele în care credeam că doar eu mă aflu. Dumnezeu să se îndure de fiecare din noi!

Poate că ați auzit cu toate expresia: „Fă rai din ceea ce ai!” Asta încerc eu să fac! Dar aceasta înseamnă un efort sporit, sacrificiu, să mă trezesc dimineața înaintea tuturor, să stau de vorbă cu Mântuitorul meu Sursa mea de putere pentru ziua respectivă, să las rânduială în casa mea, să pregătesc copiii de școală, ca mai apoi să pot să fiu 100% în slujba care mă așteaptă.

Poate vi se pare straniu, dar un loc unde femeile se înfrumusețează, pentru mine este un sanctuar. Locul meu de muncă aș vrea să fie un altar și prin ceea ce fac nu-mi doresc decât ca Dumnezeu să fie onorat.

Roxana Covrig, Bistrița

Acceptând voia *Lui Dumnezeu*

Voia Lui Dumnezeu este mântuirea oamenilor: „...și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9b). Iar pentru cei credincioși, voia Lui este să nu cadă nimeni din har: „Și voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi”.

În Sfânta Scriptură găsim învățături cu privire la voia Lui în viața noastră și fiindcă zilele în care trăim sunt tot mai grele, este bine și necesar să înțelegem voia Lui Dumnezeu atunci când trecem prin încercări și greutăți și să o acceptăm.

„De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului.” (Efeseni 5:17). Prin cunoașterea Cuvântului Lui Dumnezeu ne este mai ușor să știm ce cale să urmăm care să fie pe placul și în voia Domnului. În lume sunt multe lucruri opuse voii Domnului: păcatul, ura, răutatea, violența, nepocăința... Dumnezeu așteaptă și are multă răbdare ca toți oamenii să vină la El, să primească mântuirea prin Har și să cunoască voia Lui. Dumnezeu permite fiecărui om să aleagă între bine și rău, iad sau rai, fără să impună nimănui credința care dă mântuirea prin Fiul Său.

Prin răscumpărarea noastră, care este temelia încrederii noastre, Domnul Isus a învins păcatul, iadul și nedreptatea.

Ca și credincioși, noi trebuie să ne rugăm Domnului să ne învețe cum să trăim în voia Sa: „Învăță-mă să fac voia Ta, căci Tu ești Dumnezeu meu.” (Psalmul 143:10).

Apostolul Pavel se ruga Lui Dumnezeu ca toți credincioșii să fie umpluți de cunoștința voii Lui Dumnezeu, cu scopul de-a ne purta într-un chip vrednic de Domnul Isus: „...să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui... pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul...” (Coloseni 1:9-10).

Dacă în viața noastră sau în trăirea noastră avem ceva împotriva voii Lui Dumnezeu, rugăciunile noastre nu vor fi ascultate, pentru că Dumnezeu urăște răul: „Urâți răul, cei ce iubiți pe Domnul!”

El păzește sufletele credincioșilor Lui, și-i izbăvește din mâna celor răi.” (Psalmul 97:10).

În necazurile noastre, în luptele noastre, în bolile noastre, avem biruința liniștindu-ne sufletele, acceptând voia Lui, spunând cuvintele: „fie voia Domnului...”, făcă-se voia Domnului” (Fapte 21:14b).

Avem asigurare că toate lucrurile se sfârșesc cu bine și sufletele noastre se odihnesc în grija Domnului, oricât de mari ar fi încercările: „Poporul meu va locui în locuința păcii, în case fără grijă și în adăposturi liniștite”. (Isaia 32:18). Sunt lucruri în viață care vrem să se întâmple și ni le dorim din toată inima fără a cunoaște ce va fi în viitor.

Acceptând voia Lui Dumnezeu care singurul cunoaște viitorul, cerându-l să ne lumineze și să ne călăuzească pe cale, vom avea biruința în toate până la capăt, când ne vom întâlni cu Domnul Isus.

Acceptând și făcând voia Lui, vom fi în siguranță, și vom ajunge acolo unde ne este ținta. Dumnezeu să ne ajute pe toate! Fiți binecuvântate! MARANATA – DOMNUL NOSTRU VINE!

Victoria Natea
Biserica “BethEl”, Târgu Mureș

Nu toate lucrurile care se văd și se aud sunt reale

Nu toate lucrurile care se văd și se aud sunt reale. Omul este în atenția absolută a unui Dumnezeu omniscent și omnipotent.

De multe ori în viață se întâmplă să te simți singur, chiar dacă cei din jurul tău sunt lângă tine și cu tine, sentimentul din interiorul tău rămâne neschimbat. Atunci când suntem departe de Dumnezeu, începem să ne simțim singuri, indiferent că familia, prietenii și poate chiar cea mai importantă persoană, soțul sau soția sunt lângă tine, totuși sentimentul singurătății din interiorul tău este acolo.

Îți imaginezi că dincolo de sentimentul acesta stau lucruri care îți compromit fiecare zi din viață și te fac să te simți singur, avându-l lângă tine pe Dumnezeu, care niciodată nu te părăsește și nicio clipă nu te lasă singur.

„... ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru, păcatele voastre vă ascund fața Lui” (Isaia 59:2). Dumnezeu este interesat deopotrivă de lucrurile văzute, cunoscute, cât și de cele ascunse de tine și nu te lasă nicidecum de unul singur. Chiar dacă imaginea pare a fi absentă, El te cunoaște foarte bine, știe că nu ești perfect. Chiar dacă greșești și păcătuiești, poate încerci să te ascunzi, totuși El te iubește, te vede și rămâne lângă tine și nu te părăsește.

Când cel rău îți șoptește: „te-a părăsit, gata, ai rămas singur acum, tu nu vezi ce ai făcut, de data aceasta nu te mai iartă...”

Nu asculta toate aceste gânduri pe care ți le pune în minte, nu sunt adevărate, Dumnezeu nu renunță așa de ușor la tine.

Am trecut prin aceste momente de singurătate și am avut și eu sentimentul că am greșit și l-am pierdut. Îmi spuneam că sigur m-a părăsit și nu mă mai iartă acum... dar bineînțeles m-a surprins și mi-a răspuns cu blândețe și cu o bunătate de nedescris. De aceea te rog nu uita lucrul acesta, chiar dacă ai impresia că toți din jurul tău te-au părăsit, că ai greșit și ai rămas singur, Dumnezeu este și va fi mereu acolo.

„Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.” (Evrei 13:5).

Damaris Neamțiu
Biserica „BethEl”, Târgu-Mureș

Când Dumnezeu a prelungit firul vieții...

"Căci planul Său este cu mult mai bun decât
planul meu...! Și ce bine că este așa!"

Privind în urmă, zăresc Mâna lui Dumnezeu în viața mea, privind cu inima plină de recunoștință că El a fost, este și va fi mereu acolo cu mine. Viața are un fel aparte de a ne descoperi și învăța multe lecții. Cu timpul, am învățat că toți suntem oameni și că este bine pentru fiecare dintre noi, să învățăm să nu avem așteptări de la nimeni, în afara de Dumnezeu, ci doar să iubim, căci dragostea întărește legături de suflet și aduce binecuvântare.

După mulți ani, am înțeles că Dumnezeu e Suveran dar și Vegheator, fapt care îmi liniștește enorm inima și acum, căci nimic nu se întâmplă decât ceea ce El permite.

N-aș fi fost cine sunt astăzi dacă nu aș fi trecut prin încercări dar și biruințe, prin zile înorate dar și prin zile senine, prin vâi și furtuni, dar și prin munți urcați sau „mutați” prin credință, și, acum, pot spune că îi mulțumesc Domnului pentru fiecare încercare, dar și pentru fiecare biruință. Căci din Mâna Sa le-am primit pe toate. Țin minte, o încercare deosebită prin care am trecut și în care am văzut Mâna Domnului atât de clar. Seara dinaintea acestei încercări, am fost pătrunsă de un sentiment atât de ciudat... un sentiment de singurătate, dar diferit...ca și cum Dumnezeu mă lasă singură (și nu mă refer la oameni), mă refer la ceva ca și cum mă lasă să trec prin ceva, ca și cum este permis de Dumnezeu și că trebuie să trec pe acolo. Căci este permis de El, dar până la o limită. El permite unele lucruri spre șlefuirea noastră, dar până la o limită. Căci El ne cunoaște cel mai adânc și mai bine. A doua zi dimineața, mi-a fost frică să intru în mașină. Odată ajunsă pe autostradă, am mers normal. În acea zi tocmai a început să plouă și am pierdut controlul volanului... În timp ce conduceam, pe scaunul din dreapta am auzit o Voce: „Acum o să ai accident”Am frânat brusc... și așa s-a întâmplat. În față mașinii mele, am văzut o Mână mare albă, iar datorită faptului că am frânat, s-a dus direct pe cealaltă bandă de mers (cea cu viteza mare), partea din față a mașinii fiind complet distrusă.

Lucrul acesta s-a întâmplat la ora 7 dimineața, când toată lumea merge la muncă... deci, autobanda plină. În acel moment, dacă era măcar o mașină în trecere, intra direct în ușa mea, fapt ce l-am realizat doar a doua zi. Numai Mâna lui Dumnezeu a fost cu mine acolo, pentru că se putea mult mai rău. Când am ieșit din mașină, era ciudat... acel sentiment de singurătate a dispărut. N-am pățit nimic grav, însă mașina era atât de avariata, încât țin minte că am plătit foarte mult să o reparăm. Vrajmașul a vrut să-mi taie firul vieții, dar Dumnezeu în bunătatea Sa, mai are de lucrat cu mine și prin mine și a hotărât să prelungească firul vieții mele. De ce-i așa o știe El! Cert este că a fost doar Harul Său și Bunătatea Sa față de mine... neînsemnată pentru oameni, dar prețioasă pentru El... așa încerc să-mi amintesc că mă vede Dumnezeu, ori de câte ori simt nevoie. Â

În El mă regăsesc, identitatea mea în El e ascunsă și simt că El permite lucrurilor să se întâmple, dar până la o limită. Dacă plecam atunci, nu știu dacă eram pregătită să plec de pe pământ. Adevărul este că nu eram. De atunci, privesc viața cu alți ochi. O văd ca un har nemeritat, iar viața mea s-a schimbat mult. Apreciez viața ca un dar de la Domnul, care mi s-a dăruit, din nou!

Dacă am realiza ce mare Dumnezeu avem, am face rugăciuni mai înțelepte. Mai îndrăznețe. Pentru că, El e desăvârșit și puternic, cu adevărat. Dumnezeu a preschimbat complet nu doar viața mea, ci și ființa mea, punându-mi la încercare credința! Credința e cea care ne apropie de Tatăl Ceresc. Când n-am înțeles Voia Sa, vedeam doar dorința mea... când am înțeles-o, am văzut Mâna Sa atât de bine în toate, încât m-am minunat și mă minunez încă, ce mare Dumnezeu am! Vreau să te încurajez... „Nu te teme”, Mâna Sa este la lucru și în viața ta. El vede dincolo de ce poți tu vedea în prezent. Olarul e bun tot timpul... și chiar dacă lutul nu se lasă modelat, până la urmă, se va lasă modelat, pentru că Dumnezeu prelucrează inima atât de bine, încât ajungi să accepți Voia Sa. Chiar dacă uneori nu înțelegi de ce-i așa. Draga mea, Dumnezeu are un plan bine definit și cu viața ta, mai ales dacă tu alegi să te încrezi în El, călătoria aceasta va fi cu mult peste așteptările tale. El are un fel aparte de a ne uimi! Noi am fost Creați cu un scop și spre Slava Sa! Și eu... dar și tu! Nu uita aceasta! Și eu ... și tu suntem iubiți întâi de Dumnezeu, apoi de restul... Și eu și tu, trebuie Să-L iubim, pentru că El ne a iubit întâi... deci, să ne deschidem ușa inimii Lui... Și eu și tu suntem încă prelucrați pe masa Sa de Olar... Atât timp cât va fi nevoie, pentru a putea fi ceea ce voinște Dumnezeu să fim! Să alegem dar, de astăzi să ne încredem în El mai mult. Și când nu înțeleg, aleg să privesc spre Dumnezeu, încredințându-mi viitorul în Mâna unui Dumnezeu Suveran și Vegheator!

El care cunoaște planul Său cu privire la ființa mea, știe cel mai bine ce este cel mai bine pentru viața mea. El știe cel mai bine pentru ce anume m-a creat și sunt sigură că ceea ce Face Dumnezeu e bun și desăvârșit. Așa cum știe cel mai bine ce este pentru viața ta. Caută-L cu toată inima și Dumnezeu se va lăsa găsit, vei putea spune cu adevărat: „Dumnezeu face cele mai bune planuri posibile!”

Căci planul Său este cu mult mai bun decât planul meu...! Și ce bine că este așa!” Iar astăzi, datorită harului Său imens de a-mi da o „a doua șansă”, aș putea spune, Dumnezeu ne-a binecuvântat căsnicia și avem împreună 3 copilași minunați. Tot ceea ce face El este spre binele celor ce îl iubesc pe El, după cum scrie în Romani 8:28, iar eu cred acest verset din toată inimă! Crede în Dumnezeu din toată inima ta!

**Mihaela Ciorei
Biserica “Elim” Beasain, Spania**

Suntem *mai mult* decât ceea ce credem

De câte ori nu tindem noi femeile să ne subestimăm și să ne vedem slabe, neputincioase, ne iubite și neapreciate. Când de fapt, noi prin Isus Cristos suntem înfiate de Tatăl nostru ceresc, suntem fiicele Lui, suntem socotite neprihănite, suntem alesele Lui, învingătoare, mai mult decât biruitoare, suntem un neam sfânt și îi aparținem Lui.

Noi, fiind mai emotive, des ne lăsăm mințite de emoțiile noastre. Faptul că noi nu ne simțim iubite, nu înseamnă că nu suntem. Sau doar că ne simțim slabe în anumite circumstanțe nu înseamnă că cu adevărat suntem. De aceea este atât de important să credem ceea ce Dumnezeu zice despre noi că suntem și nu ceea ce simțim. Pentru a crede, uneori trebuie să ne reamintim până ce adevărul devine și adevăr în inimile noastre. De aceea este important să rostim peste noi ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu zice despre noi.

În mod practic obișnuiesc să îi mulțumesc Domnului pentru cadoul măreț al harului Său și pentru valoarea pe care a pus-o în mine. Isus nu doar că a purtat păcatul nostru, ci prin jertfa Lui a făcut mult mai mult. El a venit să rupă orice blestem, să ne vindece prin rănilor Lui, să ne dezlege de dependențe, frici și grijuri. Ca prin Isus să fim în stare să dăm jos haina noastră murdară, haina noastră a neputinței și a slăbiciunii, a vinovăției și a tuturor păcatelor care ne-au marcat și ne-au ținut în loc, să credem că greșelile noastre determină cine suntem. Într-adevăr, El ne-a dat o Qhaină regală, o haină a neprihănirii, o haină a curăției, o haină de preot, o haină albă, curățită de sângele sfânt al lui Isus, Domnul nostru.

Minunat este că noi nu trebuie să facem nimic pentru aceasta. Noi nu am făcut nimic să obținem haina aceasta. Este un cadou. Prin faptul că l-am acceptat pe Isus în viața noastră noi avem voie, ba chiar suntem vrednice să îmbrăcăm haina aceasta.

Și măcar că am avea oportunitatea aceasta, foarte des alegem să ne îmbrăcăm cu haina aceea jalnică a deznădejdi, a vinovăției. Decizia de a nu umbla în identitatea noastră adevărată, nu ne afectează doar pe noi, ci și pe oamenii din jurul nostru. Noi nu vom putea fi o binecuvântare acționând dintr-o stare josnică. Ne vom simți mereu nevrednice de a intra în chemarea noastră, dacă ne focusăm pe slăbiciunile noastre și nu pe puterea jertfei lui Isus. Dumnezeu are un plan special pentru viețile noastre. În Ieremia ne spune că Dumnezeu are gânduri bune cu privire la noi, gânduri de pace și nu de nenorocire, pentru a ne da un viitor și o nădejde. Vrei să-ți îndeplinești scopul în viață? Lasă haina de neputință, de vinovăție, de deznădejde. Dacă noi ne credem mereu prea neputincioase de a sluji altora, nu vom putea nici o dată să ajungem la nivelul înalt al scopului lui Dumnezeu pentru viața noastră. Apostolul Pavel, în Efeseni 3:20 ne spune că puterea care lucrează în noi, adică puterea lui Dumnezeu, poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi.

Nu trebuie să fim mai mult decât ceea ce suntem în momentul de față pentru a intra în chemarea noastră. Dumnezeu folosește ceea ce îi punem noi la dispoziție. De aceea nu ar mai trebui să ne uităm în jur și să ne comparăm cu darurile pe care le are unul sau altul. Domnul i-a dat fiecăreia talantul ei! Dumnezeu ne-a făcut pe fiecare în parte unice! În trupul lui Cristos, fiecare avem o misiune care ne e destinată personal. În 1 Corinteni 12:19 spune: „Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul?” Dumnezeu are un plan specific pentru fiecare în parte. Doar tu, fiind picior poți să umbli și să îți îndeplinești scopul de a umbla. Dacă tu stai în loc și te uiți la mână și vezi că la mână se vede mai mult din lucrarea ei, îți ratezi cea ce Dumnezeu are pregătit pentru tine.

Inamicul încearcă să ne țină în stare de pasivitate. Dacă tot nu reușește să ne tragă de partea lui, măcar să ne țină jos. Prin comparație, frică și minciuna neputinței noastre, el vrea să ne limiteze la o viață fără rod. În Romani 8:15 scrie:

„Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: «Ava!», adică «Tată!»”

Noi nu avem de ce să ne fie frică. Nu mai suntem robi înfricoșați, ci putem fi plini de curaj pentru că avem autoritate peste întuneric. Noi suntem copiii lui Dumnezeu. Întră în destinul pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru tine.

Închei cu una din preferatele mele povestiri din Biblie. Mereu mă încurajează să las starea mea de neputință. Mefiboșet era fiul lui Ionatan care nu mai putea să umble în picioare. El măcar că era din familie regală, trăia în condiții simple. El se uita la slăbiciunile lui, privirea lui era ațintită la neputința lui. Până când împăratul David l-a chemat la palat, i-a dat haine regale și i-a dat un loc la masa regală.

Așa ca și Mefiboșet eram și noi. Până când Dumnezeu ne-a chemat pe nume. El ne-a dezbrăcat de neputința noastră, ne-a dat haine regale și acces la masa Lui. Să fim încrezători în statutul pe care Dumnezeu ni l-a oferit. Facem o diferență în lumea asta. Noi am primit autoritatea de a alunga întunericul din jurul nostru. Suntem chemate să ne ridicăm din starea noastră și să nu îi mai dăm dreptul Celui rău să facă în viața noastră ce vrea el. Noi suntem chemate să luptăm mână la mână pentru Împărăția lui Dumnezeu!

Mă rog ca fiecare cititoare a articolului acestuia să fie încurajată. Mă rog ca să primim răvnă proaspătă pentru Evanghelia lui Dumnezeu. Rostesc sângele lui Isus peste fiecare, ca protecție împotriva oricărui atac al Celui rău. Orice minciună șoptită despre identitatea noastră trebuie să tacă în Numele lui Isus. Acceptăm adevărul în viața noastră, credem ce spui Tu Doamne despre noi! Folosește-ne Tu pentru ceea ce ai pregătit pentru viața noastră!

Diana Cristea
Biserica „Inimi deschise”, Austria

”Suntem chemate să ne ridicăm din starea noastră și să nu îi mai dăm dreptul Celui rău să facă în viața noastră ce vrea el.

Noi suntem chemate să luptăm mână la mână pentru Împărăția lui Dumnezeu!”

CÂNTECUL MEU

*Cântați Domnului o cântare nouă, căci El a făcut minuni!
Dreapta și brațul Lui cel sfânt I-au venit în ajutor.
(Ps. 98:1)*

În visul meu, într-un ungher, aud de departe, un slab ecou al unei melodii neînțelese. O Harpă divină, cu corzile-i fermecate, lasă să zboare suave note ce exprimă stări sufletești coborâte din orizonturi divine. Mă-ntreb, oare al cui este cântecul, pentru cine răsună atât de frumos? Încet, încet, se-apropie mai clar o linie melodică, pe care încep să o disting.

***E cântecul vieții mele.
O ce minunată oportunitate!***

Stau neclintită, în fața iureșului de note muzicale desprinse cu atâta farmec, înțelese doar de mine. Uneori linia melodică urcă, (acele momente de împlinire sufletească), alteori coboară, (când sufletul meu era este răpus, trist, cu aripile speranței frânte.). Apoi pauză..... (momente de rugăciune în prezența divinității supreme.)

Mă regăsesc pe poteci îngustate, ce urcă sus spre munte, având în mână, o cutiuță bine ferecată într-un ungher al inimii. Poate curiosii nu înțeleg ce este în acea cutiuță de aur. Eu știu prea bine, acolo am ascuns perlele primite în șirul anilor ce-au trecut. Șapte perle minunate, dăruite de Cel Atotputernic. (comorile mele, copiii). Din când în când, deschid cutiuța și le privesc cu drag. Dragostea celui ce m-a învăluit încă din anii tinereții, la o vârstă fragedă, îmi inunda întreaga-mi ființă, și mulțumirile se îndreaptă spre Acel ce este Dragoste, iubire deplină, și se cheamă DUMNEZEU.

Privind cu ochii inimii mele la „perle”, nu pot să nu observ unele detalii. Sunt bine șlefuite de Cel ce le-a creat și le-a dat viață. Și chiar dacă unele au mai pierdut din strălucire, într-o zi vor fi toate la fel, pentru că Cel ce le-a creat le va prelucra. Ascult în continuare frumoasa melodie ce-și îndreaptă versurile cu slove de aur, pecetluite. Strunele fermecate ale harpei divine î-și îndreaptă spre sufletul meu sunete ce mă poartă iar și iar pe poteca ce urcă tot mai sus. O lumină puternică de undeva din abis, îmi străpunge atinge / învăluie privirile. E raza de soare, trimisă de Acel ce și-a dat viața pentru omenire.

Atunci, speranța din mine își ridică din nou aripile zdrobite de vremi și valuri, iar eu renasc miraculos și mă înalță, mai sus, spre El. Sufletul meu poposește o clipă minunată la pieptul Lui. Răsflu ușurată în îmbrățișarea lui, aud o șoaptă în străfundul sufletului meu: „EU sunt cu tine! Nu te voi părăsi cu nici un chip! Mergi înainte, urcă mai sus.

Rugăciunile tale, sunt bine păstrate, lacrimile tale le-am adunat într-un burduf, le ascult zi de zi... toate la timpul lor!!! CREDE și nu te îndoii.”

Mă regăsesc. Continui să urc pe potecă, în iureșul notelor ce plutesc în jurul meu, conturând un imn al biruinței. Ce minunat să știi că nu ești singur, ești în brațul Celui ce a strigat cândva pe o cruce: „MI-E SETE!”

Ascult cântarea sufletului meu. În liniștea ce a cuprins odăița, într-un colț mă văd atât de mică. Pridvorul inimii e inundat de visuri mărețe, speranțe ce nu mor nicicând, și doruri împlinite. Într-o zi bucuria va fi deplină. Credința neclintită, îmi va da aripi să zbor printre stele, dar cutiuța cu perle va fi în mâinile mele. Câteva note, intonate de Harpa fermecată, apoi biruința se răsfrânge în abisul fericirii depline.

Acesta este cântecul vieții mele.

Din când, în când, la geamul sufletului meu, aud melodia minunată. E frumos și sublim să stai, să asculți cu plăcere și să urci tot mai sus pe Muntele fericirii.

***„Mulțumesc, Doamne, că m-ai ridicat din țărână și
mi-ai turnat în adâncul sufletului, nemurirea eternă.
Înaintez spre ținta mult visată, dar cutiuța cu perle
este tot cu mine.***

În iureșul amintirilor, mă trezesc brusc, visul devine realitate. Privesc Harpa, și un scaun pregătit. Oare pentru cine? E pentru mine rezervat, când voi cânta cu harpa minunată cântarea știută doar de mine.

Harpa se depărtează undeva printre galaxii, dar revine iar și iar, până când voi ajunge la locul mult dorit. Sloganul Adevărul din expresia / maxima / cuvântul: „NIMIC FĂRĂ DUMNEZEU” mă înfășoară pe deplin.

AMIN

Geta Lupoiu

Test de temperament pentru femeile Bibliei

În interpretarea caracterelor biblice, poate fi dificil să identificăm exact temperamentul fiecărei persoane, deoarece Biblia nu oferă o descriere detaliată a trăsăturilor de personalitate. Cu toate acestea, putem observa anumite aspecte ale temperamentului prin acțiunile și comportamentul personajelor biblice feminine. Iată câteva exemple de caracteristici temperamentale care pot fi observate la câteva personaje biblice feminine, în care ai putea să te regăsești.

Este important de menționat că temperamentul nu definește în întregime o persoană și că fiecare individ poate avea o combinație unică de trăsături temperamentale. Interpretarea personajelor biblice poate varia și poate fi influențată de perspectiva și interpretarea personală.

1. Maria, mama lui Isus – umilă și ascultătoare:

Maria a acceptat cu smerenie chemarea de a fi mama lui Isus și a urmat planul lui Dumnezeu fără ezitare.

2. Maria Magdalena – devotată și pasionată:

Maria Magdalena a fost una dintre cele mai apropiate și mai loiale femei din preajma lui Isus, manifestând o iubire puternică și un devotament profund față de El.

3. Sara, soția lui Avraam – hotărâtă și perseverentă:

Sara a arătat o determinare puternică în credința ei și în împlinirea promisiunilor divine, chiar și în fața dificultăților și întârzierilor.

4. Estera: curajoasă și inteligentă:

Estera a avut curajul să se ridice în fața pericolului pentru a-și proteja poporul, manifestând și înțelepciune strategică în abordarea situațiilor dificile.

5. Debora – carismatică și înțeleaptă:

Debora a fost o lideră carismatică și înțeleaptă în timpul judecătorilor din Vechiul Testament, îndrumând și conducând poporul lui Israel cu încredere.

6. Rahab – curajoasă și isteată:

Rahab a manifestat curaj în protejarea și ascunderea spionilor lui Israel în orașul Ierihon, manifestând și o inteligență practică în gestionarea situației.

7. Rebeca – înțeleaptă și determinată:

Rebeca a demonstrat înțelepciune în a-și alege soțul și a jucat un rol activ în împlinirea planului lui Dumnezeu pentru poporul său.

8. Ana, mama lui Samuel – răbdătoare și perseverentă:

Ana a avut o răbdare exemplară în așteptarea unei minuni de la Dumnezeu, manifestând și o perseverență puternică în rugăciune și slujire.

9. Marta și Maria – activă și contemplativă:

Marta și Maria au avut abordări diferite în relația cu Isus. Marta era preocupată de aspectele practice ale slujirii, în timp ce Maria era mai preocupată de a asculta și a învăța de la Isus.

10. Abigail – înțeleaptă și plină de compasiune:

Abigail a manifestat înțelepciune în abordarea situației tensionate dintre soțul ei, Nabal, și David, și a arătat compasiune și generozitate în intervenția ei.

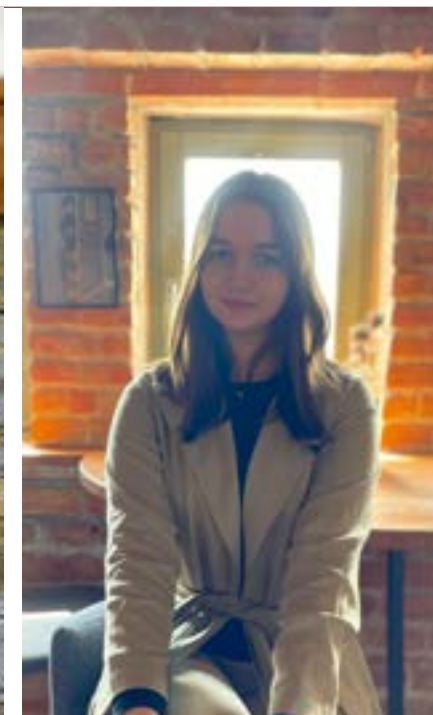
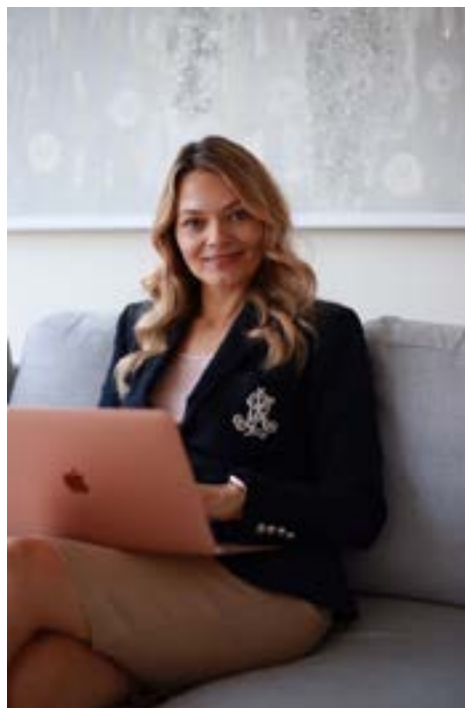
Este important de menționat că temperamentul nu definește în întregime o persoană și că fiecare individ poate avea o combinație unică de trăsături temperamentale. Interpretarea personajelor biblice poate varia și poate fi influențată de perspectiva și interpretarea personală.

DUBLURĂ DE FRAZĂ

Fiecare personaj are o poveste unică și un impact distinct asupra celor din jur. Înțelegerea și explorarea vieții acestor personaje ne pot inspira și încuraja să ne exprimăm credința în mod autentic, folosind darurile și temperamentul pe care Dumnezeu ni le-a dat.

**Psiholog drd.
Corina Lung**

<https://corinalung.ro>

Prajitua Snickers

Ingrediente blat:

- 8 albușuri
- 200 g. de zahăr
- 1 pliculeț de praf de copt
- 3 linguri de făină
- 250 g. nucă măcinată
- O foaie de napolitană

Ingrediente crema:

- 14 linguri de zahăr
- 200 g. de unt
- 250 g. de alune / nucă
- 8 gălbenușuri
- 2 plicuri de zahăr vanilat

Ingrediente glazura:

- 250 g. de ciocolată cu lapte
- 10 linguri de ulei

Mod de preparare:

Pentru început, ungem tava cu unt și punem hârtia de copt. Se pune foaia de napolitană într-o tavă dreptunghiulară, cu fața în jos (adică cu parte aspră în jos). Pe aceasta va fi pus blatul din albușurile pe care le facem spumă împreună cu zahărul, iar apoi adăugăm treptat praful de copt, făina și nuca. Punem în cuptorul preîncălzit la 180 de grade pentru 30-40 de minute. După, îl scoatem întorcând tava, deci partea cu napolitană va fi deasupra.

Crema: se caramelizează 10 linguri de zahăr, la care adăugăm untul. Când se topește untul, adăugăm alunele sau nuca (ce preferați). Se mai adaugă gălbenușurile amestecate în prealabil cu cele 4 linguri de zahăr și zahărul vanilat. Se amestecă pe foc mediu până va avea densitatea unei smântâni.

Atenție! În momentul în care puneți gălbenușurile amestecați foarte repede, altfel se face omletă.

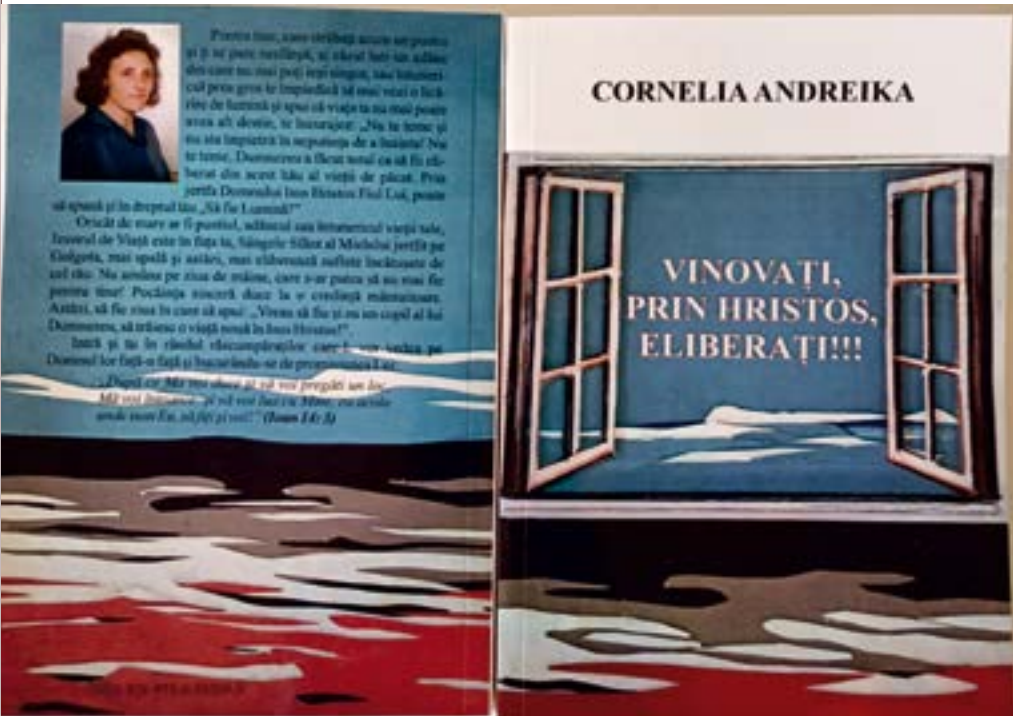
Când e gata, lăsăm 2-3 minute, după care se pune pe napolitana răcită. Când se întărește crema, se pune glazura de ciocolată.

Glazura: pe aburi, topim ciocolata împreună cu uleiul, apoi adăugăm peste cremă și o lăsăm în frigider să se întărească.

Poftă bună!

Sara Costin

Vinovați, prin Hristos, eliberați!

Trăim vremuri dificile, când valorile trecutului sunt neglijate sau catalogate ca fiind demodate sau expirate. Tot mai mulți oameni caută „comori la suprafață”, fiind conduși de sintagma „acum și aici” și tot mai puțini „sapă adânc”, acolo unde se găsesc adevăratele comori. Casa părintească, educația din familie, biserica din satul natal, valorile creștine însușite în timpul copilăriei, sunt pietre de temelie pe care se zidește întreaga viață.

Autoarea cărții de față, Cornelia Andreika, dezvăluie comori din viața ei, cu o sensibilitate deosebită, pe care dorește să le lase moștenire copiilor ei și generației care va veni. Viața sorei Cornelia, descrisă în cartea autobiografică de față, poate fi împărțită în trei perioade, fiecare perioadă, aproximativ a câte douăzeci de ani:

Perioada 1960-1980 este perioada copilăriei și a tinereții, caracterizată prin puritate și neprihănire. Autoarea ne introduce în atmosfera satului natal Grebenișu de Câmpie, județul Mureș, la începutul anilor 1960 în familia lui Ioan și Maria Milaşcon, o familie de credincioși penticostali cu 14 copii în viață - familie în care domnea pacea, bucuria, mulțumirea, cântarea de laudă și părtășia în Cuvântul Domnului. A crescut într-o biserică unde au slujit bărbați deosebiți: Alexandru Doja, Gusti Belindean, Aurel Costin, Alexandru Andruș, Aurel Milaşcon, Nicolae Călușer și alții, care au impactat viața tinerei Cornelia. Din copilărie, Dumnezeu a binecuvântat-o cu un dar de a sluji prin cântare, chitara fiind instrumentul preferat cu care îl lăuda pe Domnul. Din tinerețe a compus cântări și L-a lăudat pe Domnul: solo, împreună cu frații ei, cu grupuri de tineri de la biserică și a fost o mare speranță pentru muzica creștină a acelor ani.

Perioada 1980-2000 este perioada caracterizată prin înstrăinare și suferință. Însuși titlul acestei cărți: VINOVAȚI, PRIN HRISTOS ELIBERAȚI!! este răscolitor și arată un suflet responsabil, chiar și atunci când a greșit. Fiind foarte talentată în muzică, a fost invitată să cânte muzică folk în brigada artistică a fabricii, apoi la diferite concursuri în țară.

Cum aceste concursuri erau în ziua de duminică, a început să lipsească de la părtășia bisericii. Pe neobservate, diavolul îi pregătea diferite capcane. S-a înfiripat o relație de prietenie între ea și un băiat necredincios, pe nume Vasile, care în cele din urmă a dus

la o căsătorie din dragoste.

Soțul Vasile, fiind ofițer al armatei, securitatea comunistă a fost cu ochii pe ei și i s-a interzis Corneliei să mai frecventeze biserica. Fiind mereu singură și izolată de părinți și de biserică, a trăit momente teribile de deznădejde și vinovăție. Dumnezeu însă veghea asupra ei și l-a dat dovezi de dragoste intervenind la rugăciunile și problemele copiilor care s-au născut.

Perioada cea mai grea a fost până la Revoluția din Decembrie 1989, când a venit libertatea. De-acum puteau să meargă la biserică împreună cu toată familia. A avut loc o re-dedicare a sorei Cornelia pentru Domnul și biserica a primit-o din nou cu dragoste. Mai rămânea ca „temă de casă”, întoarcerea la Domnul a lui Vasile.

Perioada 2000-până azi, este perioada de maturizare și lucru în via Domnului. Vasile a început să vină tot mai des la biserică și în curând a încheiat legământul în apa botezului. A urmat perioada cea mai roditoare în via Domnului a familiei Andreika. Acum cântă împreună, vizitează bolnavi împreună și sunt prezenți la diferite întâlniri tot împreună. Copiii le-au crescut, sunt căsătoriți și majoritatea sunt la picioarele Domnului.

Sunt binecuvântați cu opt nepoți și bunica Cornelia continuă să cânte împreună cu ei.

RECOMANDARE – Petru Aron

Cartea aceasta este un „Cântec al Harului”. Cornelia a experimentat harul mântuitor și reprimirea în grația lui Dumnezeu. Ea atenționează toți tinerii să nu treacă „linia roșie” pentru că vor experimenta multă suferință și incertitudine. Dar în același timp, le spune cu toată convingerea celor care s-au înstrăinat de Dumnezeu că Domnul nostru este bun, plin de îndurare și de bunătate și de-abia așteaptă pe păcătoși să se întoarcă la El.

Recomand această carte spre a fi citită de oricine, dar în special de cei care au trecut prin înstrăinare de Dumnezeu.
Domnul să fie slăvit pentru toate!

Pastor senior, Petru Aron,
Biserica Bethel, Târgu Mureș

RECOMANDARE – Lidia Aldea

Mulțumim Corneliei Andreika pentru ușa pe care a deschis-o atât, cât cititorii să poată privi și admira purtarea de grijă a Celui Atotputernic în viața ei. Cu înțelepciune și sinceritate, Cornelia a punctat evenimente esențiale din viața ei, care au trasat o linie a destinului unei fiice a Tatălui Cereșc, o luptătoare plină de credință, pe care El a condus-o la biruință. Această luptă interioară, frământările, îndoilele, atitudinea comunității și peste toate prezența divină care a însoțit-o pe Cornelia în toată vremea, sunt prezentate atât de natural și de concret, încât te simți participant la trăirea evenimentelor.

În fiecare capitol se simte recunoștința și mulțumirea față de Dumnezeu, care este Suveran și care dorește salvarea onului. Versetele biblice și textele cântărilor din această scriere, sunt împletite cu narațiunea atât de fluid, încât fac o ungere de vindecare pentru cititor.

Este o mărturie a restaurării, a mântuirii făcute prin Domnul Isus, o încurajare și încredințare, că ceea ce la om este cu neputință, la Dumnezeu este cu putință.

Lidia Aldea- Biserica BethEl, Târgu-Mureș

Puteți comanda cartea aici:
Cornelia Andreika
Telefon: +40 746 248 061

Încă un pas în răspândirea Evangheliei!

Începând cu data de 24 august 2018, Credo TV a fost introdus în pachetul digital al rețelelor de cablu

DIGI
RCS & RDS

Mulțumim Domnului și tuturor celor care au postit și s-au rugat pentru intrarea canalului Credo TV în grila RCS-RDS. Asistăm azi cum Evanghelia pătrunde în casele tuturor românilor din țară și din străinătate. Fie ca noi, creștinii, să profităm de aceste vremuri și să facem tot ce atârna de noi, ca Dumnezeu să se îndure de țara noastră și să aducă izbăvirea.

Dacă întâmpinați dificultăți în găsirea postului Credo TV în grila RCS-RDS, intrați în MENU și accesați opțiunea de REÎNCĂRCARE.

Pentru noi, femeile
cu Rodica Baci

Duminică de la 22:00 la Credo TV

O emisiune care își propune să contribuie la educația și bunăstarea sufletească și spirituală a femeilor, indiferent de vârstă, prin abordarea unei palete largi de subiecte.

Lansat în iunie 2006, Alfa Omega TV este primul canal TV creștin din România, și promovează valorile moral-creștine prin mijloacele media moderne.

Canalul poate fi văzut de milioane de români și este disponibil gratuit 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână pe TV, internet și pe mobil. Alfa Omega TV emite pe satelit și acoperă Europa, Nordul Africii și Orientul Mijlociu.

Canalul Alfa Omega TV este alternativa creștină și educațională în oferta de canale de televiziune din România și Republica Moldova. Într-o societate care încurajează lipsa valorilor, Alfa Omega TV continuă să promoveze principiile creștine.

Ceea ce ne face diferiți de alte canale creștine este tematica pe care o abordăm. De-a lungul timpului, prin emisiunile emise și prin campaniile specifice organizate, canalul Alfa Omega TV a promovat valori esențiale care trebuie să stea la baza unei societăți creștine: familia, viața, creaționismul științific, pro-Israel.

Alfa Omega TV poate fi recepționat în majoritatea localităților din țară, ultimele studii plasându-l în topul 25 al celor mai vizionate televiziuni românești, cu recomandarea must-carry din partea CNA.

Canalul Alfa Omega TV este o sursă de hrană spirituală și o resursă bogată pentru cei care vor să cunoască, să înțeleagă și să trăiască în viața lor Cuvântul lui Dumnezeu. Prin programele difuzate, numeroși români l-au cunoscut pe Dumnezeu și au decis să își trăiască după principiile creștine.

Unde pot vedea canalul Alfa Omega TV?

DIGI În pachetul RCS-RDS-DIGI de TV digitală, în toată țara (28 lei/lună)

UPC În pachetele de cablu digital Play Familia (35 lei/lună) și Play Maxim (45 lei/lună)

AKTA În pachetul de cablu Digital Start (39 lei/lună)

TELEKOM În cablu digital în pachet M (42 lei/lună) și L (58 lei/lună), în pachetul IPTV, Online TV

NEXTGEN În pachetele Analogic (27 lei/lună) și Digital (32 lei/lună), în oferta de bază

ORANGE În pachetele Home TV de cablu digital Explore (8 EUR/lună) și Global (10 EUR/lună)

INES În pachetul IPTV (50 EUR/lună)

ALTE REȚELE În 450+ rețele de TV cablu locale și regionale din toată țara.

SATELIT Recepție în Europa, cu parabolă. MPEG-4, Eutelsat 16°E, Frecv: 12717 MHz Polarizare: Oriz.; SR: 7500 ks/s; FEC: 3/4

INTERNET www.alfaomega.tv/live

APP MOBILĂ În App Store și Google Play

www.alfaomega.tv/receptie

SUFLET DE FEMEIE

Suntem deschise oricărei femei, care dorește să ne împartășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa

contact@sufletdefemeie.ro

www.sufletdefemeie.ro

